

CARNIVORE CAVEMAN

(VIOLA ZOLTÁN)

VILÁGI REMETÉK KÉZIKÖNYVE II.

2. rész

avagy egy furcsa, megdöbbentő út a boldogsághoz:

Hogyan legyél igazi „muh”?

2024

Carnivore Caveman

Világi remetéek kézikönyve

avagy

Egy furcsa, megdöbbentő út a boldogsághoz:
Hogyan legyél igazi „muh”?

2. rész

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

Tartalomjegyzék

Előszó.....	6
Bölcsességek.....	8
Cerzahegyszó.....	14
Gyűjtőkészítő fareszelő.....	15
Ajakruzs.....	16
Rongyos ing ruhaujjának újrafelhasználása.....	18
Szúnyogok és más idegesítő rovarok elleni védelem.....	19
Eső elleni védekezés.....	21
Kézitáskák vállpántja paracord övből.....	23
Alkalmi párna készítése anorákból.....	27
A buschraft-kés és az ő tartalékja.....	32
Ha a muh vagy muh aspiráns szerelmes lesz... ..	36
Készletár.....	42
Készápolás, rozsda, patina.....	47
A minimalista életmódot népszerűsítő versek és dalok.....	61
SZÉGYENPAD, avagy: Kések és bicskák, amiket nem szabad megvennünk.....	63
Mtech.....	63
Huusk.....	64
Tuotown.....	67
Megint a késekről (alapanyagokról és élekről) pár szót.....	68
„Meat” és „eat”.....	70
Geo-hammer.....	71
Az úgynevezett „Öt eszköz szabály”.....	73
A muh késelőző eszköztára.....	81
Hogyan melegítsük a sátrunkat télen?.....	86
A leendő muh és a pénzügyek.....	88
A válltáskám (Shoulder bag).....	93
Párnahuzatom cippázósítása.....	101
Kamik, avagy: a muh néma barátai.....	103
Egy „minimális”, egy „jó” és egy „luxus” BOB fő összetevői.....	110
A kötélszíne, avagy a „lanyard”.....	117
Az „Emergency Thermal Blanket” sokoldalúsága.....	120
Cipő-mod.....	122
Hány holmi van a BOB-omban? Mi számít EGY(etlen) holminak?.....	124
Kell-e nekünk pohár, akár csak egy darab is?.....	130
Fatwood, avagy Természet Ősanyánk gyűjtősa.....	148
A szigetelőszalag haszna és tárolása.....	155
A szegényes kinézet haszna, előnyei sőt fontossága.....	158
A kiskésit! akarommondani: A kiskanalat!.....	165
Egy újabb, saját készítésű tűzhely.....	168
Hogyan tudod lebeszélni magadat valaminek a megvásárlásáról?.....	171
1. Milyen anyagból készült az a tárgy?.....	172
2. Kínai termékről van-e szó?.....	172
3. Mennyibe kerül neked az a termék „életidőben” számolva?.....	176
4. Mekkora az új cucc mérete és súlya? Tényleg cipelni akarsz?.....	176

5. Mennyi ideig szolgál majd téged a megvenni szándékozott termék?.....	177
6. Milyen EGYÉB (járulékos) KÖLTSÉGEI vannak az adott terméknek?.....	178
7. Hányszor fogod használni azt a terméket egy évben?.....	178
8. Az új cucc amire vágyol, valami státuszszimbólum?.....	179
9. Korlátlan.....	180
10. Csak azért vennéd meg az új cuccot, mert jobban mutat mint a régi?.....	181
11. Azért vennéd-e meg az új cuccot, mert kell a szórakozásodhoz?.....	182
Vérképem.....	184
Sós zacskó.....	188
Bemutatom a BOB-omat.....	195
A sportolásról.....	203
„Küldetések”, amiket javasolt teljesítenie egy „ősemberkedőnek”.....	208
Könnyű feladatok.....	208
Paracord öv/nadrágszij fonása.....	208
Kompozit csontvilla készítése.....	208
Kompozit fésű készítése csontból.....	208
Kötélfeszítő (rope tensioner) készítése fából vagy csontból.....	208
Ferrocérium rúdnak nyél készítése fatwoodból.....	208
Lanyard készítése kulcshoz, késhez vagy ferrorodhoz vagy máshoz.....	208
Papucs készítése régi cipőből.....	208
Fűjtatócső készítése tábortűzhöz, régi antennából.....	209
Varrókészlet összekészítése, összeállítása.....	209
Mérsékeltén nehéz feladatok.....	209
Csúzli készítése.....	209
Kanál faragása fából.....	209
Válltáska (sling bag) készítése.....	210
Kis mécses készítése faggyúból és boroskupakból.....	210
Gyertyaöntés.....	210
Ragasztó készítése házilag, fenyőgyantából.....	210
Gombok lecserélése átfűrt csontdarabkákra az öltözékünkön.....	210
Pemmikán (angolosan: pemmican) készítése.....	210
„Hobo Stove” azaz „konzervdoboz-tűzhely” készítése.....	210
Nehéz feladatok.....	210
Övtáska (hip bag) készítése bőrből.....	210
Fatüzelésű tűzhely készítése.....	210
Atlatl készítése.....	210
Kőkés pattintása, dárdahegy készítése kőből.....	210
Íj és nyíl készítése.....	210
Anorák vagy bármilyen ruha készítése.....	210
Szappankészítés hamulúgból.....	210
Vándorbot készítése.....	211
Íjhúros tűzgyújtószerszám készítése.....	211
Égetett agyagedények készítése.....	211
Drótcsapdák („Snare Wire Trap”) készítése.....	211
Kötél fonása arra alkalmas növény szárított rostjaiból.....	211
A ruszki konzervnyitóm.....	212
A hátizsák és az ő súlya.....	214
Zöldecske, azaz az EP („FEAR” csomagom) összetétele.....	224
A nyakpárnám.....	231

Fegyvernek nem minősülő, de önvédelemre alkalmas eszközök.....	238
Hosszú lanyard.....	238
Elemlámpa.....	238
Golyóstoll.....	239
Mi változott az életemben a minimalizmusról szóló könyvem megírása óta?.....	241

Előszó

Tisztelt Olvasó, ez a könyv, ahogy az a címéből is kitűnik, egy előző könyvem folytatása. Annak is az a címe, hogy „Világi remetek kézikönyve”, emiatt van az, hogy e könyvet a második résznek neveztem el. Teljes mértékben azon könyv egyenes folytatásának tekinthető e mostani, annyira, mintha egyszerűen további fejezeteket írtam volna ahhoz a másikhöz. Ez azt jelenti, hogy egyáltalán nem is térek ki ebben a könyvben semmi olyasmire, amit az előző művemben már megemlítettem, azaz **MAGÁTÓL ÉRTETŐDŐNEK TEKINTEM**, hogy aki **EZT** a könyvemet olvassa, az már elolvasta azon előző könyvemet is! Azon könyv ismerete nélkül e mostani könyv nem biztos hogy érthető lesz, legalábbis ennek óriási az esélye, mert ebben a könyvben még olyan alapfogalmakat se fogok definiálni, mi az hogy „muh”, hogy „bag”, „BOB” stb. Nem törekszem e könyvben arra, hogy azon előző könyv ismerete nélkül is érthető legyen!

Az az Olvasóm aki esetleg mégse olvasta volna azt a könyvet, leghelyesebben teszi ha ezen könyv olvasását itt és most azonnal abbahagyja, s abba a másik könyvbe kezd bele, tehát előbb azt olvassa el – ez könnyedén megtehető, mert azon könyvem jogtisztán, ingyenesen letölthető a MEK-ből azaz a Magyar Elektronikus Könyvtárból, e link alól, pontosabban a letöltési linkek ezen oldalról érhetőek el, többféle fájlformátumban is:

<https://mek.oszk.hu/24800/24815/>

Meg kell említem továbbá, hogy tulajdonképpen az az előző könyv is bizonyos értelemben már „folytatásnak” tekinthető, amennyiben - mint azt abban a könyvben nemegyszer ki is hangsúlyoztam - azon könyv „valamiféle előzménye” az a könyvem, amit a minimalizmusról írtam, s amely szintén ingyen letölthető a MEK-ből, erről az oldalról:

<https://mek.oszk.hu/23200/23257/>

Azon mű címe: **A minimalista életvitel**

A világi remeteségről szóló első könyvemet úgy írtam meg, hogy e minimalizmusról szóló könyv ismerete nélkül is érthető legyen, de ennek ellenére, ismételten kihangsúlyozom, nagyon ajánlott a minimalizmusról írt könyvemet is elolvasni, mert az nagy mértékben segítheti Olvasómat abban, hogy (pénzt) spóroljon, takarékosan éljen, sőt, még stresszmentesebben is, mint eddig tehetett! Azaz, ha valamely olvasóm még se a „világiremetesség”-ről szóló előző könyvemet nem olvasta, se a minimalizmusról írtat, akkor a leghelyesebb olvasási sorrend szerintem a minimalizmusról írt könyvemmel kezdeni, majd a „világiremetességgel” foglalkozó előző könyvemmel, s csak azután belekezdeni e mostaniba!

Na és most arról, miért írok folytatást az előző könyvemhez, sőt inkább már két előző könyvemhez. Ennek oka az, hogy a visszajelzések alapján úgy tűnik, bár maga a konkrét „világiremetesség” nem igazán sokakat érdekel (mondjuk, nem is számítottam másra, előre sejtettem hogy ez csak egy picike kis csoport „rétegigénye” lehet) de ettől még rengetegen üdvözölték lelkesen, mert ha nem is maga a „világiremetesség”, nem ennek a filozófiája, de a tengernyi hasznos trükk amit benne leírtam, az nagyonis érdekelt sokakat, olyan embereket, akik szívesen foglalkoznak olyan hobbykkal mint természetjárás, vadonban élés, túlélés,

„bushcraftozás”, off-grid élet (azaz például hogyan éljünk elektromosság nélkül), prepperkedés, Carnivore diéta, bug-out-bag készítése, és hasonló! Úgy tűnik, a könyvemet lényegesen többen olvassák mint ami a MEK megfelelő oldalán a letöltések száma alapján vélhető lenne, mert az ilyen körökben a letöltött könyvet egyszerűen átmásolják egymásnak, vagy elküldik e-mailben, s ez nem jelenik meg a MEK letöltési statisztikájában. Nem is csodálom hogy ez így van, mert az efféle „természetjárós” emberek szívesen olvasnak „offline”, a saját ebook-olvasójukról vagy laptopról, olyan helyeken ahol nemcsak a madár se jár de még az Internet se, szóval szívesen veszik ha van egy letöltött példányuk az általuk fontosnak ítélt „alapl művekből”. Azt hogy ez így van, művem dicséretének tekintem. Különb en ugyanez a helyzet a minimalizmusról írt könyvemmel is, az is kézről kézre jár, akarommondani, „másolódik”. Sőt, ez utóbbiról még azt is konkrétan tudom, bizonyos „bennfentes forrásokból”, hogy a Mensa HungarIQa egyesületben - mely a legmagasabb IQ értékkel bíró magyar embereket óhajtja „összegyűjteni” - kifejezetten nagyra értékeli azt a művet (pedig nem is vagyok tagja az egyesületnek...), azaz ott az a könyv „nagyot futott” - s érdekes módon elsősorban már azzal a könyvvel kapcsolatban is főként a Bug-Out-Bag -ról írt információkat emelték ki mint amit különösen hasznosnak és érdekesnek tartottak, pedig abban a könyvben - szerintem - még nem is írtam olyan jaj de nagyon sokat erről a kérdésről! Úgy tűnik tehát nekem, kifejezetten IGÉNY VAN Magyarországon jelenleg az efféle témákat kirészletező, ismertető művekre! Ha e könyveimet pénzért árulnám, azt mondhatnám, „beletaláltam egy piaci résbe”, de, természetesen, előre tudom hogy e könyvemet is mint az előzőeket, ingyen teszem majd elérhetővé, miután elkészült.

Mindenesetre, tényleg úgy tűnik igenis igény van az efféle tudásanyag magyar nyelven való megjelentetésére. Ezek után vétkesnek érezném magamat, ha nem engednék Olvasóim kérésének, hogy írjak egy folytatást, olyan információkkal, melyek az előző mű(vek)ből kimaradtak. Nos, ez a könyv az!

Ami a fejezeteket illeti, nem érdemes valamiféle logikai sorrendet keresni bennük, egyszerűen mintha egy blog lenne, mindig arról írok, ami épp az eszembe jut e témákkal kapcsolatban, mert elvem, hogy:

„Amit ma megírhatasz, ne halaszd holnapra!”

Tehát, lapozz, kedves Olvasóm, és (szigorúan csak ha már elolvastad az első részt, sőt, lehetőleg a „nulladik részt”, azaz a minimalizmusról írt könyvemet is!) tömd magadba az itt található tudást is!

Bölcsességek

E fejezetben rövid, vagy legalábbis viszonylag rövid bölcs mondásokat, tanácsokat írok le, melyek általános életvezetési elvként szolgálhatnak a muhoknak, de azoknak is akik nem muhok. A filozófiában jártas emberek számára egyértelmű lesz, hogy e tanácsok java része a sztoikus filozófiából és/vagy a minimalista életmódból származik. Itt azonban „töményen” vannak e tanácsok összegyűjtve, és egy helyen. Ez arra jó, hogy így hosszas keresgélés nélkül lehet megtalálni mindet, annak érdekében hogy gyakran lehessen e velős mondásokat olvasgatni, s így a vérünkbe ivódjanak, de különösen akkor ajánlott olvasgatni ezeket ha úgy érezzük kicsit „depisek” vagyunk, szomorúak, valami válsághelyzetben vagyunk, bizonytalanok vagyunk, elhagyott az akaraterőnk, stb. Tehát, íme:

—Ha örökké csak azt csinálod amit mindigis csináltál, akkor örökké csak azt fogod kapni, amit mindigis kaptál!

—Minden amit birtokolsz, maga is birtokol téged!

—Az igazi egyéniségek az Alkotók!

—Ha olyasmit eszel amiről köztudott hogy disznók hizlalására használják (szénhidrátdús ételek...), akkor magad is hizni fogsz mint a disznók!

—Minél több ismeretet cipelsz a fejedben, annál kevesebb terhet kell cipeljenek a vállaid!

—Soha nem éled meg mégegyszer ezt a napot - tedd hát értékessé!

—Az Élet nem más mint lassú halál. Mert a halál sosem hirtelen következik be: minden egyes nap sőt óra ami elmúlt, szükségszerűen az enyészet martaléka, eképp a Halál tulajdona!

—A boldogság: Értelmes szenvedés!

—A Tudás az egyetlen olyan tulajdonod, amitől soha meg nem foszthatnak téged!

—Az vagy, amit alkotsz!

—Ma megtanulom amit mások vonakodnak tanulni, s így holnap megtehetem azt, amire mások képtelenek!

—Nem az az ember szegény, akinek kevés pénze vagy vagyontárgya van, hanem az, aki többre vágyik, mint amennyije van!

—Teljesen mindegy, mennyi pénzed vagy cuccod van, mert úgyis HOZZÁSZOKSZ IDŐVEL, s azután már semmivel se leszel boldogabb általuk, mint az, akinek sokkal kevesebbje van!

—A saját magunk által készített tárgyaknak LELKÜK VAN.

—Mindig amikor megveszel valamit, igazából nem pénzzel fizetsz érte, hanem az ÉLETED egy részével: az életed akkora részével, amit a munkahelyeden töltesz nemszeretem munkát végezve azért, hogy az ezen eladott életedért (a munkaidődért) kapott pénzből (a fizetésedből illetve annak egy részéből) megvehesd az adott tárgyat!

—A puha ágyban alvás puhánnyá teszi a testedet.

—Ha az jut eszedbe hogy szegény vagy, mielőtt szomorkodni

kezdenél emiatt, tedd fel magadnak a kérdést: MIHEZ KÉPEST és KIKHEZ KÉPEST vagy te „szegény”?! És hamarosan rájössz, hogy rengeteg emberhez képest te tulajdonképpen nemcsak nem vagy szegény, de akár még dúsgazdag is lehetsz a szemükben!

—Ha nem vesszük tudomásul a tényeket, az nem a tényeknek lesz rossz, hanem nekünk magunknak.

—Ma kezdődik életed hátralevő része - rajtad múlik hogy milyen lesz!

—Az embereket igazából nem maguk a dolgok bosszantják, hanem az, ahogyan ők maguk az emberek megítélik azokat, tehát ahogy ők maguk vélekednek a dolgokról.

—A felesleges dolgok értékelése az a gonosz csíra, melyből aztán megannyi roppant ártalom nő ki, melyek megkeserítik életünket, elapasztják pénzünket, arra hajszolnak hogy a munka rabjai legyünk, ellopják szabadidőnket, megfosztanak a nyugalmtól, megroppantják az egészségünket, valamint olyan vágyakkal és indulatokkal töltenek el bennünket melyek hatására hajlamosak leszünk méltatlanul bánni embertársainkkal!

—Ha egy marha elkóborol messze a csordától, azt mindig a többi marha bánatos pillantása és méltatlankodó bögése kíséri. Másrészt viszont annak aki fel akar fedezni valami érdekeset, annak igenis muszáj vállalnia ezt, annak el KELL kóborolnia, mert ha örökké csak a csorda nyomában jársz, akkor állandóan csak szaros fű jut neked, s abból is csak kevés!

—Az aggodalom a világ legfeleslegesebb érzése. Mert a dolgok két csoportra oszthatóak: ami tőled függ, s ami nem. Ha valami tőled függ, nem aggódni kell miatta, hanem tedd meg amit kell, hogy jobbá váljék az adott helyzet! Ha meg valami nem tőled függ, akkor egyszerűen ne érdekeljen, ne törődj vele, mert úgyse válik jobbá pusztán attól, hogy aggodalmaskodol miatta. Ha meg netán valami részben függ tőled, akkor tedd meg ami tőled függ, ami rajtad múlik, a többi pedig megintcsak ne izgasson. Ha ezt megfogadod, az energiáidat nem pazarolod el reménytelen küzdelmekre, s eredményesebb leszel azokon a területeken, amik tényleg tőled függenek!

—Ha úgy véled valami rossz történt veled, akkor a dolgod nem a szomorkodás, és nem is annak kívánása hogy „bárcsak meg ne történt volna”. Mert ha valami megtörtént, akkor az esemény a múlt része immár, azaz akármennyit bánkódol is, úgyse tudod azzal megváltoztatni. Ilyenkor tehát a leghelyesebb, ha az adott helyzetben megpróbálsz felfedezni azt, ami jó, s örülsz neki! Mert még a legelkeserítőbb helyzetekre is igaz általában, hogy nemcsak veszteségeket okoznak, de általa új lehetőségek kapuja is kitárul előtted!

—Az Élethez igazán szükséges dolgok száma rendkívül csekély, s nem is kerülnek sokba. Ezek:

- Élelem
 - Víz
 - Menedék (optimális esetben egy sátor - Úgy van, egy teljes lakás már felesleges!)
 - Meleg ruha
 - Tűz
 - Önvédelmi eszköz, azaz legalábbis egy hosszú, erős kés
- Minden ami ezen felül van, az bizonyos értelemben tényleg felesleges!

—Amiatt bánkódol mert nem vagy sikeres, elismert? Felesleges emiatt szomorkodnod. Az „elismerés” nem része az „alapvető létszükségleteknek”. Az elismerés egy gondolat csak, ami más emberek agyában keletkezik rólad, s emiatt lényegtelen.

—Ha nem tudod hová akarsz hajózni, akkor nincs kedvező szél a számodra!

—A legnagyobb utazás is az első, szerény lépéssel kezdődik.

—Aki megfigyel téged, nem biztos hogy azért teszi, hogy neked legyen jó!

—A törvényeket többnyire úgy alkotják meg, hogy a törvényhozó kisebbségnek előnyösebbek legyenek mint másoknak.

—Ha valami termékért vagy szolgáltatásért nem kell fizetned mert ingyenes, akkor biztos lehetsz benne hogy te vagy a valódi áru (vagy legalábbis az adataid) amit eladnak!

—A jövő miatt nem érdemes aggódni, mert gondold csak vissza eddigi életedre: A rengeteg dologból ami miatt eddig aggódtál, alig-alig következett be bármi is!

—Egy tárgy nem akkor válik szemétté amikor kidobod, hanem amikor befejeződött az utolsó használata, azaz amikor elkezdted „nem használni”. Ha tehát sosem használsz a tárgyat, akkor már abban a pillanatban szemétté válik, amint kifizetted az árát!

—Ne tárgyakat gyűjts, hanem tudást és képességeket!

—Az állatok AZELŐTT próbálnak megölni téged hogy megetted volna őket - e célt szolgálják például az éles fogak, a karmok, az izmok - a növények azonban AZUTÁN próbálnak megölni téged (méreggel) hogy már megetted őket!

—Örömet, azt vehetsz pénzért, de boldogságot sosem. És még örömet is csak addig vehetsz, amíg nagyon hozzá nem szoksz, ugyanis az öröm ADDIKTÍV.

—Esszenciális szénhidrát nem létezik!

—Minden ami legyőz ugyan téged, de nem öl meg, az a hasznodra van, mert MEGEDZ TÉGED!

—A győzelem titka az, hogy helyesen válasszuk meg az ellenségünket.

—Ha most fedeznék fel a cukrot, azonnal betiltanák, mert olyan addikciót okoz.

—Életünk véges, sőt azt se tudhatjuk előre, mennyi van még hátra belőle. Még egy nagyon fiatal valakivel is megtörténhet,

hogy akár már másnap reggel se ébred fel, hanem örök álomba alszik. Az időnk tehát a legértékesebb erőforrásunk, vétek felesleges dolgokra pocsékolni!

—Ha te állandóan azon igyekszel hogy boldog legyél, akkor definíciószerűen nem vagy boldog sosem, hiszen mindig valami olyasmit hajszolsz ami MÉG nincs meg, MÉG nem a tied! Nyilvánvaló tehát, minél jobban keresed a boldogságot, az annál távolabbra röppen tőled!

—Az idő nem egy ellenség amit le kéne győznünk, ellenben ő talán a legfontosabb erőforrásunk, s eképp tisztelnünk kell!

—A közhiedelemmel ellentétben a halálos ágyukon az emberek általában NEM azt szokták bánni amit megtettek (még ha az rossz vagy gonosz dolog volt is), hanem amit NEM tettek meg, mert nem volt MERSZÜK belevágni!

—Állandóan tartsd észben, kik azok az emberek akiknek a csodálatát és elismerését ki akarod vívni: vizsgálj meg, milyen elvek vezéreltik őket, mit akarnak ŐK elérni az életben, és milyen forrásokból táplálkozik a véleményük, mi motiválja őket, van-e egyáltalán bármi hosszú távú céljuk is, vagy csak élnek máról holnapra! Ha így teszel, mindjárt sokkal kevesebb belső sürgetést érzel majd arra, hogy kivívd a helyeslésüket, csodálatukat.

—Semmi sem örök, csak a mulandóság és a változás!

—A jelleted a végzeted, vagyis a sorsod determinálója!

—Minél több részét esszük meg a megölt állatnak, annál jobban megtiszteljük vele azt a kioltott életet. Minél több részét dobjuk ki a szemétbe, hagyjuk pocsékba menni, annál jobban megalázzuk azt az állatot holtában.

—A félelem a kis halál, amit a nagy követ!

—Ha elvesztesz valamit vagy valakit ami/aki fontos volt neked, akkor ne azon bánkódj hogy az/ő többé nincs neked/veled, hanem légy hálás azért, hogy egyáltalán élvezhetted a társaságát, hasznát, jelenlétét egy darabig, azaz gondold arra, mennyivel rosszabb lenne ha soha nem is rendelkezte volna vele!

—Hülyeségnek számít MINDEN cselekedet, ami nem visz téged közelebb a kitűzött céljaidhoz!

—Ami vagy, az régebben valami más volt, s majdan valami mássá is lesz!

—Pontosan annyira vagy szerencsétlen, amennyire azt elhiszed magadról!

—Sok baj és igazságtalanság ért téged a múltban, s emiatt keseregsz? Helytelen! Mert hát mi értelme is van annak hogy most is szomorú legyél csak amiatt, mert a múltban is szomorú voltál? Ezzel nem tudod megszüntetni a múltbeli bánatodat úgysem.

—Ha jó életet akarsz magadnak, akkor élj a Természettel összhangban!

—Aki nem tanul a tévedéseiből, az arra ítéltetik hogy újra meg

újra elkövesse azokat!

—Ne a külső dolgokban, ne a tárgyokban és ne a „körülményekben” meg eseményekben keresd a jót és kellemeset, hanem önmagadban!

—Különbnek tartod magadat másoknál, és bosszant téged hogy e „mások” nem ismerik ezt el, nem ismerik el hogy te különb vagy náluk, például okosabb, ügyesebb, jobb, szorgalmasabb, és így tovább? Emiatt igazán nevetséges dolog bosszankodnod. Mert hát miért is érdekeljen téged olyanok véleménye, elismerése, akiket te magadnál kevesebbre tartasz? Bizonyára úgy véled, különb vagy a hangyáknál, hiszen oly nyilvánvalóan sokkal több az eszed mint egyetlen kis hangyának. Ugye? Aztán mégse izgatott téged sose az, hogy a hangyák nem tekintenek elismeréssel rád, nem csodálnak téged azért mert annyival felettük állsz! Sosem bosszankodtál emiatt, hogy nem kapod meg a hangyáktól téged jogosan megillető bámulatot, csodálatot, elismerést, hódolatot! Na de miért nem bosszantott ez téged eddig sosem? A válasz az hogy azért, mert TÉNYLEG magasan a hangyák fölött állsz, tényleg magasabb rendű vagy náluk, zseniálisabb, erősebb, több lehetőséggel rendelkező, és így tovább! Ha tehát te valóban és igazán úgy érzed hogy valamely embertársaidnál különb vagy, akkor ezen érzésedet csakis azzal igazolhatod, ha egyszerűen nem is érdekel téged ezentúl az ő véleményük, nem törődsz vele, elismernek-e téged, csodálnak-e téged, mert miért is izgasd magadat a nálad alantasabbak véleménye miatt?! Ők a szemedben csak „emberi hangyák” kell legyenek!

—Szerencsének azt nevezzük, amikor a gondos felkészülés a jó alkalommal találkozik.

—Az emberi agy olyan mint egy ejtőernyő: akkor működik, ha nyitott.

—Az egyszerű élethez szükséges dolgok igazán nem olyan rém drágák, a sok pénz mindig csak a teljesen felesleges hivatalkodáshoz szükséges.

—Nem a halál az, amitől az embernek félnie kellene, hanem az, hogy soha nem kezd el élni.

—Az az ember aki nem olvas, önként adja fel az analfabétákkal szembeni előnyét.

—A művész hasonlít egy transzformátorra. Mert a transzformátor a kisméretűséget alakítja át nagyfeszültséggé (vagy fordítva), a művész pedig a saját szenvedését és bánatát alakítja át valami nemessé, örömtelivé, példamutatóvá és szórakoztatóvá!

—A nemesnek és értékesnek tartott jellemvonások mindegyike megszerezhető tanulással. A megfontoltság ugyanis nem más, mint annak tudása, mi a jó és mi a rossz. A bátorság annak tudása, mi az amitől félnünk kell s mi az amitől nem, illetve hogy mitől mennyire kell félnünk. A mértékletesség annak tudása, mi az ami felé törekednünk érdemes, s mi az amit jobb

ha inkább elkerülünk. Az igazság pedig annak tudása, mely jó vagy esetleg rossz dolgokat adjunk vagy ne adjunk másoknak, illetve milyen bánásmódban részesítsük őket. Sőt, még az egészség is - bár nem jellemvonás - de megszerezhető tanulással, mert az egészség annak tudása, mit szabad, és mit nem szabad ennünk...

—A világ leggazdagabb embere nem az, akinek a legtöbb pénze van, hanem az, akinek a legkevesebbre van szüksége.

—Ha valami felesleges teljes áron megvéve, akkor felesleges leárazottan megvéve is.

Cerzahegyező

A muh (vagy egyszerűen csak bárki természetjáró, vagy aki BOB-ot készít egy esetleges katasztrófára felkészülve) jól teszi ha bepakol egy cerzahegyezőt is valamelyik bagjába. Lehetőleg olyan cerzahegyezőt, aminél nem csak a penge készül fémből, de körülötte a tok is... az ugyanis sokkal tartósabb, mint a műanyagtokú. A cerzahegyezőt azért ajánlom bepakolni, mert ahogy előző könyvemben is írtam, hasznos ha a muh visz magával ceruzát, mert azzal nemcsak írni lehet adott esetben, de tűzgyújtásra is jó, hiszen az lényegében csak egy darab száraz fa, így ha vékony forgácsokat lekapirgál belőle a késével, az egy pillanat alatt meggyullad a ferrorod szikrájától. Na most ez bár igaz, de a cerzahegyezővel sokkal könnyebb vékony „forgácsokat” csinálni a cerzából, mint egy késsel! Legalábbis, a cerzahegyező sokkal vékonyabb nyesevéket készít, és sokkal gyorsabban is, s e hártavékony nyesevék még sokkal könnyebben lángkapnak.

Továbbá, ne higgyük hogy a cerzahegyezővel csak cerzát lehet hegyezni! Alkalmas az bármely vékonyabb, száraz gally „meghegyezésére” is, azaz nemcsak igazi cerzákból készíthetünk vele nyesevéket, tűzgyújtás céljára!

Bár tény hogy a cerzahegyező meglete nem életbevágóan fontos egy BOB-ban, csak kényelmi eszköz, de szerintem nagyon megéri, mert a luxusért amit nyújt nekünk csak fillérekbe kerül, másrészt szinte semmi súlya nincs és a térfogata is elhanyagolható.

Megjegyzés: a cerzahegyező a repülőgépekre is felvihető, azaz nem muszáj kifejezetten a BOB-ba pakolni, eltehetjük azon ruhánk zsebébe is amit gyorsan magunkra akarunk öltetni egy SHTF esemény esetén, vagy akkor ha repülőre szállunk.

Gyújtókészítő fareszelő

Néha akadnak olyan cuccok, amiket még egy minimalista is érdekesnek találhat megvásárolni. Egy ilyenbe futottam bele az Amazon kínálatában nemrég, és meg is vettem. Erről van szó:

A link a termékre ahol meg lehet rendelni:

<https://www.amazon.com/Smiths-50562-Hook-Sharpener/dp/B010VHBECY>

Jelen pillanatban, 2024.03.26.-án (jeles dátum, épp ekkor azaz ma van az 59-edik születésnapom...) az ára 13 dollár 42 cent.

Na most hogy mi a fene ez az egész, mire jó? Hát, ez elvileg egy tűzgyújtó szerszám lenne. Van benne egy ferrocérium rúd (szerintem nagyon kicsi, de - kipróbáltam - mindazonáltal mégiscsak használható, ha nem is igazán kényelmesen, szóval működik). Van hozzá egy „scraper” is, ez az a kis sárga bizbasz a jobb szélén, na az alig ér valamit, javasolom inkább egy kés fokával karistold a ferrorodot! Na de nem is ez a lényeg, hanem a DOBOZ! Én emiatt vettem meg. A kép bal oldalán látható doboz miatt, aminek a teteje úgy néz ki, mintha tökreszelő volna...

A doboz teteje (a reszelős része) ugyanis elhúzható. És úgy működik, hogy fogod az egész dobozt, s azt többször (szálszálakba!) végighúzod egy száraz deszkán vagy közönséges száraz fán. Aztán pár húzogatás után kinyitod, azaz leszeded a reszelős tetejét, és a doboz belsejében összegyűjt finom fareszeléket használod gyújtósnek, azaz ezt próbálsz lángra lobbantani a ferrorod szikrájával... (de előbb szedd ki a dobozból!!!) Én kipróbáltam, és sikerült!

Nagyon kényelmes eszköz. Mondom, a ferrorod nem egy híres valami (bár az a haszna legalább megvan hogy épp a mérete miatt belefér az üres dobozba, annak mérete ugyanis 3.6 x 1.55 x 1.5 inch, azaz eléggé kicsi. De legalább így könnyen megmarkolható amikor a fát reszeled vele, és ez a méret is elegendő, mert bőven elég ennyi finom gyújtós a „kezdőláng” előállításához). A scraper meg egy teljesen elfuserált valami, biztos amiatt gyártották ilyenné, nehogy a kisgyerekek megvágják vele magukat s aztán pereskedés lenne a dologból, szóval a scrapert akár otthon is hagyhatod, tegyél bele valami sokkal alkalmasabbat helyette. De a reszelős doboz egymagában is megéri az árát, én azt mondom!

Na nem mintha nélkülözhetetlen lenne. Illik hogy tudjunk gyújtóst kapirgálni a késünkkel is, efféle reszelős huncutság nélkül! Szóval ez a termék NEM LÉTSZÜKSÉGLET. Ez a termék LUXUS, én amondó vagyok! Luxusként azonban szerintem nagyon remek, mert olcsó, kis helyen elfér, s az árához képest hatalmas kényelmet biztosít!

Aj akrúzs

Az aj akrúzs üres tubusáról már tettem említést előző könyvemben, arról elmélkedvén hogy azt kiválóan át lehet alakítani egy pici üres tároló„edénnyé”, amiben mondjuk horgokat vagy horgászáshoz merülőönokat, mű-csalikat tárolhatunk. Vagy varrótűket. Vagy bármit ami olyan kis helyre befér.

Most azonban arra szeretnék kitérni, hogy a teli aj akrúzs is nagyon hasznos, ha van nálunk olyan! Mert először is, ha kifogy, lesz egy remek kis konténerünk ugyebár. Amíg meg még nem fogy ki, addig használhatjuk például épp aj akrúzsként... akár férfiak is megtehetik ezt, még akkor is ha nem a saját nemük iránt vonzódnak, ugyanis remekül védi az ajkat a felhólyagosodástól! Vagy épp a kiszáradástól. Ami nem csak a nagy nyári hőségek idején fenyegethet bennünket, de a nagyon hideg téli napokon is, amikor a levegő amiatt száraz, mert minden víz kifagy belőle... Na ekkor is kiszáradhat az ajkunk, bizony ám! Úgy van, a hidegben! Nem a (télien nem létező...) meleg miatt szárad majd ki, hanem az alacsony páratartalom miatt!

De az aj akrúzs a kiszáradt kezünket is rendbe teheti, ha bekenjük vele a mancsunkat. Hasznos az aranyeres fenekünkre is. És most jön a legfontosabb: az aj akrúzs kiváló „firestarter”!

No nem úgy, hogy rögtön ezt gyújtjuk meg a ferrorod szikrájával vagy az öngyújtóval. A legkezdetibb kis tüzet valahogy másképp kell előállítanunk. De ha már egy icipici kis láng is van, akkor ha annak közelébe odateszünk egy darabot az aj akrúzsból, akkor pillanatokon belül jókora lángra kap majd, és nemcsak hevesen ég majd de sokáig is! Elvégre nagyrészt mégiscsak valami zsírféleség... Igaz, közben bűdös, fekete füstöt áraszt majd, amit nem jó ha belélegzünk. Mégis, ez nagy előny, ez ha van aj akrúzsunk e célra, mert amíg az aj akrúzs elég, azalatt meggyújthatja nekünk a többi tüzelőanyagot, amit egyébként nagy szenvedés lenne lángra lobbantani, már ha lehetséges egyáltalán, mert például tegyük fel enyhén nedves. Szóval az aj akrúzs nagy kincs, jó ha van belőle pár tubus nálunk!

S még egy nem megvetendő előny. Az aj akrúzs kiválóan alkalmas arra, hogy a segítségével megreparáljuk és hogy úgy mondjam „felhasználóbaráttá” tegyük a makacskodó cippzárokat! Bármilyen cippzárt, de különösen azokat a rém erős, professzionális, strapabíró, „katonai” cippzárokat, amik a katonai hátizsákokon szoktak lenni... ha azt látjuk egy termék leírásában hogy „YKK zipper”, na az például ilyen. Ezek tényleg RAGYOGÓ cippzárok amik a tartósságot illetik, tépheted, nyűheted, durván bántatsz vele, szinte mindent elviselnek... egyetlen nagy hibájuk azonban igenis van. Ez pedig az, hogy ha a cippzár ÚJ, például mert épp most vetted meg a hátizsákot amin ilyen cippzár van, akkor hajlamosak eleinte „megmakacsolni” magukat, és nehezen mozognak, legalábbis a KANYAROKBAN. És ha azt mondom hogy nehezen mozognak, az valóban NEHEZET jelent, de nagyon nehezet ám!

Na ezen segíthet az aj akrúzs. Egyszerűen azon a környéken ahol a cippzár nehezen mozog - tipikusan tehát a kanyarokban - alaposan be kell kenned vele a cippzár fogas részét mindkét oldalon. Ezután MESSZE SOKKAL KEZESEBB lesz, figyeld csak meg!

A dolgon különben nem kell csodálkozni. Az aj akrúzs végtére mégiscsak zsír, majdnem teljes mértékben, az meg köztudott dolog, hogy ha két egymáson nyugvó felületet bezsírozol, akkor azok utána könnyen csúsznak!

Megjegyzem azért, e célra nem csupán az ajakrúzs jó, hanem lényegében bárminemű zsír, például faggyú, vagy gyertyaviasz, akármi. Az ajakrúzs előnye az, hogy vélhetően kellemesebb a szaga, kevésbé vonzza ugyanakkor a rovarokat mint mondjuk a marhafaggyú, továbbá, könnyebb magunkkal vinni és adagolni, hiszen egy jól kezelhető, praktikus, kis konténerbe van eleve becsomagolva.

Az ajakrúzs ezen „cippzármegszelídítő” előnyét alkalmam volt különben személyesen is megtapasztalni, szóval tapasztalatból írom amit itt közreadtam, mert majd mint egy későbbi fejezetben szólok róla, vettem egy kisebb katonai hátizsákot, ami szintén a Tasmanian Tiger cégtől való, azaz luxuskivitelű (és luxus árú azaz rohadtul drága...), s persze hogy ezen is ilyen erős katonai cippzár van! (Ebben a fejezetben írok róla részletesen: Zöldecské, azaz az EP („FEAR” csomagom) összetétele). És már mielőtt megrendeltem volna, olvashattam az Amazonnál a vásárlói visszajelzésekben, hogy bár ez valóban nagyon jó hátizsák, de az alsó tárolórekeszén a cippzár istentelenül nehezen működik a kanyarokban, emiatt senkinek se ajánlják a megvételét! Nem is egy vásárló írt valami hasonlót!

Én azonban csak mosolyogtam ezen.

—Szegény zöldfülűek - gondoltam magamban - minek vesz egy újonc ilyen komoly katonai hátizsákot magának, ha azt se tudja miként bánjon vele, miként „avassa be”, „inicializálja”?!

Én tudtam, hogy ha CSAK ez a hibája a hátizsáknak, az a számomra nem kizáró ok, mert birtokában vagyok a Titkos Tudásnak, miként reparálhatom meg... és igazam lett! Az ajakrúzs csodát tett!

Rongyos ing ruhaujjának újr felhasználása

Ha a ruh valamilyen inge már olyan rongyossá vált hogy ingként nem funkcionálhat tovább, nem kell azonnal kidobni! Ugyanis, ha hosszúujjú ingről van szó, érdemes lemetélni róla a két ruhaujjat, s e ruhaujjat valamilyen oldalán összevarrni, hogy így egy-egy zokniszerű valamit kapjunk eredményül. Tehát egy kis zsákot. (Szerintem a magyar „zokni” szó egyébként is a „zsák” szó leszármazottja, ami pedig az angol „sock” szó rokona, valamiképpen. A magyar „iszák” szó is az angol „sock” rokona szerintem).

Na most hogy ezt mire használhatja a ruh? Hát persze hogy zokni helyett! De szerintem egy nem ruh ember is simán használhatja ezt zokniként, legalábbis ha kellő erővel buzog benne az elszántság a minimalista élet iránt... A tönkrement ing maradék részéből pedig simán lehet zsebkendőt vagy mosogatórongyot csinálni.

Szúnyogok és más idegesítő rovarok elleni védelem

Mint azt már előző könyvemben is kihangsúlyoztam, egy muhna TARTÓS megoldásokra van szüksége, azaz, ha bármi problémája adódik is, arra olyan megoldást kell találnia (akarommondani, olyan megoldással kell felkészülnie rá már JÓELŐRE!) ami tartós. Tartósság alatt pedig az értendő, hogy nem kell érte gyakori időközönként boltba mennie, általánosabb formában: nem szorul rá miatta, hogy gyakran térjen vissza a civilizációba, igénybe veendő annak szolgáltatásait, áldásait... és „élvezni” a hátrányait!

Ezen elvet figyelembe véve, szúnyogriasztásra szóba se jöhetnek az olyan huncutságok mint valamiféle spré, kenőcs, netán valami elektromos szúnyogriasztó... Mi marad akkor? Nos, a jó öreg, ősi módszer, amit már az ősemberek is biztos ismertek: a FÜST!

Tehát, kell egy tábortűzet rakni (nem muszáj hogy nagy legyen) s amikor már van némi parázs, erre rászórni valami olyan gizgast, ami kövér füstöt ereget! (Nedves avar és fakéreg is megteszi). Az Interneten számos fejtegetés olvasható arról, melyik növény füstje igazán hatékony a szúnyogok ellen - ne dőlj be e mendemondáknak, mert a lényeg egyszerűen a füst maga, s nem az, hogy milyen növényből származik! Ha akad is különbség e téren, elenyésző lehet. Maga a füst hatékony ilyenkor, mert egyrészt a szúnyog igazán parányi esze is elég ahhoz hogy az a rovar tudja, ahol füst van ott tűz is van, és ő a szúnyog nem akar megégni; másrészt, a füst eleve „elfedi” azokat az illatanyagokat, amiket az emberi test (a bőrünk) kibocsát, s így elárulná a jelenlétünket a szúnyognak. Azaz, a füst eképp megzavarja a szúnyog tájékozódását, szóval ha lenne is olyan szúnyog ami már annyira éhes hogy még a tűzhalál kockázatát is vállalná egy jó lakoma kedvéért, akkor is sokkal nehezebben találna ránk, a zsákmányára.

Megemlítem azt is, hogy a kérődző állatok többé-kevésbé megszáradt ganaja (trágyája) is nagyon jó füstfejlesztő. És nem is büdösebb mint valami friss növényé. Tehát marhatrágya, őzek trágyája, stb.

Azaz füst kell, és kész, ennyi! Illetve, arra azért vigyázni kell, hogy igenis arra az oldalra menjen a füst, ahol alszunk...

Minthogy tényleg a füst a lényeg és nem a tűz, emiatt azt is megtehetjük, hogy kis füstfejlesztő készülékeket gyártunk, kiürült konzervdobozokból, úgy, hogy parazsat teszünk beléjük, majd a tetejükre valami nedvesebb anyagot ami jó kövér füstöt gerjeszt. És e füstölő konzervdobozokkal rakjuk körbe azt a helyet, ahol épp alszunk (vagy akármit csinálunk). Ez különösen nyáron hasznos, mert akkor úgyis forróság van, s nem akarjuk ezt tovább fokozni egy nagy tűz meggyújtásával, a kis parazsas konzervdobozok azonban nem sok hőt termelnek, s nekünk úgyis csak a füst kell. Továbbá, télen nem is kell füstöt fejleszteni, mert minek, akkor szúnyogok sincsenek...

Tudom, most majd jön a kritika hogy akkor büdösek leszünk, meg hogy a füst csípi a szemet. Nos, először is, EZ VAN, valamit valamiért... másodszor, igenis nem büdösek leszünk, hanem csak FÜSTSZAGÚAK. Nagy különbség... különben meg semmivel se leszünk füstszagúbbak, mint egy láncdohányos. Vagy mint esetleg egy füstöltkolbász. Ha azt el lehet viselni, akkor ezt is. Amúgy is főleg a ruhánk lesz füstszagú, amin egy mosással könnyen lehet segíteni. És hidd el, messze sokkal jobb EZT elviselni, mint a szúnyogok állandó gyöttrését... Tapasztalatból mondom, a végén már nem is az zavar téged hogy megcsípnek, hanem hogy

állandóan ott zümmögnek körülöttem, sőt még a szemedbe is berepülnek, nincs egy pillanatnyi nyugalom se tőlük...

Messze sokkal jobb helyett a füstöt elviselni. Nekem legalábbis ez a megingathatatlan meggyőződés.

Eső elleni védekezés

Az eső elleni védekezés alatt azt az esetet értem, amikor a muhnak nincs háza vagy lakókocsija ahová behúzódhat. Nos, ilyenkor a kézenfekvő megoldás az lenne ugyebár, hogy felállítja a maga sátrát, s abban várja ki az „égi áldás” elmúlását. Sajnos e módszer nem mindig követhető, mert mi van ha nincs is sátra, vagy olyan környéken jár épp ahol a sátrat valamiért nem lehet felállítani (például túl köves ehhez a talaj), vagy csak egyszerűen olyan hirtelen kapta el őt a zuhé, hogy nincs idő a sátor felállítgatására!

Nos, az ilyen helyzetekre *előre fel kell készülni*. Ennek érdekében tanácsoltam már előző könyvemben is, hogy jó ha a BOB-ba beteszünk a sátor mellé egy nagy tarpot, amit ilyenkor csak magunkra (és a BOB-ra...) terítünk és kész, azaz „alákucorgunk”. Nyilván, annak érdekében hogy e tarp gyorsan használatba vehető legyen egy váratlan felhőszakadás esetén, ezt nem a BOB mélyére kell raknunk, hanem valami könnyen levehető módon a BOB tetejére vagy oldalára erősíteni, tehát kívülre. Ennek megvan az a haszna is, hogy így több helyünk marad a BOB-on belül más cuccok számára.

Előfordulhat azonban, hogy úgy véljük, egy akkora tarp ami elegendően nagy a BOB-nak és nekünk magunknak is, túl nehéz, és/vagy túl drága. Nos ekkor sincs semmi veszve, kis találékonysággal e gond áthidalható! Mert ha nekünk egy tarp tényleg csak egy hatalmas esővédő ponyvának kellene, akkor valóban luxus lenne egy igazi tarpot használni e célra, mert a tarp tartósságára nincs igazán szükségünk. Megteszi helyette egy bármilyen (de kellően nagy) nejlondarab is!

Ennek érdekében, amikor a hotelben ahol dolgoztam, kicseréltek néhány ágyat újabbakra, és azt láttam hogy az új („Queen sized” azaz óriási!) matrac csomagolása egy „dupla falú” hatalmas, átlátszó nejlonzsák, azt nem dobtam ki a szemétkébe, hanem „újrahasznosítottam”: eltettem magamnak, összehajtottam, mert úgy döntöttem, ez lesz az én „esővédőm”! Most ott lóg a BOB külsején.

Persze ez nem volt olyan egyszerű menet, mert az efféle fóliáknak megvan az a hátrányuk, hogy a tarppal ellentétben nincs a szélükön semmi de semmi olyan függelék, amivel bármihez is hozzá lehetne erősíteni őket. Holott ez tök gáz tényleg, mert ha eső van, akkor általában szél is van, elfújná a fejünk fölül a műanyagfóliát. És a műanyag csúszós, tehát nem triviális dolog rákötni úgy egy kötelet a sarkaira, hogy az aztán ott is maradjon. Lyukat vágni bele pedig nem igazán jó ötlet, mert azonnal szétszakadna ott. Igen, az én fóliám nagyon erős, mert egy dögnehez matracot kellett megtartania cipelés közben, de azt akkor se szereti ha vagdossák...

Szerencsére, a bushcraftozók meg más efféle szerzetek körében már rég közismert e probléma megoldása: a fólia sarkába (vagy bárhová ahol meg akarjuk kötni) be kell tekerni egy kis követ (aminek nem éles a széle és nem is hegyes!), majd így megkötni! Ekkor nem tud a kötélcső lecsúszni onnan...

En épp így tettem, épp csak nem követ tekertem a fóliába, hanem egy PARAFADUGÓT. Az is ugyanilyen jó, épp csak megvan az a roppant előnye a kővel szemben, hogy pillekönnyű. És garantáltan se nem hegyes, se nem éles... Hat helyen is kialakítottam jóelőre ilyen „csatolási pontokat” a fólián, ráadásul még egy-egy karabinert is odaerősítettem mindegyik ponthoz így jóelőre. Persze a parafadugókért se adtam ki pénzt (hogysisne, minimalista vagyok!), volt már korábban sok parafadugóm, amikre ingyen tettem szert, korábbi szállodatarítói

munkám során, amikor a vendégek ott hagyták a szobáikban a kiürült borosüvegeket. Minden amit tennem kellett csupán az volt, hogy leöblítettem a parafadugókat, és kész, ennyi...

Tehát csak egy kis találékonyság, és meg van oldva az eső elleni védelem is! A fóliám a méretéhez képest tényleg pehelykönnyű, ugyanakkor azonban rém tartós, és számos helyen odaerősíthető valami akármire. És jó érzéssel tölt el, hogy „Ezt is én csináltam!”, és hogy „Ingyenbe' vótt!”

Kézitáska vállpántja paracord övből

Említettem az előző könyvemben, hogy ha a muh repülőre száll, a BOB mellé lehet neki egy kézitáskája is (angolul: „carry-on bag”) amit magával visz a repülő fedélzetére, miközben a BOB feladott poggyászként (angolul: „checked baggage”) utazik a repülőgép gyomrában.

Na most a kézitáskánál jó, ha nem csak kézbe foghatjuk, de egy vállpánttal a vállunkra is vehetjük, úgy jóval könnyebb cipelni. Már ha a kézitáska alkalmas erre. Az enyém természetesen olyan, és ki is szeretném hangsúlyozni, hogy ilyen táskát kell venni! Mert a kézitáska súlya simán lehet olyan 8 vagy 10 kiló, néha akár 12 kiló is, és hát ekkora súlynál azért mégse mindegy hogy a markunkkal emelgetjük vagy a vállunkon visszük...

Ami a vállpántot illeti, azt viszont - az eredeti vállpántját - lecseréltem egy saját magam által, paracordból készített példányra. Természetesen nem úgy, hogy külön fontam volna direkt vállpántot e célra - hogy is ne! Előző könyvemben is kihangsúlyoztam a „több célra felhasználhatóság” elv fontosságát, s itt is eszerint jártam el. Ez pedig konkrétan azt jelenti, hogy van nekem több övem is (derékszíjam) amit már korábban megfontam paracordból, nem mintha egyetlen öv ne lenne nekem elegendő a derekamra, de mégis készítettem többet, pusztán hogy gyakoroljam e képességet, hogy a „vérembe ivódjék”, el ne felejtsem! Na és ezzel csak az a baj, hogy egy ilyen paracord öv sokat nyom, ugyanakkor viszont fájna a szívem itt hagyni őket ha repülőre szálllok... pláne, mert mennyi jó paracord van egy ilyen övben, amit, ha az övet esetleg felfejtem később, rengeteg célra felhasználhatok!

Na itt jön a képbe a kézitáska hordszíja, vállpántja. Egyszerűen kicseréltem azt az egyik paracord övemre... mindössze 2 kis karabiner kellett hozzá, az öv egy-egy végére, és kész... efféle karabinerek könnyedén beakaszthatóak a paracord fonadékba bárhol. Lehet hogy kissé „extravagánsan” néz ki egy ilyen vállpánt, de annyi baj legyen, sosem volt a céloom beolvadni a „szürke tömegbe”... és az is biztos, hogy EZ a vállpánt soha az életben el nem fog szakadni!

Ezt javaslom Olvasómnak is, ha repülőre száll, vagy ha csak úgy akármiért is de kell neki egy vállon is hordható kézitáska: cserélje ki és le a szíját egy paracordból font övre! Így azt használhatja szükség esetén tényleg derékszíjként is, sőt, ki tudja mikor kell neki egy jó adag paracord valami akármilyen célra...

És ami a legfőbb: azontúl mindig amikor használja a kézitáskáját, minden egyes alkalommal amikor a vállára veszi, érezheti az „Ezt is én csináltam!” érzés büszke boldogságát...

És hogy ne csak „a levegőbe beszéljek”, bemutatom 2 képpel is, milyen lett az új táska-hordszíz, bemutatom a táskával együtt, előlről-hátulról, ahogy a vállamon van, ahogy kinéz:

Remélem látható az első képen, hogy ez eredetileg igenis egy nadrágszíj, mert még a szíj csatja is ott van a végén, ahol a táska oldalához (széléhez) csatlakozik, azaz akármikor használhatom megint nadrágszíjként is!

Alkalmi párna készítése anorákból

Előző könyvemben kihangsúlyoztam, hogy a muh jó ha rendelkezik számos anorákkal. Na most az „anorák” szó alatt én egy olyan meleg ruhadarabot értek, aminek van csuklyája, más néven „kapucnija”. Ezt amiatt említem meg e könyvben, mert az előző kötetben sajnos nem tettem említést arról a sajnálatos tényről, hogy angol nyelvterületen (vagy legalábbis az USA területén, mert arról fogalmam sincs, a többi angolszász országban hogy vannak a ruházati kérdések) nem okvetlenül ugyanezt értik „anorák” alatt – amit én értek e szó alatt, az náluk is belefér az „anorák” szó jelentéstartományába, sajnos azonban ők sok olyasmit is anoráknak neveznek, amit én egyáltalán nem tartok annak, vagy elméletileg ugyan nevezhetném annak, de csak „csuklya nélküli” anoráknak...

Amire én kifejezetten gondolok, az az angol „anorák” szó alatt értendő ruhadarabok egy *részhalmaza*, amire az angoloknak külön neve is van (erre én is csak nemrég jöttem rá sajnos) és ők úgy nevezik, hogy „hoodie”. E szó minden bizonnyal a „hood” szóból származik, ami angolul épp azt jelenti, hogy „csuklya”. Bizony, „Robin Hood” neve egyszerűen az lenne magyarul, hogy „Csuklyás Robin”... Sőt, inkább az, hogy „Csuklyás Vörösbegy”, mert a „robin” szó angolul vörösbegyét jelent. De még vándorrigót is...

Na tehát, én anorák alatt egyértelműen hoodie-t értek, sajnos a „hoodie”-nek nem találtam magyar megfelelőjét - a szótárban az áll, hogy „hamvas varjú”, de e jelentésnek nem sok köze van a ruhákhoz ugyebár... Biztos ami biztos, be is mutatom itt egy képpel, miféle fajzat az az anorák, a „hoodie”, amire én gondolok:

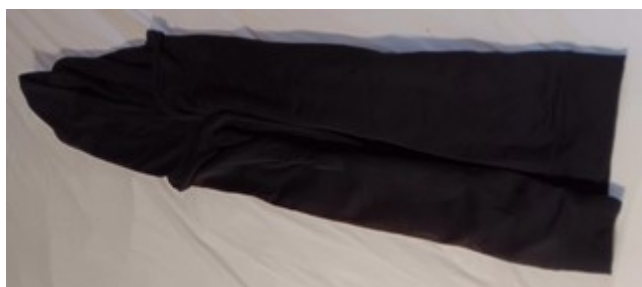
A képet amúgy egy ágyon készítettem, mert remélem a fehér lepedőn jól látszik a fekete anorák. Mielőtt valaki csalásra gyanakodna, és fejemre idézné hogy azzal dicsekedtem az előző könyvemben hogy én kemény felületen alszom már huszonvalahány év óta, és így nincs ágyam, sőt ágyneműm se, tudatom a Tisztelt Olvasómmal, hogy e kép nem az otthonomban készült, hanem egy szállodai szobában! Az összes többi olyan kép is, amit e fejezetben még be fogok mutatni.

És hogy miért szenteltem e sok szót e hoodie-kérdésnek? Hát azért, mert ha van ilyen hoodie-anorákunk, abból pompás ideiglenes párnát készíthetünk! Igaz

ugyan hogy előző könyvemben többször is megemlítettem, jó ha van a muhna egy(pár...) üres párnahuzata, amiket kitömhet a tartalék zoknijaival, alsónadrágaival, stb, s ezután párnaként használhatja őket, de hátha mégis olyan helyzet adódik, hogy nincs párnahuzatja... Vagy annyira szereti a kényelmet hogy több párnát szeretne mint ahány párnahuzat a rendelkezésére áll... Na ekkor ha van anorákja (hoodie-ja... kiejtése: „húdi”) akkor e kérdést könnyedén megoldhatja, így:

—Lefekteti a földre az anorákot, szépen, kiterítve, majd visszahajtja az ujjait úgy, hogy valahová belülré kerüljenek. Ekkor behajtja két oldalon az anorák széleit, hogy az ezután sehol ne legyen szélesebb, mint a csuklya. Majd alulról kezdve szépen összehajtja egészen a csuklyáig. Ezután pedig a csuklyát ráhúzza a ruha összegöngyölt „maradékára”... és máris kész a szép, méretes párna, ami még meglehetősen puha is!

Íme e folyamat bemutatva képekben:

Igen, elismerem, az efféle párna nem „párna alakú” hanem többé-kevésbé háromszög alakú. Na és?! Kit érdekel?! A lényeg hogy kényelmes, hogy a célnak megfelel.

A buschraft-kés és az ő tartalékja

Ezt a fejezetet annak apropóján írom, hogy beszereztem egy „újabb” kést. Az „újabb” amiatt van idézőjelben, mert bár új olyan értelemben hogy az imént vettem meg (az Ebay-en), de olyan értelemben nem új, hogy nem új „típusú”, hanem pontosan ugyanolyan fajta, mint amivel amúgy is rendelkeztem.

Itt egy kép a késről, aztán jön a további szövegezés:

Na tehát. Előző könyvemben, abban a fejezetben melynek címe „Három kés mind fölött”, elég sokat elmélkedtem róla, hogy hány kés kell a muhna minimum és maximum, és hogy nem kell belebolondulni a késgyűjtésbe, hanem a meglevő késeink használatát kell alaposan begyakorolni. Nem akarom itt megint elismételni mindazt a sokat amit ott írtam, arra az egy dologra azonban szeretném emlékeztetni Olvasómat, hogy ott megemlítettem azt is, miszerint a három vagy négy különböző fajta „fő” késeink (majdnem) mindegyikéhez megengedett ha van egy tartalék késünk is valahová a BOB mélyébe elrejtve, mert hát ugye nagyon ciki ha a késünk eltörik és nincs helyette másik... illetve van, persze hogy van, de annak más a mérete, súlya, kialakítása, stb, tehát bizonyos munkákat már nem lehet azzal a késsel olyan jól elvégezni, mint azzal ami épp eltört!

Na ezért van az, hogy itt azt szeretném kiemelni, a tartalék kések lehetőleg legyenek mind maguk is **ugyanolyan fajtájúak**, mint amely kés vész-tartalékának szánjuk őket!

Én emiatt vettem meg az új Camillus kést. Egyesek erről azt mondják a Youtube-on, hogy túlélőkés... Hát NEM! Határozottan nem. Semmi esetre se merném rábízni az életemet... A túlélőkésem, az nem ez, hanem az, amit előző

könyvemben bemutattam: az APO-1S, ausztenites acélból készült kés! Eleve, az majdnem kétszer olyan vastag (a pengéje) mint ez a Camillus kés...

Ellenben ez a Camillus márkájú kés egy remek „bushcraftozós” kés! Tapasztalataim szerint kifejezetten minőséginek mondható ami a „rozsdállóságot” illeti, s ez igazán nem megvetendő előny „bushcraftozós” környezetben, ahol minden teli lehet párával, nedvességgel. Könnyen élezhető, viszonylag jól is tartja az élet (viszonylag!), és csodálatosan ergonomikus kialakítású a markolata. Azaz, remek választás olyasmikre hogy fafaragás, hús-szeletelés, gyújtós farigcsálása erről-arról, stb. Nyilván, nem olyan tartós a pengéje mint egy túlélőkésé... ellenben annál sokkal alkalmasabb relatíve „finomabb” munkákra! (És természetesen alkalmas arra is, hogy szikrákat csiholjak vele a ferrorodon).

Mindezen tulajdonságai amúgy abból erednek, hogy a „420” kódjelű acélból készül. Ez tulajdonképpen nem minőségi acél, sőt kifejezetten nem minőségi, mert gyakorlatilag minden „noname”, közönséges, akár az ócskapiacokon is fillérekért megvehető kés ebből az alapanyagból készül, szóval ez idáig mindennek tűnik csak nem bizalomgerjesztő hírnek. Másrészt viszont épp emiatt rozsdálló, mert ez az acél direkt rozsdállónak van tervezve, hiszen egy közönséges konyhakésnél létfontosságú hogy rozsdálló legyen, gondoljunk csak bele, mit szólnának a háziasszonyok ha a késük két-három naponta berozsdálna! Továbbá, e kés titánnal és króm-nitriddel van megerősítve, mármint, a kés FELÜLETE. Ez azt jelenti, hogy remek az éltartása. Sajnos, ez nyilván csak addig igaz, amíg ez a felületi réteg el nem kopik az élezések során... hiszen nem a penge egész anyaga van ily módon megerősítve. Másrészt azonban, tapasztalataim szerint, ez a „külső réteg” viszonylag vastag lehet, mert már több alkalommal is megéleztem, és még mindig elégedett vagyok vele. Szóval, figyelembe véve hogy mindössze 15 dolláromba került a kis aranyos, igazán úgy vélem hogy nem lehet panaszom a minőségre amit kaptam a pénzemért, bár teljesen őszintén elismerem, hogy ez nyilvánvalóan nem egy „prémium kés”. Na de nekem úgyis „hasznos munkaeszköznek” kell, és nem arra, hogy mittudomén kiállításokon mutogassam, vagy előkelő rendezvényeken villogjak vele hogy „hú milyen gazdag vagyok mert íme milyen rém drága és szuper késsem van”!

Ha valami igazán nehéz, kés-gyötrő feladatot kell megoldanom, arra ott lesz az APO-1S túlélőkésem. Az való olyasmire. Épp emiatt írtam fentebb, hogy ez a Camillus kés NEM túlélőkés! Nem az. Ellenben kiváló portéka minden „átlagos” feladatra, sőt még a nem átlagos, kicsit nehezebb feladatokra is. Az igazán nagyon nehéz munkákat azonban nem fogja bírni, de mint mondtam, arra ott lesz az igazi túlélőkésem. Ami viszont efféle „hétköznapi” feladat, azokat KÖNNYEBBEN és sokkal KÉNYELMESEBBEN lehet elvégezni e Camillus késsel, mint a túlélőkésemmel. E Camillus kés nem való olyan feladatokra amiknél „oda kell csapni” a késsel valahová, de minden egyéb - mondjuk hogy „közepesen nehéz” - feladatra kiválóan alkalmas. És ez számomra „oké”, mert ha olyan „odacsapós” munka adódik, akkor arra majd használok a túlélőkésemet, vagy azt a késemet amit egy machetéből készítettem, vagy azt az „Old Hickory” késemet amiről majd egy következő fejezetben írok...

Régebben is volt már ilyen Camillus késem, emiatt tudtam hogy nekem ez a kés tetszik, meg vagyok vele elégedve. Általában e kést használok a „konyhai” feladatokra, azaz a nyers hús vagdalására. Ez a „mindennap használt” késem. Na de épp emiatt nem is tehetem be a BOB-ba, mert ha ott ül, akkor hogyan

használok?! Mindig vegyem onnan elő?! Rém kényelmetlen...

Zavart ellenben hogy nekem kéne egy ilyen kés a BOB-ba, de nincs benne. Mert mi lesz, ha jön egy SHTF esemény, és nem lesz időm berakni akkor a BOB-ba e kést, vagy időm talán még lenne is erre (elvégre két pillanat csak az egész) de megfeledekzem róla a nagy stressz miatt?!

Na emiatt vettem egy második példányt belőle. Most az egyik ott van nekem a mindennapi használatra, a másik pedig szépen elücsörög a BOB-ban. Ha jön az SHTF amikor a BOB-bal együtt menekülnöm kell, beteszem oda a második Camillus kést is, így e remek késből lesz tartalékom is. PONT UGYANOLYAN TÍPUSÚ, azaz adott esetben nem kell megtanulnom egy új kés használatát, nem kell egy más kialakítású késhez hozzászoknom! Ha meg akármiért is de megfeledekzem a kés berakásáról, akkor nem lesz tartalék késsem az igaz, de legalább 1 azaz EGY darab ilyen „bushcraftozós” késsem azért akkor is lesz a BOB-ban, hiszen az már eleve bele van téve! Tehát: amit most használok kést, hétköznap, mindennap, ugyanolyan van a BOB-ban is, tehát amikor majd a BOB-ot kell használnom, akkor is ugyanolyan kést használhatok majd mint aminek a használatát már előtte is gyakoroltam éveken át!

E Camillus kés egyik nagy előnye különben az ára. Amikor elkezdtek gyártani, csak 10 dollárba került, ami nevetségesen kevés egy ilyen jó késért, most meg... hát, most már nem is gyártják. De itt-ott még lehet azért kapni, ugye a raktáron maradt készleteket kiárusítják, meg használtan is kapható néha az Ebay-en (én is ott vettem), és igaz hogy már drágább, de így se egetverő összeg, én ezt a másik példányt 15 dollárért kaptam meg. És igen, használtan, de semmi baja se volt a kicsikének, sőt még borotvaéles is, habár előre felkészültem lelkiekben hogy majd meg kell élezzem, azzal kell kezdenem. De nem kellett... A tokját kimostam mert biztos ami biztos, mégis egy másik ember fogdosta régen, a kést is fertőtlenítettem, és kész, ennyi, olyan mint az új...

Az első késemhez pedig e típusból úgy jutottam, hogy meg se kellett vennem... ugyanis ajándékba kaptam! Úgy esett, hogy amikor minimalista lettem és megszabadultam a cuccaim többségétől, akkor volt egy telefonom ami lényegében még új volt, alig fél éves, de sosem használtam. Persze hogy nem használtam, Olvasóim már tudják, rossz véleményem van a telefonokról... eleinte megpróbáltam eladni, de nem sikerült. Erre elajándékoztam. S kicsit később attól akinek ajándékba adtam, én is kaptam ajándékot: egy ilyen Camillus kést! Általában véve nem fogadok el ajándékokat (írtam a minimalizmusról szóló könyvemben hogy ajándékot nem szabad elfogadni, vagy legalábbis nagyon meggondolandó hogy elfogadjuk-e) de most úgy véltem megtehetem, egyrészt mert KORÁBBAN én már megajándékoztam az illetőt, így e mostani ajándékát nem kell majd viszonznom később, másrészt, amit ajándékba kaptam, a kés, az nekem nagyonis hasznos, azaz az ajándék elfogadása révén nem a szükségtelen vacakjaim száma nő majd meg! Tulajdonképpen úgy fogom fel ezt a dolgot, hogy visszajött egy kis érték (pénz) abból, amit egykor régen a telefonra elpocsékoltam... Tényleg csak egy kis része a telefon árának, mert az a telefon pontosan 200 dollárba került, s ehhez képest nemhogy a 10 de a 15 dollár se sok, a tizedrésze se. De, azért mégis több mint a nulla ugyebár!

Szóval így jutottam az első Camillus késemhez. És mert meggyőződtem róla hogy remek jószág, most beszereztem hozzá egy tartalékpéldányt.

Mint Olvasóm láthatja ebből az esetből, nem okvetlenül kell több százezer forintot költeni késekre! A jelenlegi dollárárfolyamon számolva, a 15 dollár amibe

egy ilyen kés kerül, körülbelül 5300 forint. Ez azért nem egy olyan egetrengető összeg még egy magyar embernek se...

Amúgy, épp ma (2023.10.14) találtam egy hirdetésféleséget a Youtube-on, ami egy olyan zsebkést reklámozott - azaz NEM egy igazi, hosszú bushcraft kést, és nem is egy multitoolt, mert e kis zsebkésnek mindössze egyetlen pengéje volt! - aminek igaz hogy érdekes formája volt, különösen ami a markolatot illeti, de ez semmi esetre se tette indokolttá a szememben az árát: az a zsebkés ugyanis 150000 dollárba kerül! Nem tévedés: SZÁZÖTVENEZERBE, és nem forintban hanem USA dollárban!

Lehet hogy nagyon jó kés. De ennyi pénzért?! Istenbizony felmerül bennem a gondolat: Ki az a HÜLYE, aki ezt megveszi?! Ennyi pénzért már simán elutazom akármikor Japánba, és ott tényleg készítették az igazi, ősi japán módszerekkel valamelyik ottani kardkészítő mesterrel egy replikát egy ősi szamurájkardról ami tényleg olyan mint az eredeti, mind anyagát, mind a formáját illetően, és lesz hozzá hüvely is, minden, talán még sisak is meg egy teljes, hagyományos szamuráj harci öltözék!

Nem mintha kéne nekem egy olyan. De ennyi pénzért már lehetne. S akkor most ezt mind ki kéne adni egyetlen picike zsebkésért?! Tényleg, ki az az idióta aki megveszi majd ennyi pénzért?! Persze valaki biztos lesz, mert nagy az Isten állatkertje... Mindenesetre akit tényleg a bushcraftozás érdekel, pláne ha kifejezetten a muh élet, akkor annak NEM ilyen késre van szüksége, és NEM kell kiadnia temérdek pénzt egy jó késre, mert látható, sokkal olcsóbban is szert tehet megfelelő minőségű vágószerszámra!

Ha a muh vagy muh aspiráns szerelmes lesz...

Előző könyvemben már az első fejezetek egyikében megindító szavakkal ecseteltem annak szükségességét, hogy az aki a muh élettel kacérkodik, jobban teszi ha nem nősül meg, illetve nem megy férjhez, ha pedig már elkövette e hibát korábban, jobb ha elválik a házastársától, illetve amennyiben ez nem oldható meg vagy túl bonyodalmas lenne, akkor legalábbis költözzön tőle külön, valami olyan helyre ahol rém nehezen lehetne őt megtalálni, lehetőleg sehogyan se!

Ez írtam tehát abban a könyvben, s e véleményem azóta se változott, eszembe jutott azonban időközben, hogy abban a művemben sajnos adós maradtam a válasszal arra a teljes természetességgel felmerülő kérdésre, hogy mi van akkor, ha a muh vagy a „muh aspiráns” (azaz olyan ember aki még nem muh de készül annak) szerelmes lesz?! Mert a szerelem érzése bizony nagyon belezavarhat ebbe az életcélba, hogy „muhhá lenni”... Tulajdonképpen a szerelem még veszélyesebb is, mint egy meglevő házasság. Mert egy házasság, az már vélhetőleg tart egy ideje azért, és feltételezhető az is, hogy nem lehet olyan kiváltképpen kellemes annak a számára aki muh óhajt lenni, mert ha ő ott a házasságban olyan csudajól érezné magát, akkor miért is akarná feladni ezt az életet és muhnak menni?! Szóval, bár egy fennálló házasság okozhat akár jelentős bonyodalmakat is, de lényegében inkább csak anyagi oldalról, meg lehet a dolognak némi bürokratikus „hozádéma”, hogy a válóperes bíróságra kell járkalni, ami idő, némi stressz, veszekedés ha a másik fél nem akarna válni, útiköltség, meg kell egyezni vagyonmegosztásról meg talán más akármikről is, és hosszú ideig is tarthat mindez, mert a magyar bíróságok rém leterheltek. Mindazonáltal ÉRZELMILEG ez azért mind az „elviselhető” tartományba tartozik még, mert aki muh akar lenni és válni akar, az már vélhető hogy jóideje „kiszertetett” a férjéből/feleségéből.

Na de aki épp most lett szerelmes?! És itt most nem az a lényeg, van-e már egy hivatalos kapcsolata, azaz férje/felesége vagy nincs. Itt a lényeg az, hogy bejött a képbe az a férfi vagy nő, akiről ő, a leendő muh azt (tév...)képzeli, hogy az és ÉPP AZ az illető a „Nagy Ő”!

És állandóan róla álmodik. Vele akar lenni. Beszélgetni vele. Szexelni vele. Sőt... HÁZASSÁGOT KÖTNI vele!

Ó, borzalom! Borzalmas, igen, az! Amiatt az, mert ez egy teljesen más életút mint egy muh élet, ráadásul olyan élet amiről ELŐRE TUDHATÓ, hogy boldogtalan lesz! Mert kezdjük azzal, igen gyakori hogy a leendő párnak csak az egyik fele szerelmes, a másik fele bizony nem... de még ha mindketten szerelmesek is, olyan úgyszincs hogy mindketten EGYFORMÁN legyenek szerelmesek, tehát az egyik fél szerelmesebb mint a másik, s amelyik kevésbé szerelmes, az bizony ki fogja használni a szerelmesebbik illetőt! Hát ez a szememben nem tűnik olyasminak, ami garantálná a boldogságot...

De még rengeteg mindent fel lehetne sorolni, miért nem igazán éri már meg manapság házasságot kötni, erről azonban nem írok itt többet, mert e témát már alaposan körbejártam az előző könyvemben. Itt és most tehát inkább arra szeretnék kitérni, miként lehetne elkerülni e sorscsapást, a házasságot, akkor, ha a leendő muh hirtelen szerelmes lesz! Mit tegyen ilyenkor?!

Nos, ezzel kapcsolatban a tanács amit adok, olyasmi, ami - bevallom - nem az én fejemből pattant ki, hanem a sztoikus filozófia tanulmányozása során

bukkantam rá. Igen, az igaz hogy csak nemrég fedeztem fel e filozófiát, mondhatni vénségemre, de azonnal „beleszerettem”! De annyira, hogy még könyvet is írtam róla, formailag ugyan kalandregényt, de a főhőse egy „sztoikus” fiatalember, és tulajdonképpen az egész regény igazából egy filozófiai mű, „kalandokkal enyhén felhígítva”, azért, hogy a fiatalabb olvasók számára is „fogyasztható” legyen, s így megismerjék valamennyire e filozófiát! E művem is letölthető ingyen a Magyar Elektronikus Könyvtárból, erről az oldalról:

<https://mek.oszk.hu/24800/24814/>

A címe: **Sztoícia.**

Na de vissza a témánkhoz, a szerelmes muh aspiránshoz... Tehát, ilyenkor a leghelyesebb dolog a sztoikusok szerint (és szerintem is) az, ha a muh igyekszik tudatosítani magában a következő dolgokat:

1. Ez a „szerelem” nevű dolog csak egy hormonvihar a szervezetében, a vérében, s idővel szükségszerűen elmúlik - akár „beteljesedik” a szerelme, akár nem! Tehát, TÜRELEM kérdése az egész!

2. A szerelem tulajdonképpen Természet Ősanyánk trükkje, s az egésznek csak az a célja hogy a hímeket és a nőstényt rávegye a párzásra. Csakhogy minden nőnek ugyanolyan szervei vannak... miért lenne épp EZ a nő jobb, mint egy másik nő?! Oké, a mell méretét illetően lehetnek jelentős különbségek a nők közt, de lássuk be, ha a muh férfi, akkor őt leginkább úgyis a nő lába köze érdekli, az oda való behatolásra szeretne engedélyt kapni. Tehát bármilyen formás is legyen a mell, bármilyen szép az arc, de őt akkor is inkább a vagina érdekli... Na, AZ a rész viszont tényleg nagyon hasonló minden nőnél, legfeljebb az a különbség hogy borotválja-e magát ott alul, s ha nem, akkor milyen a szőr színe. Hát ez nem mondható a variációk széles tárházának... Emiatt nem érdemes épp EZT a nőt annyira isteníteni! Ha meg a muh (aspiráns) nő, akkor illik arra gondolnia, akármilyen férfias is legyen ez a hímepidány, de az biztos hogy egy elektronikus vibrátorral még az ő farkincája se veheti fel a versenyt, szóval ilyesmi miatt nem éri meg belemászni egy házasságba.

3. Ami a test azon részeit illeti, ami nem a „lába köze” az istenített lénynek: hát igen, lehet nagyon szép meg ilyesmi, de, ha nőről van szó, gondoljunk arra, először is ennek a szépségnek a java része valószínűleg csak abból fakad, hogy csicsás, drága ruhákat aggatott magára. Ami pedig a saját teste, még az se biztos hogy az ő érdeme, mert könnyen lehet hogy plasztikázza magát. Például mellnagyobbítás, vagy itt-ott másutt is besegített neki a sebész ügyes szikéje, olyasmi hogy fülcimpakorrekció, ajakfeltöltés, akármi. De még ha ez nem is igaz, akkor is több mint valószínű, hogy reggelenként legkevesebb negyed órát rúzsozza magát, fésülgeti magát, ilyen-olyan kenceficékkal kenegeti a bőrét, stb. Gondolj rá előre, ha feleségül veszed, esélyes hogy hetente többször is úgy látod majd őt viszont, hogy egész arca uborkaszeletekkel van betakarva, vagy valamiféle ocsmány festékekkel hullafehérré mázolva, mert ugye ez állítólag jó a pattanások ellen, vagy fiatalítja a bőrt, vagy akármi. Tetszene neked ő OLYANKOR IS?! És tetszene neked akkor is amikor százszámra van hajcsavar a hajában amíg a frizuráját szárítja, hogy így csálja azt göndörebbnek tűnővé?! Ja, és azt se feledjük, ennek a rengeteg szépségügyi eszköznek és kenceficének az árát holtbiztos hogy a te pénzed bánja majd, neked kell megfizetni! És akkor még egy szót se ejtettünk a ruhákról! Érted ugye: ott áll a szekrény előtt ami zsúfolásig van tömve ruhákkal, és ő arról sopánkodik majd, hogy „Nincs egy normális rongyom amit felvehetnék”!

Az az igazság, a női szépségnek manapság legkevesebb a fele egyszerűen CSALÁS. Nem szabad bedőlni neki.

Ha a muh nő, és egy férfiiba szeret bele, akkor is az van, hogy ha a férfi igazán sportos, kigyúrt, akkor nagy az esélye annak, hogy valami drogot szed ennek érdekében, például anabolikus szteroidokat. Biztos vagy benne, hogy egy drogoshoz akarod kötni az életedet?! De ha nem is igaz ez, a nagy izmoknak akkor is ára van, tehát annyi azért egészen biztosan mondható mint abszolút minimum, hogy órák hosszat az edzőteremben lebzsel majd és nem a te társaságodban. Kell ez neked?!

Akárhogyis, de legjobb ha a szerelmedet igyekezel minél többször, minél élethűbben elképzelni olyan igazán mindennapi és profán tevékenységek közepette, amikor cseppet se tűnhet isteninek: az arcpakolást már említettem, de ugyanilyen hatásos lehet (sőt, még annál is olyanabb!) ha elképzeled amikor hugyozik, sőt szarik. Netán fosik, mert valami olyasmit evett. Esetleg összeokád mindent, szintén mert olyasmit evett hogy hirtelen „rájött” az okádkhatnék, vagy csak sokat ivott. Vagy csak simán amikor megjött a havibaja, és kicseréli a véres intim betétet vagy tampont. Ekkor is olyan vonzó lenne a számodra?! És ha megfázik, és az orra vörös, mert a kétszeresére dagadt, és tele van takonnyal... Amikor a körömgombáját ápolgatja... Amikor fingik... Amikor az orrát túrja... Amikor köhög... Amikor mérgesen kiabál veled valamiért... amikor szemrehányást tesz hogy kicsi a fizetésed, vagy hogy már megint nem végeztél el valami házimunkát ami pedig állítólag a te dolgod lenne... Miután megkopaszodik... Megráncosodik... Elhízik...

És egyáltalán, egyszer úgyis megöregszik. Kell majd neked akkor is? Biztos vagy benne, hogy a szépségen felüli értékei nyomnak annyit a latban, megvannak olyan jelentősek, hogy akkor is kéne neked amikor a szépségéből már mikroszkopikus nyomok se nagyon maradtak?!

4. Végezetül pedig, vedd elő az előző könyvem, és olvasd el újra azt a HOSSZÚ fejezetet, amiben ott igazán részletesen kifejtettem a házasság hátrányait, azaz inkább a házasság nélküli (nőtlen, férjezetlen, hajadon, szingli, stb) élet előnyeit! Olvasd el, és gondolkodj el mélyen az olvasottakon!

Egyáltalán, illene elgondolkodnod azon is, hogy az a mondás, hogy „A szerelem a legnemesebb emberi érzés”, az egy VELEJÉIG HAZUG ÁLLÍTÁS! Ez a nagy felhajtás a szerelem körül - elsősorban a nyugati kultúrában - valami mesterségesen felmagasztalt, „hájpolt” izé, semmi más, mint egy romantikus hazugság! És hogy semmi ok épp ezt az érzelmet oly sokra becsülni, arra bizonyíték az is, hogy gondolkodjunk csak el rajta, az úgynevezett „szerelmes dalok”, „szerelmes slágerek” azok alapvetően mind SZOMORÚ DALLAMÚAK!

Nyilván persze nem olyan mértékben szomorúak, mint egy gyászinduló. Ha azonban figyelmesen meghallgatjuk őket, hát lehetetlen nem levonni a következtetést, hogy bár a dallamuk igazán fülbemászó (már amelyiknek... ízlése válogatja...) de azért mégse nevezhetőek vidámnak e zeneszámok! Kivéve természetesen az úgynevezett „mulatós nótákat”. Csakhogy azok nem igazán a szerelemről szólnak, sokkal inkább a pőre szexualitásról, még ha nem is fejezik ki magukat nyíltan (bár néha ezt is megteszik). És nem csoda hogy a szerelmes dalok a legtöbb esetben igazán búvalbaszott módon melankólikusak, mert hát mi mások is lehetnének amikor már a témájuk is csupa SZOMORÚ esemény vagy élethelyzet! Mert miről is szólnak ezek - nos, tömören összefoglalva a témáikat:

—Jaj de nagyon szeretlek, te miért nem szeretsz engem?
 —Milyen jól megvoltunk együtt, de elhagytál engem, de remélem majd visszajössz.
 —Milyen szép volt ez a szerelem, kár hogy elmúlt!
 —Miért mást szeretsz és nem engem?
 —Miért csaltál meg?!
 —Megcsaltalak, de mégis szeretlek, bocsáss meg!
 —Megcsaltál, de annyira szeretlek hogy megbocsátok csak gyere vissza!
 —Gyermekekoromban szerettelek, aztán elvesztettem a nyomodat, most véletlenül rád találtam, és megint fellobbant bennem a szerelem, de már másé vagy, milyen szomorú is ez!
 —Kislány, kit úgy szerettem, akit soha nem feledtem...
 —Ma már nincs más csak jégvirág a barackfákon, másra vársz a mámorító vágyak éjjelén...
 —Töröld le a könnyeket égő szememen!
 —Álmaidban visszatérek...
 —Eszembe jut, miről álmottunk...
 —Nem bocsátottad meg nékem / hogy a szerelmedet kértem / megvetés ült szép szemedben / majdnem sírtam szégyenemben
 —Hova legyek nélküled?
 —Mondd miért szeretsz te mást, míg én csak téged?
 —Gyere, jöjj vissza hozzám!
 —Egyszer még láttalak téged...
 —Soha többé nem láttam nyomát...
 —Ott fogsz majd sírni, ahol senki se lát...

Most hirtelen ennyi jutott az eszembe, de ebből is látható, a szerelmes dalok leggyakoribb - ha ugyan nem az összes! - témái mind SZOMORÚAK, mert valami olyan vágyódásról szólnak ami még NEM teljesedett be, vagy beteljesedett ugyan, de aztán a kapcsolat megromlott (mert például az egyik fél megcsalja a másikat, vagy csak simán „kiszeret” belőle, stb) s emiatt a boldogság összetörik!

Vagy itt egy részlet egy régi magyar slágerből:

*Minden asszony életében jön egy pillanat,
 és úgy szeretne olyat tenni, amit nem szabad.
 A férjében mindenáron csak hibát keres,
 ha jön egy másik, aki szebben súgja, hogy szeress!
 Ismeretlen vágyak fénye táncol a szemén,
 s a lelkében harcot vív a bűn és az erény.*

Nyilvánvaló a fenti szövegrészletből remélem, hogy itt arról van szó, hogy a feleség beleszeretett valakibe, és azon gyötrődik hogy engedjen-e a csábításnak vagy sem, azaz megcsalja-e a férjét, netán el is váljon tőle... Hát basszus, EZ LENNE A BOLDOGSÁG?! Mert ez az állapot senkinek se jó: se a feleségnek aki gyötrődik, vívódik, se a férjnek akiben a neje állandóan csak hibát keres! Ez még akkor is rossz és NEM boldogság, ha végül nem kerül sor ténylegesen a megcsalásra és a feleség hű marad! Nem beszélve róla hogy ezesetben - ha hű marad - esetleg élete végéig fog tovább vívódni „lélekben”, gondolatban azon, hogy „hátha mégis meg kellett volna tennem, de én hülye elszalasztottam a Nagy Lehetőséget arra, hogy

„igazán” boldog legyek végre, vagy legalábbis lemaradtam egy nagy élményről!”

Jellemző a helyzetre, hogy a zeneszoveg.hu oldalon ahonnan idecopyztam e fenti dalrészletet, az ilyen „tag”-ek azaz címkék alatt szerepel:

csalódás, lélekvesztő, mélypont, vágy, valóság, válság, veszély

EZ LENNE A BOLDOGSÁG?! Ezért kéne magasztalnunk a szerelmet?!

Mert az én józan logikám azt mondja, hogy ez mind szenvedés. Mert ha vágyunk valamire amit nem kapunk meg, akkor az szenvedés, akkor is ha ezen vágyódásnak speciális neve van, az, hogy „szerelem”, mert egy emberre vágyunk és nem - például - egy darab tortára vagy egy szép késre. Ez akkor is szenvedés. Miért is kéne „nemes” érzelemnek tartani e szenvedést?!

Vagy annak kéne talán örülnünk, hogy az egész szerelmi költészet - a szerelmes dalok, de a versek is - bőséges mennyiségben szólnak arról, hogy ez az érzelem el fog múlni, s hozzá úgy, hogy az egyik fél megcsalja a másikat?! Vagy ha nem csalja meg, akkor is másba szeret bele? Na de hogy is lehetséges ez utóbbi, hiszen eddig egy másik embert tartott az „Igazinak”, most akkor kiderül hogy ennyire félreismerte, mert mégis egy tök más pasas vagy csaj az „Igazi”?! Miért is kéne különleges értéket tulajdonítanunk ÉPP ANNAK az érzelemnek, ami ilyen mulandó és megbízhatatlan?!

Amúgy tapasztalatból állítom, hogy a szerelem cseppet se kellemes érzelem. Akik olvasták a minimalizmusról írt könyvem, tudják miről beszélek, mert ott bevallottam hogy én is beleszerettem valakibe, az „Ofra Haza” nevű izraeli énekesnőbe, aki persze a létezéséről se tudott. De különben is reménytelen szerelem volt, mert szegénykém meghalt. Én meg majdnem utána haltam mert kicsin múltott hogy öngyilkos nem lettem... És nem, én igazán NEM tartom kellemes érzésnek azt amit akkor éreztem, a mélységes szomorúságot, azt hogy az öngyilkosság módozatain töprengtem, stb! Ez nem ÖRÖM volt, hanem egy rohadt nagy SZENVEDÉS! Tényleg épp azt az érzelmet kéne „nemesnek” tartanom, ami kis híján a halálokat okozta?!

Most persze erre mondhatja valaki, hogy hát de ez kivétel, mert az én szerelmem beteljesületlen szerelem volt. Ez nyilván igaz, épp csak nem érv. Mert a legtöbb szerelem igenis beteljesületlen... Másrészt, ha be is teljesül a szerelem, abban sincs semmi jó, hosszú távon legalábbis. Hiszen ezt igazolják a válási statisztikák...

Még az se lett volna jó nekem, ha a szerelmem Ofrával úgymond „beteljesedik”. Mert képzeljük el a lehető legjobb variációt a számomra e szerelemben! Tegyük fel kiutazom Izraelbe, és még sikerül is találkoznom Vele. És bár egy kukkot se beszélek héberül, de tegyük fel kiderül hogy Ofra anyanyelvi szinten tud magyarul, mert mondjuk a szomszédja kisgyermek korában egy Magyarországról Izraelbe emigrált zsidó volt, s tőle a kis Ofra jól megtanulta e nyelvet, csak e tudását valamiért eddig eltitkolta, vagy csak nem tartotta fontosnak világgá kürtölni. És így beszélgethetek is vele! Milyen nagyszerű is ez ugye! És tegyük fel ő is belém szeret, amint megpillant, szerelem első látásra, hurrá... Ugye milyen jól hangzik?!

Nos igen, tény hogy remekül hangzik... az más kérdés hogy ennek esélye valamivel nulla alatti, de ebbe most ne is menjünk bele. A lényeg az, hogy még ha

mindez meg is valósult volna, akkor se lett volna jó nekem, de persze neki se. Mert bár való igaz, az első pár hét, talán hónap is csodálatos boldogságban telt volna, na de ne feledjük, én azért szerettem bele Ofrába elsősorban, mert lenyűgözött a csodálatos HANGJA, és azok a dalok amiket addig alkotott illetve elénekelt! És nyilván ő a házasság után is szeretne volna folytatni az énekesi karrierjét. És tudható róla, hogy e téren igazi munkamániás volt, mert elképesztő mennyi mindent alkotott rövidke életében. Tehát hamarosan, amint elmúlnak a mézesheteink, ő azonnal újra a munkába temetkezett volna, s én alig láttam volna őt, amit aztán ki tudja meddig tudtam volna tolerálni... egy darabig egészen biztosan, hiszen szeretem a dalait. De ÖRÖKKÉ?! Úgy értem, egy egész életen át?! Na NEEEE! Egy férj igenis arra vágyik MINDIG, akkor is ha letagadja, hogy a felesége számára ő legyen az életben a legfontosabb!

És így aztán beköltözött volna a házasságunkba az egyre több vita, később veszekedés, még később talán válás is... és kész, vége a szerelemnek!

De az se lett volna jobb, ha Ofra feladja az énekesi karrierjét, és megpróbálja nekem szentelni magát teljesen. Hiszen mondtam, a hangjába és művészi teljesítményébe szerettem bele. Egy darabig persze pompásan éreztem volna magamat a tudattal, hogy megszereztem ezt a csodálatos nőt. Na de azután nem jött volna egyetlen új dal se, a régieket meg már az unalomig ismerem... igen, unalomba fűlt volna a házasság! Talán lelkifurdalásom is lett volna, hogy Ofra miattam nem énekel, és így azzal vádolhattam volna magamat - ráadásul jogosan! - hogy én törtem derékba az ő karrierjét! Hát ez se kellemes érzés...

Most persze mondhatja valaki, a megoldás az, hogy Ofra énekeljen, de „mértékkal”. Na de ki tudja mi a helyes mérték?! Tutibiztos az is, amit ő tartana „mértéknek”, az nekem vagy túl kevés lett volna, vagy túl sok. Nem lehet a dolgokat annyira kicentizni, hogy mindenkinek jó legyen, pláne egyformán jó!

Tehát nem, nem jártam volna jól, ha sikerül megszereznem Ofrát. Ez a szerelem se úgy nem volt jó hogy végül nem teljesült be, sem úgy nem lett volna jó, ha beteljesedik. És emiatt mondható, hogy ez egy FÖLÖSLEGES szerelem volt, haszon nélküli szerelem, ami csak szenvedést okozott, sőt, még elvileg se hozhatott volna hasznót, hiszen fentebb levezettem, hogy még az elméletileg legislegjobb esetben se lettem volna boldog, hosszú távon.

Most persze Ofra példáján extrém módon felnagyítva mutattam be a szerelem haszontalanságát, de ettől még ez igaz minden más szerelemre is, ha nem is ennyire sarkítva. De akkor is igaz az, hogy **a szerelembe előre bele van kódolva az elmúlása, a sikertelensége, s a szomorúság úgy általában.** Mi a frásznak kéne akkor csodálnunk, miért kéne efelé törekednünk?! A legokosabban épp akkor tesszük, ha igyekszünk e sorscsapást elkerülni, amennyire csak lehetséges!

Késleltár

Egyik olvasóm kérésére szentelek egy fejezetet annak, jelen pillanatban milyen kések vannak bepakolva a BOB-omba. Tehát jelenleg mi a tervem azt illetően, milyen késeket viszek majd magammal a muhságba. Íme:

1. A „Survival Lilly” által tervezett APO-1S túlélőkés, ausztenites acélból. Ennek a késnek egy egész fejezetet szenteltem előző könyvemben.
2. Egy Golok machete. Erről is írtam előző könyvemben.
3. Egy olyan kés, amit egy Golok machetéből csináltam, erről is írtam az előző könyvemben.
4. Egy Leatherman multitool.
5. Egy Camillus Titanium kés. Erről meg ebben a könyvben írtam már. Ez a „fő” késém tulajdonképpen a BOB-ban, olyan értelemben, hogy ezt tervezem használni a leggyakrabban. Ha majd elindulok a „végső útra” (nem a halálba, hanem a muhságba...) akkor beteszek a BOB-ba egy második példányt is ebből a késből, azt, amit jelenleg naponta használok húsvagdosáshoz, stb.
6. Az a kis fekete bicska, ausztenites acélból, amit találtam, s amit bemutattam előző könyvemben, s aminek a „Bébi” nevet adtam. Ez a varrókészletemben van.
7. Egy kis fekete multitool, szintén a varrókészletemben.
8. Az előbb említett kis fekete multitool egy másik példánya, a BOB egy másik részében.
9. Egy fekete kis bicska, ezt is bemutattam az előző könyvemben, a „Kershaw 3650cktst” típusú, szintén ausztenites acélból.

Ez, ha hozzászámítjuk a második Camillus kést is ami jelenleg nincs a BOB-ban, **10** darab késfésleség. Elképzelhető, hogy kifutja magát **11** darabra, mert van egy másik példányom is a Golok machetéből, amit nem igazán szeretnék itt hagyni... de erősen kérdéses hogy befér-e a dugig tömött BOB-omba. Hát majd meglátjuk... Különben meg, ami a két egészen kis fekete multitoolt illeti, azokat bár megemlítettem itt, de igazából nem tartom őket késnek. Jó-jó, persze, van bennük penge... de az olyan icipici, szinte mikroszkopikus - pontosan 3 centiméteres - hogy semmi értelmes dologra nem nagyon tudom elképzelni hogy használhatnám. Azokat tényleg csak arra tartom, hogy a fogó részükkel adott esetben áthúzhassak egy tűt a bőrdarabon amit vágok. Van viszont egy olyan különleges bicskám is, ami bicskában cserélhetőek a pengék! Bár egyelőre nem tettem bele a BOB-ba. Régebben ott volt, a varrókészletben, de kiszedtem onnét. (És mindegyik penge ugyanolyan ausztenites acélból van, mint amiből a „Kershaw 3650cktst” bicska pengéje is készült). Nem kizárt, hogy ez a bicska majd visszakerül a BOB-ba. De ebben még nem vagyok biztos, mert igazából semmi szükségem rá, szimplán csak nagyon tetszik. Majd meglátjuk.

Ha beteszem a BOB-ba a második Golok machetét is, meg ezt a cserélhetőpengés bicskát is, akkor lesz benne **12** darab „kés”. De mint írtam fentebb, az a 2 fekete multitool olyan mikroszkopikusan icipici, hogy nagy merészség azt „késnek” nevezni. Igazán kinszenvedés volna például egy állatot megnyúzni egy olyannal, de még az almaszeletelés is kihívás lenne vele... szóval azokat helyesebb ha egyszerűen kicsi fogóknak tekintem (jogosan, mert tényleg

nem is használok más célra őket), s akkor már csak **10** vágószerszámom van, s ennyi is csak akkor, ha tényleg visszateszem a „cserélhetőpengés” késemet, s viszem a második Golok machetét is.

Természetesen van még néhány más késféleségem is az említetteken kívül, de azok nem a BOB-ban vagy más bagban vannak, hanem mindennapi használatra, és nem szándékozom őket magammal vinni majd.

Van még egy késem azért, amit szeretnék magammal vinni a BOB-ban, remélem lesz helyem a kis aranyosnak. Bár azt hogy „kis”, csak óvatosan mondjuk rá, mert 18 cm a pengehossza (körülbelül 7 inch), a teljes kés pedig markolattal együtt 29 cm (11.41 inch).

Ez egy „Old Hickory” márkájú kés, az „Ontario Knife Company” készítette, 1095-ös szénacélból készült, jelenleg körülbelül 20 dollárért lehet egy effélét kapni, nagy átlagban. Ha mázlid van, megkapod 15 dollárért is, ha peched van, 25 dollárt is ki kell adnod érte. Az „Old Hickory” egy elismert, híres márka, amit ez az ár is jelez, mert egy ugyanekkora kést ha „noname” azaz nem híres márka, már öt-hat dollárért simán vehetsz, néha olcsóbban is, pláne használtan. Fontosnak tartom megemlíteni, hogy e kés „made in USA”, azaz ez nem egy „kici óccó” kínai vacak... Íme egy kép róla:

Látható hogy ez igazi henteskés, angolul „butcher knife”, annak is nevezik. Nekem amiatt tetszik nagyon, mert „golok-szerű” formája van, hogy mi az a „golok” arról sokat írtam előző könyvemben, a lényeg az, hogy a kés vége neheztve van, hogy jól lehessen „odacsapni” vele. A pengevastagsága 2.1 mm, ami azt jelenti hogy semmi esetre se alkalmas túlélőkésnek (oda azért annál vastagabb kések valók), ellenben kiváló bushcraft-kés! Ezt nemcsak én állítom róla, de RENGETEG helyen olvasható az Interneten (és sok Youtube-videóban is hallható) hogy ez tulajdonképpen egy kiváló bushcraft kés is, DE CSAK AZOKNAK AKIK TUDJAK HOGY MIKÉNT KELL BÁNNI VELE, elsősorban ami az ápolását és az élezést illeti! Szóval e kést is magammal viszem majd, s ha így lesz, akkor **11** „igazi” vágószerszámom lesz a BOB-ban. Amúgy ez a kés eredetileg 1924-ben „került a piacra”, akkortól gyártják. Természetesen nem állítom hogy az én példányom okvetlenül olyan idős lenne, de az biztos, hogy ami nekem van, annak az alakja hajszálla azonos azzal, ahogy a legelső példányok kinéztek! Annak akit érdekel: a penge keménységi fokozata körülbelül 58 HRc lehet. Az azért igazán nem rossz, pláne mert e keménység mellett még meglepően rugalmas is!

Megjegyzem csak a pontosság végett, a 1095-ös acél keménysége „alapesetben” csak amolyan 50 HRc körül van, de mert ez magas széntartalmú acél, emiatt jól hőkezelhető, s hőkezelés UTÁN lesz a keménysége az említett 58 HRc értékű! Természetesen ha kést csinálnak belőle, illik hőkezelni... Viszont, hőkezelés után törekenyebbé (ridegebbé) is válik. Sokszor említettem már, minél keményebb egy kés, annál könnyebben törik... na most hogy mégse törjön, vastagga kell csinálni. Tehát olyan legalábbis 2 mm vastagságúvá, ha késként akarjuk használni. E kés

épp ilyen vastag. („Hivatalosan” 2.1 mm a pengevastagság). Viszont ebből az is következik, hogy ZSEBKÉSEKNEK NEM VALÓ ez az anyag! A zsebkések, bicskák, multitoolok pengéje jellemzően sokkal vékonyabb, mint a normális, fix pengéjű (angolul „fixed blade”) késeké. Én nagyon szeretem ezt a kést, ezt az acélt, de az a véleményem, nem vennék olyan zsebkést aminek a pengéje ebből az acélból van. Ez az acél rendes, „normális” késnek kiváló, de zsebkésnek határozottan ellenjavallt!

Ha nem lenne helyem a BOB-ban e kés számára, majd kihagyok valamit, például a „cserélhetőpengés” bicskámat, mert jópofa ugyan hogy cserélni lehet benne a pengét, de nekem sokkal nagyobb szükségem van egy erős, NAAAGY késre, ami nem bicska hanem fix pengéjű, mint egy újabb bicskára. A helyzet ugyanis az, hogy egy fix pengéjű kés mindig messze sokkal tartósabb, erősebb, robusztusabb s emiatt MEGBÍZHATÓBB, mint egy összecusukható kés, azaz bicska. Ez már abból is következik, hogy a legislegnagyobb műgonddal megtervezett és kivitelezett bicskának is mindig van legalább 1 azaz EGY gyenge pontja: az a tengely, ami körül elfordul a penge amikor nyitjuk-zárjuk! Tulajdonképpen ez a tény a választóvonal a kések és a bicskák közt: hogy a bicskákban mindig van mozgó alkatrész! Emiatt van az is, hogy logikai értelemben minden multitool bicska, de nem minden bicska multitool. Amúgy a „bicska” szavunk állítólag török eredetű, és nyilvánvalóan rokon a „bicsaklik” szóval, ami már eleve a mozgásra utal, tehát arra, hogy van benne valami ami bicsaklik, ami mozog. És emiatt gyengébb, mint az a vágószerszám ami „mozdulatlan”.

Szóval igen, bevallom, hogy én azok közé tartozom, akik a fix pengéjű késeket sokkal többre becsülik mint a bicskákat, vagy mint akár a multitoolokat! Érdeemes Olvasómnak tudnia amúgy ezzel kapcsolatban, hogy azok a fickók akik a vágószerszámokért rajonganak úgy általában - vagy ha nem is „rajonganak” de jó sokat foglalkoznak velük akármiért is - azok két fő csoportra oszthatóak, s ez jól megfigyelhető már a Youtube videók esetén is: Az egyik csoport az, akik a „fix pengéjű” késféleségeket részesítik előnyben (én is ezek közé tartozom a fenti „vallomásom” alapján), a másik csoport tagjainak szívét az „összecusukható” késféleségek dobogtatják inkább meg. És természetesen mindkét fő csoporton belül számos „részhalmaz”, „alcsoport” található, például a bicskakedvelők közt van aki azokat szereti amiben csak 1 penge van, mások azt szeretik ami nem is igazán bicska hanem „multitool” azaz magyarul „többfunkciós bicska” (hú de bonyolult, kényelmetlen kifejezés) stb. A „fix pengéjű” késeket kedvelők közt is vannak alcsoportok, itt elsősorban a pengénagyság és a penge anyaga számít sokat, leginkább pedig hogy a kés „full tang”-e, meg hogy milyen a hegye, azaz mennyire laposodik el a vége felé, stb. Ezek a tulajdonságok bár alkalmanként megemlítésre kerülnek a bicskakedvelők közt is, de ott leginkább mégis a bicska akarommondani multitool funkciógazdagsága számít, s az, hogy miképpen kell/lehet kinyitni a bicskát.

Mindezt amiatt említettem itt meg, hogy ha Youtube videókat néz a kedves Olvasóm e témában, akkor jó ha idejekorán megállapítja, a fickó aki a videóban beszél, melyik fenti fő csoportba tartozik. Mert aki a fix pengéjű késekért van oda, az hajlamos nagyon leszólni az összecusukható késeket (én is mindjárt megteszem ezt...), a bicskakedvelők meg szerintem a legtöbb esetben egyszerűen nem is értenek a fix pengéjű késekhez annak alapján amit hallok tőlük, nekem ez a véleményem! Szóval amit az egyik csoportba tartozó illető mond, azt csak nagyon

óvatosan szabad figyelembe venni az általa nem favorizált „vágószerszámokkal” kapcsolatban. Remélem azonban ettől még Olvasóm nem tartja teljesen megalapozatlannak azt, amit mindjárt leírok erről (mármint a bicskákról). Azaz: —En tényleg a fix pengéjű késekért vagyok oda az igaz, de azért igenis van pár bicskám. Multitoolom is. Elismerem hogy ezek nagyon hasznosak lehetnek adott esetben, s megvan az a roppant előnyük is, hogy kisebb helyen elférnek mint egy fix pengéjű kés, könnyebben is szállíthatóak mert nem kell félni hogy az éle megvág bennünket vagy valamit a hátizsákban amikor bepakoljuk, gyakorlatilag tehát egy bicskához nem okvetlenül kell tok amikor nem használjuk, mert anélkül is biztonságos. Ezzel szemben itt fentebb is látható e fejezetben, ha egy fix pengéjű késhez nincs tok gyárilag, vagy elveszett, megsemmisült, akkor nem triviális feladat csinálni neki egy olyat, s ha ezt meg is oldod, nem biztos hogy szépen néz majd ki!

Ez tehát mind a „bicskaféleségek” nagy előnye. Sajnos azonban ezen kívül szinte csak hátrányuk van... Kezdjük azzal, hogy bőven több mint 99 százalékuk IRTÓ PICI! Mármint, a penge az ami pici bennük. Aztán, néhány bicskafélét már kinyitni se olyan igazán egyszerű, nemegynél a körmöm is letört amikor próbálkoztam vele, és számos olyan is megfordult a kezemben amit végül ki se tudtam nyitni, csak úgy, hogy egy másik bicska pengéjének vagy „közönséges késnek” a segítségét vettem ehhez igénybe - HÁT MILYEN MÁR EZ?! Miféle segítséget nyújthat nekem egy olyan bicska, amit nem tudok használni egy másik késféleség segítsége nélkül?!

Most persze mondhatod erre, hogy biztos olcsó kínai vacak volt az a bicska. Persze, ez könnyen lehet. De amelyikre ez a nehezen kinyithatóság nem igaz, arról is elmondható annyi negatívum, hogy egészen biztosan sokkal kevésbé tartós, mint egy fix pengéjű kés. És nemcsak rövidebb a pengéjük, de keskenyebb is. És messze jobban kell vigyázni rájuk, mert az esetükben nemcsak arról van szó, hogy a pengét magát óvni kell, de arról is, hogy a bicska markolatának hézagaiba ne menjen bele valami ételmaradvány, vagy por, akármi, mert onnan aztán azt te a bűdös életben soha ki nem tisztítod, még otthon se hát még „terepen”, a vadonban, hacsak szét nem szereled a bicskát teljesen, de akkor annak annyi is, mert az efféle bicskákat igazán művészet már szétszerelni is, de pláne azután összerakni úgy, hogy működőképes legyen újra!

Ennek ellenére, mondom, nekem is van pár bicskám és multitoolom is. Jól jöhetnek valami váratlan szituációban, olyan helyeken ahová nem akarunk egy nagy, fix pengéjű kést magunkkal cipelni, például mert nagyon feltűnő lenne, vagy talán tilos is. A multitoolok meg pláne nagyon hasznosak lehetnek... EZER ÉVBEN EGYSZER. Amikor valami rém speciális funkcióra van szükségünk, és akkor „jaj de jó hogy a multitool ezt is tudja”. (Ha peched van, akkor kiderül majd, hogy a multitoolod hiába tud huszonsok funkciót is akár, de ÉPP AZT az egyet amire neked ÉPP szükséged lenne, na azt bizony nem...) De az ilyesmi ritka eset tényleg. Gyakorlatilag még sosem, SOSEM fordult velem elő, hogy egy multitoolból más funkció is kellett volna nekem a pengén kívül, mint a FOGÓ! És még a fogó is csak elenyészően ritkán, azon alkalmakat leszámítva amikor az egészen kis multitoolom fogóját használtam a varrókészletemből, azért, hogy azzal húzzam át a tűt a vastag bőrdarabokon. Illetve, bocsánat, a konzervnyitót is használtam már bicskából párszor, de általában szívesebben viszek magammal egy külön CSAK konzervnyitó eszközt, mert azzal nagyon kényelmesen tudok konzervet nyitni, sokkal kényelmesebben mint a multitool konzervnyitójával, de

ha az nem lenne nálam, akkor se esnék kétségbe, mert ha van egy igazán JÓ késem, természetesen fix pengéjű késem, akkor azzal is kinyitom a konzerveket, ha nem is olyan gyorsan és szépen.

Szóval én nem mondom hogy a bicskák vagy multitoolok haszontalanok lennének, de azt igenis mondom azért, hogy VÉGSŐ SORON tök jól el lehet lenni nélkülük. Jó ha van ilyenünk is, de messze sokkal több hasznát vesszük egy méretes, fix pengéjű késnek, azaz ha választanom kellene hogy VAGY egyik VAGY másik, akkor habozás nélkül a fix pengéjű kést választanám! Ez annyira így van, hogy korábban két másik, jókora, nagy multitool is benne volt a BOB-ban, egy fekete és egy vörös nyelű, mindegyik olyan típusú hogy van bennük fogó is, de végül kiszedtem őket, s így jelentősen megkönnyebbedett a BOB-om. Mert minek nekem ennyi multitool, alig hiszem hogy bármi mást is használnék belőlük mint a fogót, azt is ritkán, s ha mégis kell, ott van erre a célra a Leatherman multitool, az az egy nekem elegendő.

Erről az „Old Hickory” késről amúgy még írok majd a következő fejezetben, ami a késápolásról szól. Itt még annyit jegyzek meg, hogy itt-ott terjednek hírek az Interneten, hogy a „régí”, azaz a huszadik század elején készült „Old Hickory” kések jobbakként mint a manapság készítették. Az igazság ezzel szemben azonban mindössze annyi, hogy teljes mértékben ugyanolyanok a maiak is mint a régiek ami a penge anyagát és kialakítását meg utólagos edzését illeti, a különbség csak a nyélben van, de ott se a fanyél alakjában, hanem abban, hogy a régi kések nyele valóban hickory fából készült, manapság azonban diófából, mert a hickory (magyaros átiratban hikori) manapság már rendkívül drága. Én bevallom, nekem a diófa ellen sincs kifogásom, az is remek fa, és igazából az se olcsó, emiatt továbbra is minőséginek tekinthetem a markolatot, sőt, még valamennyire „előkelőnek” is! Amúgy meg ha már a fanyélnél tartunk, emiatt mert a nyél fából van, emiatt írják a késről azt, hogy ne tegyük mosogatógépbe, mert azt a sok vizet, magas hőmérsékletet meg a meleget nem bírja a fanyél sokáig. Na de nekem nincs is mosogatógépem, hehehe... Ellenben, amikor megkaptam, biztos ami biztos, némi „Gorilla Glue” ragasztót tettem mindenhová, ahol a fanyél széle a fémmel érintkezik. Ez átlátszó ragasztó, száradás után is átlátszó marad, nem igazán látszik tehát, s különben is csak vékony rétegben használtam. Ellenben ez egy piszokul erős ragasztó... de elsősorban nem amiatt használtam hogy szilárdabban csatlakozzék a fanyél a fémhez (bár ezt is elértem vele) hanem hogy ott az illesztéseknél lehetőleg egy egészen vékonyka rés se maradjon ahol a víz beszívároghatna a fém és a fa közé, hogy aztán ott a fanyél alatt elrozsdásítsa nekem a markolatot, és kirohassza a fát! És tettem ilyen ragasztót mindegyik szegecsre is. Aztán hogy a ragasztó megszáradt, smirglivel kissé lecsiszoltam a markolatot, hogy egyenletes legyen a fogása, ne maradjon megszáradt ragasztó sehol ami a sima felszínt megtörné.

Késápolás, rozsdá, patina

A késápolásról már tettem említést előző könyvemben, de csak nagyon röviden. Illik hogy e helyen kissé hosszabban is kitérjek erre, pláne, mert ahogy most utánanézttem e kérdésnek, kiderült, hogy nincs is ezzel kapcsolatban olyan igazán sok információ az Interneten magyar nyelven, legalábbis ami egy bizonyos igen fontos részletkérdést illet e témában, és ez nem más, mint az a bűvös szó, hogy „patina”! Én is angol nyelvű szakirodalomból szedtem össze azt amit ide mindjárt leírok... na meg persze a saját tapasztalataimból!

Tehát. Kezdjük azzal, hogy bár rendkívül sok acél tulajdonságait megemlítettem az előző könyvben közreadott táblázatomban, s még azokon felül is létezik jónéhányezer acélfajta, de ALAPVETŐEN ezek végülis 2 fő csoportba sorolhatóak be:

—Szénacélok

—Rozsdamentes acélok

Nyilván persze ezt olvasva most egy metallurgus vagy más, a fémtanhoz kicsit is értő ember a fejét fogja szörnyülködve és nemcsak rólam mond csúnya dolgokat de az anyukámról is... Igen, hát persze, elismerem, rengeteg más csoportosítás is létezik még, sőt még ha tényleg csak a rozsdamentességet is vesszük figyelembe, akkor is az van, hogy NINCS olyan hogy rozsdamentes acél (ezt én magam is hangoztattam előző könyvemben is!) mert minden megrozsdálhat „adott körülmények” közt, és elegendő idő elteltével, szóval a „rozsdamentesség”, az egy „skála”, egy „spektrum”, hogy MILYEN KÉMIAI BEHATÁSOK esetén „rozsdamentes”, és MENNYIRE, mármint, mennyi ideig marad rozsdamentes az adott körülmények közt.

Oké. De most én nem szeretnék belemenni ilyen tudományos mélységekbe, mert könyvem az érdeklődő laikusoknak szánom, nem azoknak akik fémtanból, kohászatból vagy ilyesmiből akarnak záróvizsgázni az egyetemen! Tehát, a **laikus** olvasók szempontjából, az **„egyszerű késhasználók”** szempontjából vannak a „rozsdamentes” acélok és a nem rozsdamentesek, ez utóbbiak azok, amiket némi nagyvonalúsággal megfeleltethetünk a „szénacéloknak”. (Nem, ne kapkodj már megint a fejedhez kedves Szakértő Olvasóm, ismételten elismerem hogy ez egy nagyon durva felosztás! Értsd meg, most nem akarok foglalkozni a mikroszkopikusan kevés számú kivétellel, pláne ha amúgy is extrém valószínűtlen hogy olyan késsel kerülne szembe Olvasóm!)

Szeretném kiemelni, a fenti felosztás a kés acéljának alapanyagára vonatkozik, tehát az olyan késekkel nem is foglalkozom e fejezetben, ami amiatt „rozsdamentes”, mert bár alapvetően szénacél, de a felületét bevonták valamiféle festékkel, „védőréteggel”, valami olyasmivel ami tényleg csak a kés felületén helyezkedik el, s így nem része a kés alapanyagának, akármi is legyen az a védőréteg!

Na tehát egy „közönséges halandó”, egy „átlagember” számára ez a két csoport létezik: ami (nagyjából...) rozsdamentes a „hétköznapi körülmények” közt, tehát konyhai használat vagy kirándulás, bushcraftozás során, és ami nem az.

Na most mitől rozsdamentes egy rozsdamentes acél? A nagy titok az, hogy általában amiatt, mert nem csak tiszta vasból áll, hanem vannak benne különböző ötvözőanyagok is, s ezek közül a rozsdamentesség szempontjából a

legfontosabb a KRÓM. Elméletileg, a metallurgusok definíciója szerint, akkor nevezzük az acélt rozsdamentesnek, ha legalább 10.5% króm van benne (a tömegét tekintve). Amikor ugyanis a kés felületén a króm oxigénnel érintkezik, akkor ott olyan védőréteget képez, ami megakadályozza a kés további... mondjuk úgy hogy rozsdásodását. A króm-oxid ugyanis ami ott létre jön, nem engedi a kés belsőbb molekuláris rétegeihez az oxigént. S emiatt a kés vasa nem tud oxidálódni. Márpedig a rozsdá nem más, mint vas-oxid, gyakorlatilag úgy is tekinthetjük tehát mint „elégett vas”, a vasrozsdá tehát kémiai szempontból nem más, mint a vas hamuja! Igen, amikor a vas rozsdásodik, akkor tulajdonképpen ELÉG, csak nagyon lassan! Na ezt akadályozza meg az, hogy a rozsdamentes acélokban a vas helyett a króm ég el, az oxidálódik, de ezen oxidáció eredménye, a króm-oxid, az ott marad a helyén, a felszínen, s megakadályozza a további oxidációt. A létrejövő vegyület képlete, ha valakit esetleg efféle részletkérdés is érdekel, általában így néz ki: **FeCr₂O₄**

Probléma akkor van, ha az ilyen acélokba nem kevernek bele elég krómot a készítésekor, vagy a króm eloszlása nem egyenletes az acélban, azaz egyes helyeken túl kevés lesz belőle - na ilyenkor a rozsdamentes acél is megrozsdál itt-ott... hát ugye, minőségi problémák mindig fellelhetnek!

A szénacél esetén azonban nincs króm védőréteg, mert nincs az ilyen acélban króm, vagy ha akad is valamennyi, de túl kevés a mennyisége ahhoz, hogy ilyen védőhatást kifejthessen. Emiatt az az acél rozsdásodhat (sőt nem csak „-hat”, feltételes módban, de határozottan rozsdásodik is mint a veszett fene!), mert a vasrozsdá sajnos nem olyan mint a króm-oxid, tehát nem marad a helyén, hanem leválik a még el nem rozsdált vasról, s így az oxigén hozzáfér a következő réteg vashoz és azt is elégeti, azaz tovább rozsdál a vas... Na ez az ami nem jó az ilyen acélokban!

Felmerülhet most benned, Olvasóm, a kérdés, hogy akkor mi a rákért van az, hogy ilyen „szar” acélokból is készítenek késeket! Mert jó-jó, a régi korokban érthető volt ez, akkoriban biztos még nem ismerték a rozsdamentes acélokat. De manapság már?!

Nos, a válasz erre az, hogy amiatt, mert egy ilyen „rozsdásodó” kés cseppet se „szar”! Oké, tényleg nem rozsdamentes, tehát gondos ápolást igényel, ellenben ezért cserébe akadnak ám előnyei! Például lehet hogy sokkal keményebb, mint egy rozsdamentes acél. Nem biztos hogy keményebb, mert rengetegfajta szénacél létezik, de könnyedén lehet olyat csinálni ami iszonyú kemény. Aztán, egy szénacél általában sokkal könnyebben élezhető. Általában jobb az éltartása is. Rugalmasabb is (mármint rugalmasabb is LEHET, mert ez is a fajtájától függ). Általában véve, egy szénacél majdnem mindig sokkal erősebb, tartósabb és ugyanakkor mégis könnyebben élezhető, mint egy rozsdamentes acél. Legalábbis azon szénacélokra majdnem mindig igaz ez, amely szénacélokból szoktak egyáltalán késeket készíteni. Ez mind nem megvetendő előny!

S mindezek tetejébe: majdnem mindig sokkal de tényleg SOKKAL olcsóbb... Na most tehát elérkeztünk oda, hogy választ szeretnénk kapni arra a kérdésre, miként védhetjük meg a forrón szeretett, hű társunkat, a remek, pompás, jól bevált késünket a rozsdától, abban az esetben, ha ő egy „nem rozsdamentes” kés, mert valamiféle szénacélból készült?!

Mert ha a kés rozsdamentes, akkor e kérdéssel nem nagyon kell foglalkozni. A legtöbb esetben a késnek akkor se lesz baja, ha nedvesen hagyjuk. Persze tisztességesebb emberek azért szárazra törlik az olyan kést is, de ennél több

ápolást egy „tipikus” rozsdamentes acél nem nagyon igényel. Legfeljebb ha valami olyan savas dolgot vagdaltál vele mint a citrom, paradicsom, vagy friss, véres hús, vagy pláne ha sós közegben használtad, például tengervízzel érintkezett, akkor illik leöblíteni tiszta csapvízzel, és kész, ennyi...

A szénacél kések esete azonban nagyon más. Ott bizony még abból is baj lehet, ha nem is használod, ha majdnem csontszáraz levegőjű szobában van tárolva, de elköveted azt a hibát, hogy EGYETLENEGYSZER megfogod a csupasz pengéjét kissé izzadt ujjaiddal... bizony, már ETTŐL IS előfordulhat hogy beindul ott a rozsdásodás! Mert az izzadság, az bizony sós víz, és azt az ilyen acél nem szereti...

Emiatt aztán én nem is ajánlom a szénacél késeket olyan embereknek, akik nem hajlandóak tudomásul venni, hogy egy ilyen kés ugyanúgy HŰ ÁPOLÁST ÉS TÖRŐDÉST IGÉNYEL, mintha egy élőlény volna, mondjuk a család kutyája, macskája, tengerimalaca, akármije! Egy ilyen kés tényleg nagyon hasznos jószág, de igenis gondozást igényel! Mindig amikor az Amazon webáruháznál valamely efféle kés alatt a negatív kommenteket olvasom, hogy milyen szar, pocsek minőség mert hamar elrozdál, akkor a fejemet csóválom. A kés tulajdonságainál világosan le van írva, hogy SZÉNACÉL. Nekem van egy „Old Hickory” henteském, az előző fejezet végén írtam róla, arról is le van írva hogy 1095-ös SZÉNACÉLBÓL készült. Képet is raktam be a késről abba a fejezetbe, és itt ki kell jelentenem, hogy az a kép nem a saját késemről készült, amennyiben a kép az Internetről lett letöltve, és elvileg egy ÚJ kést ábrázol. Direkt raktam be olyan képet oda ami nem az én példányomat mutatja, azért, mert így jól látható a képen, hogy még egy ÚJ kés is ha szénacélból van, nem olyan szép csillogó, mint egy rozsdamentes kés, továbbá, nemcsak nem csillogó annyira, de itt-ott sötétebb, szinte foltos, különösen a hajlatokban... mert nem annyira korrózióálló, sőt semennyire se az! MÁR EGY GYÁRILAG ÚJ KÉS IS! (Bár azok a sötétebb foltok ott a képen minden bizonnyal nem rozsdát, hanem patinát jelentenek. De akkor se csillog a kés... Akkor is „foltos”...)

Na tehát ott tartottunk hogy oda van írva a webáruházban a kés képe alá, hogy SZÉNacélból és nem rozsdamentes acélból van. Aztán ezt megveszi a tudatlan átlagpolgár, és csodálkozik hogy hamar elrozdál. Persze hogy rozsdás lesz az a szerencsétlen kés ha nem ápolják, ez egészen természetes, mást nem is lehet elvárni attól az alapanyagtól! **Ez azonban nem azt jelenti hogy az a kés rossz, hanem azt, hogy a gazdája hülye,** mert nem tudja, miként kell bánni egy ilyen késsel, miként kell MEGVÉDENI! Na ehhez szeretnék itt pár tanácsot adni.

És itt jön a képbe az a bűvös szó, hogy PATINA. Nem „platina”, mert az egy egészen más dolog, hanem „patina”.

Arról van szó, hogy fentebb leírtam, a rozsdamentes acéloknál lényegében az védi meg a késben lévő vasat, hogy a belekevert króm eloxidálódik, s e vékony krómoxid réteg nem engedi oda az oxigént a vashoz. Nos, a szénacéloknak bár nincs króm (vagy legfeljebb egészen kevés), de némi ötletességgel nagyon hasonló hatást érhetünk el nála is! A titok mindössze annyi, hogy el kell érünk valahogyan, hogy igenis keletkezzék króm hiányában is egy olyan védőréteg a kés felszínén, ami aztán nem engedi a kés belsejébe az oxigént. Na most hogy lehet ezt elérni, ha nincs ott króm?

Króm valóban nincs, de van ott másvalami: a vas maga... márpedig a vas nem csupán az oxigénnel képes vegyülni! Hanem... hát, nagyon sok minden mással is, elsősorban bizonyos savakkal! Valójában nagyonis SOK olyan vasvegyület létezik,

amely nekünk kiváltképpen megfelel védőréteggént, s tulajdonképpen ezen vegyületek összefoglaló neve az, hogy „patina”. Például, jó ha tudjuk, hogy a közönséges úgynevezett „vasrozsa” vegyképlete a következő: Fe_2O_3 , ezzel szemben ha ez a vegyület alakul ki: Fe_3O_4 , na az már nem rozsa hanem patina, ami nagy különbség, mert ez egy olyan vegyület ami VÉDI a kését a rozsdásodástól! Pedig milyen érdekes, a vegyképlet alapján mindegyik esetben csak arról van szó, hogy a vas oxigénnel vegyül, azaz elég... És mégis, a különbség ÓRIÁSI!

Persze ez csak egyetlen - bár a leggyakoribb - változata a patinának, mert rengeteg sok olyan vegyület létezik még, amik hasonlóan védő hatással bírnak azaz számunkra előnyösek, és ezen vegyületekben nemcsak oxigén vegyül a vassal, de mindenféle szulfátok és karbonátok is szerepet játszanak, s ezek befolyásolják a létrejövő patina színét, erősségét, vastagságát... Általában amikor a késfelszínen létrejön a patina, akkor akad benne ilyen vegyület is meg olyan is, sokféle, attól függően, a kés felületének egyes részei épp milyen kémiai behatásoknak voltak kitéve a leghosszabban, legerősebben. Emiatt nem lehet megadni egy általános vegyképletet arra a fogalomra hogy „patina”, mert a patina, az nem egyetlen vegyület, hanem egy vegyületCSOPORT. Ez azonban lényegében mindegy, mert a fontos a számunkra csak az, hogy ne rozsa alakuljon ott ki, hanem a jótékony hatású patina! Valamiféle patina. Az már lényegében mindegy melyik, de NE ROZSDA! Pláne, mert a rozsa egészségkárosító hatású, ezzel szemben a patina NEM AZ. Szóval az semmi esetre se ajánlott hogy rozsdás késsel vagdosd az élelmiszeredet, ha azonban patinás késsel teszed ezt, attól nem kell félned, attól semmi bajod se lesz.

Miként is lehet egy ilyen védőréteget létrehozni? Hát igazán nem ördöngöség! A fent említett „Old Hickory” késém esetén például a következőt műveltem:

—Mindenekelőtt, mivel ez egy meglehetősen öreg és elhanyagolt késként került hozzám, s igenis volt már rajta némi rozsa itt-ott ha nem is sok, hát először is alaposan megmostam, megszáritottam, majd súrolópapírral eltávolítottam róla a rozsdát, azaz elértem hogy a pengéje újra olyan gyönyörűen csillogjon mint új korában! Már persze ugye ha azt csillogásnak lehet nevezni, mert tényleg és igazán meg se közelíti azt, amit egy rozsdamentes acél pengéje produkál. S ami igazából CSALÁS, mert a rozsdamentes acélok nál se az acélban levő vas, hanem a beléje kevert króm az, ami csillog, ami olyan gyönyörűen, szinte tükrözve veri vissza a fényt. Persze hogy nem várhatunk el ilyesmit egy olyan acéltól, amiben nincs króm... De akárhogyis, azért miután így lecsiszoltam, tényleg egész szépen nézett ki, szinte újnak. Ezután újra megmostam, megszáritottam, ügyelve rá hogy ekkor már a mancsommal se nagyon tapogassam, csak papírral fogdossam a pengéjét... Aztán így beállítottam egy olyan üvegbe amibe belefért, de nem volt túl nagy a méretéhez képest, azaz amiben lényegében függőlegesen tudott megállni. És ebbe az üvegbe almaecetet öntöttem, konkrétan a „Bragg Apple Cider Vinegar (raw, unfiltered)” márkájút, de amúgy bármiféle ecet megfelelne e célra, a közönséges desztillált fehér étalecet is, sőt a tömény citromlé is. Annyi ecetet öntöttem bele, hogy pont ellepje teljesen a kés pengéjét, de ne nagyon érintkezzék a fa markolattal, mert a fa, az szerves anyag, s emiatt nem igazán szereti a savakat. És ezután egyszerűen vártam körülbelül 20 percet... Hogy ilyenkor mennyit kell várni, az erősen attól függ, mennyire erős a sav amiben a pengét áztatjuk. A folyamatot fel lehet gyorsítani azzal, ha felmelegítjük az ecetet, illetve ha némi sót keverünk bele, de ezen „gyorsítós” módszerekkel én most nem

éltem. Nem volt rá szükségem, így is szép patinás lett a penge a már említett nagyjából 20 perc után. A patina színe, ha jól csinálod, szürkés/feketés lesz, esetleg, ritkább esetekben, kékes, illetve e színek valamiféle keveréke. Ez a legbiztosabb megkülönböztető jele a patinának a rozsdától: a rozsdá, az lényegében sárgás, vöröses, a patina azonban szürkés, feketés, netán kékes! Persze a konkrét színárnyalat sok mindentől függ, hiszen mondom, sokféle patina létezik, attól függően, épp milyen vasvegyület keletkezik a kezelés hatására. Ökölszabályként azonban a fenti mondható el a színekkel kapcsolatban. A lényeg nagy általánosságban tehát az, hogy olyan vasvegyület keletkezzék a kés felszínén, ami NEM OXID! Mert a vasoxid, az a rozsdá maga, és az nem jó. Ellenben a patina, az valami más vegyület, és jótékony hatású, mert ott marad a fém felszínén, s így megakadályozza az oxidációt. Ilyen vegyületet pedig valami savas kezeléssel lehet a legkönnyebben előállítani.

Az is egy módszer, bár nem próbáltam ki de több helyen olvastam, hogy bekened a kés felszínét vékonyan mustárral. Ez minden bizonnyal amiatt hatásos szintén, mert a mustárban van ecet is, ami végeredményben ugyanúgy sav mint az almaecet amit én használtam. Állítólag a paradicsomszószt sőt a majonéz is megfelel e célra.

Különbö ha nem hozol létre ilyen patinát a késeden direkt, mesterségesen, de gondosan ápolod, akkor idővel magától is létrejön rajta patina, hiszen akkor is érintkezik a pengéje savakkal, amikor mondjuk almát hámozol vele, vagy citromot vágsz ketté, vagy paradicsomot vagdalsz, stb, csak akkor a folyamat lassabb, s a patina nem lesz olyan szép egyenletes mint a fent leírt ecetbe áztatás során, hanem foltos: hol ilyen, hol olyan, azaz eltérő „erősségű”. És épp emiatt, e foltok miatt van az, hogy lett legyen bármilyen nagyszerű kés is az „Old Hickory”, vagy úgy általában bármelyik szénacél kés, a háziasszonyok manapság nem szeretik, sőt inkább utálkoznak tőle, van amelyik konkrétan úgy fejezi ki magát, hogy „gyűlöli” az ilyen késeket: mindössze emiatt, mert foltosodnak! Mert manapság már mindenki annyira hozzászokott a rozsdamentes acélok csillogásához, hogy ez teljesen elrontotta az ízlésüket, mindent ehhez viszonyítanak, elméjükben győzött a „kinézet”, a „külső” a tartósság és funkcionalitás fölött...

Amúgy ha a patina nem tetszik neked, könnyen megszabadulhatsz tőle: lecsiszolod és kész... De én nem tennék ilyesmit. A patina igenis nagyon hasznos a szénacélon, mert védi őt a rozsdásodástól, azaz, miután egyszer így „lekezelte” a késedet, utána kevésbé kell aggódnod a rozsdá miatt! Persze ekkor is illik hogy ápolod a késedet, de azért akkor is az van hogy onnantól kezdve nem kell annyira féltetni már.

Miután megcsináltam a patinát az „Old Hickory” késemen, alaposan lemostam megint (hogy eltüntessem a savmaradványokat), megszáritottam, majd bekentem extra szűz kókuszszírral... a markolatát is. Annak hogy a kókuszszír „extra szűz”, nem sok jelentősége van ebben az esetben, de nekem épp olyanom volt otthon. Szóval látható, nem kell valami speciális, drága kencefice a kés ápolásához, pont az a zsír vagy olaj amit úgylis használunk naponta étkezési célra, tökéletesen elegendő és megfelelő! Ha nem lett volna kókuszszírom, marhafaggyú vagy disznózsír is jó lett volna. (Ha jól ki van sütvé, azaz nem magas a zsír vagy a faggyú víztartalma). Volt is nekem faggyúból is, disznózsírból is bőven, amiatt döntöttem mégis a kókuszszír mellett, mert a markolatot is be akartam kenni, s a kókuszszír szobahőmérsékleten már szinte folyékony (ez nem csoda, a név hogy kókuszZSÍR tulajdonképpen megtévesztő, mert technikai értelemben ez igazából

egy olaj...) márpedig így könnyebben és mélyebbre hatol be a fa markolat pórusaiba, azaz jobban védi azt.

Megemlítek mégvalamit. Több helyen is azt olvastam e patinásító módszerről az Interneten, hogy nem befolyásolja a kés élességét. Én azonban másképp tapasztaltam. Kifejezetten tesztelési célból, mielőtt alávetettem volna a kést az ecetsavkezelésnek, alaposan megéleztem. Miután megkapta a patinát, határozottan tompa lett... különben nem is számítottam másra, eleve gyanakvással fogadtam az olyan leírásokat hogy ez „nem befolyásolja” az élességet! Ez azonban nem szabad hogy elvegye Olvasóm kedvét kése efajta védelmétől, mert az igaz ugyan hogy a kés tompa lett, ezen azonban könnyedén tudtam segíteni azzal, hogy miután megkapta a patinát, egyszerűen újraéleztem... és ez az újraélezés tényleg KÖNNYŰ VOLT, mert nem kellett új élszöget kialakítanom, csak egy hártyavékony részen kellett „visszacsinálnom” az élet, azaz megvolt az újraélezés alig két perc alatt!

Lehet persze az is - sőt, ez több mint valószínű! - hogy az, mennyire befolyásolja az élességet, attól is függ, milyen erős savban áztatjuk, s mennyi ideig. Tény, hogy én körülbelül 20 percig kezeltem így, a legtöbb helyen azonban csak tíz-tizenöt percet javasolnak.

És most bemutatom a késemet – íme pár kép róla – miután megkapta a patinát! Össze lehet hasonlítani azzal a kés-képpel, ami az előző fejezetben van, ami azt mutatja be, miként néz ki egy ilyen kés „új korában”. A mostani képek közt néhány azt mutatja be, milyen tokot készítettem neki műbőrből, pár „gyorskötöző” segítségével.

Gyönyörű, szép, sötét patina, igazi ősi, „rusztikus” jelleget kölcsönöz a késnek!

Ezen az oldalon is ugyanolyan erős a patina mint a másik oldalon, csak a fenti fénykép elkészültekor valamivel jobb volt a megvilágítás, legalábbis a kés hegye felé.

Szerintem sokkal szebb a patinával, mint anélkül...

Persze előre tudom, számos Olvasóm most biztos fintorog, hogy milyen „szar” tokot készítettem a késemnek, „Hogy néz ez így ki?!”, meg hogy „illene” hogy egy késtok bőrből legyen, mert az „természetes” anyag, vagy fából, stb. És egyáltalán, e tok nincs „hozzászabva” a késpenge alakjához, stb. Nos, erre a válaszom részben ugyanaz, amit egy nagyon hasonló késtok esetén már az előző könyvemben is leírtam:

—Ingyenbe' vótt! Egy fillérembe se került, tényleg, mindennel ami kellett hozzá, már eleve rendelkeztem.

—Könnyű, azaz kicsi a súlya, ami nem megvetendő előny.

—Rendkívül tartós. A tüskéknek is jól ellenáll, nem úgy, mint ha bőrből készült

volna.

—Könnyen tisztítható.

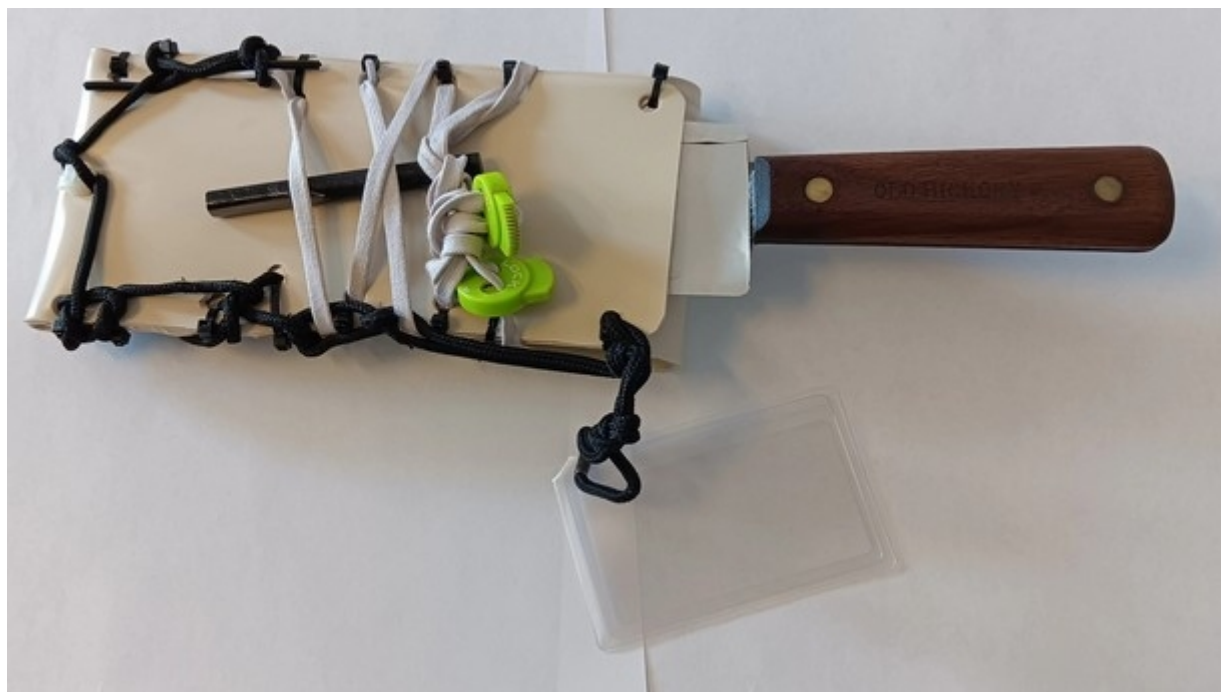
—Vízálló.

Az meg hogy nem követi szépen a késpenge alakját, nem izgat, mert a szememben a funkcionalitásnak van az elsődleges szerepe, aztán meg, még külön ELŐNYÖS IS ha a tok épp ilyen, mert így MÁS KÉS SZÁMÁRA IS JÓ, amennyiben azon másik kés hossza is nagyjából megegyezik a mostaniéval. Sőt, minthogy a gyorskötözők miatt számos helyen kellett kilyukasztanom oldalt a műgumit, így könnyedén meg lehet csinálni azt is, hogy azon lyukakon átbújtatok egy darab kötelet, vagy inkább egy cipőfűzőt (lehetőleg olyat, amit egy tönkrement cipőből mentettünk ki, hogy erre se kelljen pénzt kiadnunk... mert nem kell ám mindenre paracordot használni, hasonlóképp ahhoz, hogy verébre se lövünk atombombával...) amire felfűzünk egy viszonylag kisebb ferrocérium rudat, olyat persze ami az egyik végén ki van fúrva, s így máris van a kés mellé tűzszerszámunk is! Mily nagyszerű is ez! Természetesen ezt az ötletemet meg is valósítottam, íme, miként fejlesztettem tovább az előbb bemutatott késtokot:

Az a két zöld bigyó a cipőfűzőn, az egy a szemétben talált ócska ruháról lett „újrahasznosítva”, azaz a ruha maradt a szemétben, de ezt a (két) rugós „zárómechanizmust” leszedtem arról a zsinórdarabkáról, amivel a ruha csuklójánál lehetett szorosabbra húzni a ruhaujjakat.

Sőt, még ennél is tovább fejlesztettem a késtokot! Tettem rá ugyanis műanyag nagyítót, és helyeztem bele egy belső fém hüvelyt is, hogy ne lötyögjön benne a kés ha bedugom. Bemutatom 2 további képen az eredményt, majd jön a magyarázat:

Tehát, miről is van itt szó? Találtam egy üres fém sörösdobozt, ami igazán jókora volt, a magassága nagyobb mint a késpengém hossza. Ebből csináltam meg a fém hüvelyt a kés számára, mely hüvely sokkal keskenyebb mint a műgumi tok amit először készítettem el. A hüvely elkészítése úgy ment, hogy levágtam a sörösdoboz tetejét és alját, mert nekem csak az oldala kell, kilapítottam, méretre vágtam egy lemezvágó ollóval (közönséges olló is elegendő lett volna ehhez, mert az efféle sörösdobozok vékony alumíniumból vannak), majd összehajtottam a megfelelő módon, és kész, még csak össze se ragasztottam a hajtásnál! Nem volt szükséges. Az igaz, hogy a hajtásnál igénybevettem egy kalapács jótékony segítségét is, de aztán tényleg nem ragasztgattam mert minnek - az alumínium nem rugalmas mint a műanyag vagy bőr, az nem fog magától visszagörbülni úgysem. Amikor

összehajtottam, akkor azonban ügyeltem rá, hogy az az oldala kerüljön kívülre, ami eredetileg belül volt sörösdoboz korában, mert hát ugye a külső oldalon a sörösdobozon mindenféle ilyen meg olyan szöveg volt látható, például a sörmárka neve, én azonban semmiféle alkoholos italt nem iszom sosem, akkor miért is kéne azt reklámoznom?! Szóval a színes oldala került most a hüvely belső oldalára, ahol nem látható, nem zavaró. Aztán hogy ezzel megvoltam, ezt az alumíniumhüvelyt becsúsztattam a műbőr tokba, majd legalul középen ütöttem egy lyukat egyszerre át a műbőr tokon és az alumíniumhüvely alján, s összeillesztettem őket ott egy afféle műanyag „gyorskötözővel”, egy jó vastag példánnyal. Csak amiatt hogy ez az alumíniumtok nehogy véletlenül kicsússzék a műbőr tokból. Ami meg a kést illeti, az jó szorosan illeszkedik az alumíniumtokba, kipróbáltam, akkor se csúszik ki belőle, ha fejjel lefelé lógatom. És nem aggódom amiatt se hogy elvesztené az élességét amikor bedugom oda vagy onnan kihúzom, mert az alumínium messze sokkal puhább fém, mint az az acél amiből a késpengém készült.

A következő „mod” az volt, hogy megoldjam, legyen nekem ott egy műanyag nagyító is. Mert miért is ne, napfényes időben azzal ingyen gyűjthetők tüzet... Az efféle nagyító műanyaglapocskák oly hártavékonyak, hogy simán befér az alumíniumtok és a fémhüvely közé. Igen ám de mi lesz ha nagyon mélyre csúszik, miként szedem akkor ki onnan?! Szerencsére a műanyag nagyító egy még vékonyabb kis műanyagtokban érkezett. Ezen tokra csináltam egy apró lyukat, s azon keresztülbújtattam egy cipőfűzőt. S így már minden oké, annál fogva akármikor kihúzhatom onnan a nagyítót, mely jól is látszik a fenti képek közül a másodikon. A cipőfűző amúgy sokkal de sokkal hosszabb volt mint ami nekem szükséges lett volna, de nem vágtam el, mert gondoltam rá, mi van ha valamikor majd épp egy cipőfűzőre lesz szükségem, akár amiatt mert ami a cipőmben van az elszakadt, akár csak mert valamit össze akarok kötni?! Így aztán a cipőfűző maradék részét keresztülbújtattam a műbőr tok korábban ütött lyukain, a korábban már odakerült gyorskötözők mellett, mert volt ehhez hely a lyukakban még. Így még egy módon is össze lett erősítve a műbőr tok két oldala, ami azért nem rossz dolog mert extra biztonságot ad, továbbá, van tartalék kötelem, még ha cipőfűző is, ami azonban eléggé erős anyagból van.

Ja, hogy ronda? Mindig csak ez az ósdi szöveg hogy „ronda, hogy néz ez így ki, stb”, nagyon unom már... Nem érdekel ha ronda! Az a lényeg hogy rém praktikus, mert a célját betölti, remekül használható, PILLEKÖNNYŰ (ami azért nem mindegy ám cipelés közben!) továbbá teljesen „ingyenbe” vótt! És én magam csináltam, tehát élveztem megint az alkotás örömét!

Na de térjünk vissza a patinához. Felhívom Olvasóm figyelmét arra, hogy ha a kése olyan anyagból van, ami névleg ugyan szénacél, mert nem tartalmaz annyi krómot hogy rozsdamentesnek lehessen tekinteni, ugyanakkor azonban igenis VAN benne króm valamennyi, akkor sokkal hosszabb ideig tarthat mire megjelenik a késén a patina! Ugyanez lehet a helyzet egyes rugóacélok esetén is, ilyen például a SAE 1070 szénacél. Igaz ugyan hogy amennyire tudom abban nincs króm semennyi se, ellenben van benne elég szép mennyiségű szilícium (0.15 - 0.3 százalék) és a szilíciumnak is olyan hatása van, hogy „időjárásállóvá” teszi az acélt, azaz ellenállóbbá a savakkal szemben például. Szóval, ami fentebb e fejezetben le lett írva, az a „közönséges” szénacélra vonatkozik, ha azonban „trükköztek” vele a gyártás során, azaz van belekeverve ez-az, akkor, még ha nem

is „igazi” rozsdamentes acél, de ellenállóbb lehet a „patinásítási” törekvéseinkkel szemben. Ez azonban abból a szempontból nem is rossz hír, hogy egy ilyen acél patina nélkül is ellenállóbb a rozsdásodással szemben is, még ha nem is annyira, mint egy „igazi” rozsdamentes acél.

Hogy ez mennyire igaz, arra azonnal hozok is egy példát. Előző könyvemben bemutattam egy magam által barkácsolt, azaz inkább „modifikált” kést, amit egy brazil gyártású Tramontina machetéből csináltam. Ez is szénacél, de rugóacél, ami még ráadásul időjárásálló is, mert muszáj hogy olyan legyen, ugyanis ezt az acélfajtát - a fent említett SAE-1070 -et - ezt gyakran használják mindenféle olyan célokra amik a közlekedéssel kapcsolatosak, s így fokozottan ki vannak téve az időjárás szeszélyeinek, mert a szabadban éri őket eső, szél, hó, minden. Na most ezt a késemet is tehát „patinásítottam”, de ez ám nem 20 percig tartott hanem 36 órán át kellett ázzon az almaecetben ahhoz, hogy eredményt érjek el vele! Teszek is be róla ide 2 képet:

Látható, hogy még 36 óra ecetes áztatás után se mindenütt lett rajta egyenletesen sötét a patinaréteg! De nem kínoztam tovább, nekem így is megfelel. Természetesen a kezelés után e késemet is szépen bekentem kókuszszírral.

A minimalista életmódot népszerűsítő versek és dalok

Az az ötletem támadt, hogy ha valakinek irodalmi ambíciói vannak (beleértve ebbe a költészetet is) és ugyanakkor vonzódik a minimalizmus iránt és szeretné valamiképp népszerűsíteni azt, akkor érdemes lehet megpróbálkoznia ilyen témájú versek költésével, vagy ilyen témájú dalszövegek kitalálásával! Utóbbiaknál a legegyszerűbb módszer talán az lehetne, hogy ismert népdaloknak írjunk új szövegeket. A népdalok ugyanis nagyon megfelelnek e célra, mert a dallamuk fülbemászó, sokaknak tetszenek, ráadásul jogi problémák se nagyon fordulhatnak elő olyan tekintetben hogy jogvédett lenne a dallam, netán a szöveg egy-két sora amit meghagyunk a mi változatunkban is. Efféle dalokból akár egy egész sorozatot is lehetne készíteni, amiknek a főhőse egy bizonyos „Minimalista Pista” lenne. Mindjárt bemutatom, mire gondolok! Íme néhány efféle alkotás, amiket én „követtem el”:

1. Az eredeti dal első sora: „Elment a Lidi néni a vásárba”. Az átköltött változatban nem mindenütt egyezik a szótagszám és a ritmus az eredetivel, de a dallam kellően rugalmas ahhoz, hogy ez a szöveg is megfeleljen neki:

Minimalista Pista nem megy vásárba!
Nem költ el ő egy fillért se hiába!
Nincs ott semmi mi érdekelje,
S pénzköltésre ingerelje, csuhajja!

Nem vásárol bővli holmit ökelme.
Nagyobb annál bizony az önfegyelme!
Nem fogy el a spórolt pénze,
Amit nehezen tett félre, csuhajja!

Nem költöm én el a pénzem potyára!
Nyugdíjba mehetek így nemsokára!
Ami nem kell, meg nem veszem,
Megvan még a józan eszem, csuhajja!

2. Az eredeti dal első két sora: „A kapuban a szekér / Itt a legény leányt kér”:

Nem kell nekem a hitel,
Megvan nekem ami kell,
Megspórolom a pénzem,
Élem éltem szerényen!

Takarékosan élek,
Szegénységtől nem félek,
Példám te is kövessed,
Hiúságot megvessed!

3. Az eredeti népdal első sora: „**A jó lovas katonának**”:

A nagy, erős ősemberek
mind nyers húson élnek,
Friss vért isznak, nyers zsírt esznek,
Semmitől se félnek!
Hej, nyers máj, de jó étel,
finomabb sem lehet!
Akkor légy modern ősember,
hogy ha ilyet szeretsz!

A prédáját hazahúzza,
s lefekszik vackára,
Sütés-főzés nem érdekli,
nem ég szét kajája!
Hej, nyers hús, nyers zsír, friss vér,
ez ám a jó étel!
Ez az mit egészséged kér,
s mitől erőt érzel!

Néha rovarokat eszik,
Csak úgy csemegének,
Gizgazzal nem tömi magát,
Nem érez rá éhet,
Hej, nyers máj, s rovar-fűszer,
ez a fincsi étel!
Végy meg egy egész állatot,
s magad szedd azt széjjel!

SZÉGYENPAD, avagy: Kések és bicskák, amiket nem szabad megvennünk

Előző könyvemben említettem már, hogy óvakodnunk kell az olyan késektől illetve bicskáktól (mármint a megvásárlásuktól, megtartásuktól) amiknek úgymond „hülye alakjuk” van, illetve amelyek fűrészfogasak. (A „fűrészfogas”, angolul „serrated”). Na most az talán világos, mit jelent az, hogy „fűrészfogas”, de mire is gondolhattam azt illetően, hogy „hülye alakjuk van”? Nos, íme egy pár példa erre! Íme egy ilyen „hülye alakú” bicska:

Mtech

A fenti kést úgy találtam, s nagyon örülök neki, hogy nem adtam ki pénzt érte. Nem mintha valami szörnyű drága portéka lenne, mert jelen pillanatban (2023 szeptember 25) mindössze 10 dollárért már megvásárolható az Amazonnál... de annyit se érdemes kiadni érte. Az előnye, hogy jó nehéz, emiatt mondható, hogy tartós. Sajnos azonban mégse mondható róla, mert a penge éle nagyon hamar „kimegy”, azaz a kés eltompul. És meg se élezheted könnyen, mert ugye látod a fenti képen az MTech felirat alatt azt a hajlatot, körívet vagy minek nevezzem a penge élében?! Na EZ AZ, pont az ilyesmi az, amit én a „hülye alak” kifejezés alatt értek! Az efféle íveket ISZONYATOSAN NEHÉZ tisztességesen megélezni „házilag”, tehát fenőkövel és/vagy reszelővel, de még akkor se triviális feladat ha van hozzá valami viszonylag komolyabb elektronikus élezőberendezésed! Nem azt mondom hogy lehetetlen feladat, de semmi esetre se kezdő késélezőknek való, sőt még csak nem is „középhaladóknak”! Az ilyesmi már NAGYON JÓ késélezői tudást és gyakorlatot igényel! Ráadásul jórészt feleslegesen, mert úgymint hamar kimegy az éle megint, mert e kés csak „jobbfejta bádogból” van az én fogalmaim szerint, amit az is igazol, hogy az Amazonnál a vásárlói visszajelzések közt több olyan is olvasható, hogy nemhogy a pengének kimegy hamar az éle, de még a kés hátulján az üvegtörő is olyan silány, hogy tiszteri kísérletre se lehetett vele betörni valami üveget, inkább maga ez az üvegtörő tűske tompult el... Persze bizonyára nem egy vékony ablaküvegre gondoltak, hanem mondjuk egy autó ablakára. Viszont épp olyan esetben lenne az üvegtörőnek jelentősége, hogy ha beborul az autó egy folyóba mondjuk, akkor ki tud törni az ablakot és kimenekülni belőle. Ha ugyanis az autó víz alá kerül, akkor az ajtaját nem valószínű hogy ki tudnád nyitni, mert a külső víznyomás ezt megakadályozza.

Bevallom nem próbáltam ki, igaz-e ez az állítás, hogy nem működik e bicska üvegtörője. Nekem már az is elég ahhoz hogy „használatatlannak” tekintsem a

bicskát vagy legalábbis „erősen nem ajánlottak”, hogy milyen idióta az élkialakítása. Egyszerűen továbbpasszoltam a bicskát, azaz odaadtam valakinek ajándékba, aki örült is neki. Nos igen, ő kizárólag konyhai munkákra használja, ugyanakkor azonban, mert fiúról van szó, mégis boldog mert íme a konyhai kése is milyen „férfiasan” néz ki! Hát valóban, a kinézete talán mondható kellően félelmetesnek. Biztos hogy embert is lehetne ölni vele szükség esetén. Ettől azonban még SZAR. A késpenge anyaga is szar, és a penge élének kialakítása is. Ez tehát egy duplán szar, azaz hatványozottan szar bicska. Mindazonáltal, konyhai munkára esetleg megfelelő lehet, a kenyér megvajazásától TALÁN nem fog nagyon hamar eltompulni.

Azon meg hogy a bicska ilyen szar, nem is lehet csodálkozni. Bár a kés másik oldalára (nem azon amit a fenti képen láthatsz) rá van írva, hogy „USA design”, de ettől még kínai gyártmány, szóval persze hogy szar ha kínai is és olcsó is... az egyetlen amit a kés javára írhatok, hogy legalább becsületesen be is vallja magáról hogy kínai, mert ott van az is a pengén az „USA design” alatt, hogy „Handcrafted in China”.

Véleményem szerint ez a bicska tipikus példája az olyan késeknek/bicskáknak, amiket tulajdonképpen senkinek se szabadna megvásárolnia, de pláne nem annak aki muh akar lenni, vagy csak szimplán a természetjárás, bushcraftozás a hobbija.

Huusk

Ez még az előbb bemutatott MTech bicskánál is szarabb, ugyanis az MTech legalább bevallja magáról hogy kínai gyártmány, azaz őszinte, de a Huusk bizony japán késnek hazudja magát, holott annyi köze van csak Japánhoz, mint mackósajtnak a brummogáshoz, sőt annyi se! A Huusk márka bizony nem más mint egy óriási „scam”, angol kifejezéssel élve, azaz csalás, átverés, sőt, igazi ÁTBASZÁS!

Külsőre, igaz, nagyon jól néznek ki e kések. Íme egy kép az egyik példányról:

Látható, azt írják róla, hogy „Japanese steel”, azaz japán acél. Ennek ellenére, Kínában gyártják. Oké, elvileg nem lenne lehetetlen, hogy bár Kínában gyártják, de oda Japánból rendelik az acélt. A helyzet azonban az, hogy az Amazon webáruháznál ahol árulják e késeket, azt írják, hogy - idézem:

„In the making of our Huusk knives, the blacksmiths have used high carbon steel ATS-34.”

Azaz magyarul: „Huusk késeink készítése közben kovácsaink magas szénttartalmú ATS-34 acélt használnak”.

Na most, ez egyszerűen NEM IGAZ. Úgy értem, az ATS-34 valóban egy japán acél, ami nem igaz az az, hogy a Huusk kések ebből készülnének...

Kezdjük azzal, hogy úgy hirdetik magukat, hogy ugyanazt a technikát használják a késkészítésre, amit a legendás japán kardkészítő mesterek használtak a szamurájkardok készítéséhez! Ugye milyen jól hangzik?! Csakhogy gondolj bele, Olvasóm: a középkorban a szamurájkardok mind EGYEDILEG lettek legyártva, egyszerűen mert a sorozatgyártást még nem ismerték. Te tényleg elhiszed, hogy manapság egy cég minden egyes kést egyedileg gyárt, középkori technológiával? Mert én nem...

Persze, természetesen LEHET egyedi kést gyártatni egy kovácsmesterrel, akár középkori, akár modern technológiával, amilyen kést csak akarsz! Na de az a kés akkor annyiba is fog kerülni, tehát nem 26 dollárba, amennyibe jelenleg (2023.09.26-án) az Amazonon kerül egy ilyen kés! Ha te egyedi, kézműves módon készült kést rendelsz, akkor az a legkevesebb hogy az neked néhány __száz__ dollárodba fog fájni... s akkor még olcsón úsztad meg a dolgot, mert valószínűbb hogy az ár bőven ezer dollár fölé rúg majd!

Aztán, a középkorban a kardkészítő mesterek mind szénacélt használtak, ennyi igaz. Csakhogy olyan szénacélt, ami nem volt rozsdamentes... egyszerűen amiatt, mert még nem ismerték a rozsdamentes acélokat. Nem véletlen, hogy nemcsak a japánoknál, de a középkori Európában is oly nagyon elterjedt a remek kardok szinte babonás tisztelete, amihez hozzátársult annak minden módon való kihangsúlyozása is, hogy az ilyen kardokat féltő gondossággal kell óvni, ápolni!

Persze hogy szükségük van ápolásra, gondozásra... **mert másképp elrozsdálnak!** Mert nem rozsdamentes acél az alapanyaguk. Ezzel szemben az ATS-34 egy ROZSDAMENTES ACÉL. Egészen biztos hogy az, már amiatt is mert a krómtartalma 14%, ilyen magas krómtartalom mellett pedig szó se lehet róla hogy ne volna rozsdamentes. Azaz se a készítés folyamata, se az alapanyaga nem lehet középkori, szó sem lehet itt semmiféle középkori kardkészítési hagyomány folytatásáról!

Emellett: az áruházuk Kínában van, onnan küldik ki az árut. Sőt még ennél is rosszabb a helyzet, mert még csak nem is a Huusk cég gyártja e késeket!

Hogy kicsoda? Fogalmam sincs, az azonban biztos, hogy az Aliexpress-en nagy tételben lehet pontosan ugyanilyen késeket rendelni, még sokkal olcsóbban is mint 26 dollár, az egyetlen különbség az, hogy azokra nincs felgravírozva a „Huusk” felirat. Na de hát egy efféle felgravírozás nem olyan szörnyű nagy ördögösség, akár házilag is megoldható (vannak is erről szóló tutorialok a Youtube-on), szóval a helyzet egyszerű: ez a „Huusk” cég nagy tételben rendeli ezeket a valójában „noname”, értéktelen, **SZAR** késeket valami kínai fusni-üzemből, „óccóért”, majd rágravírozza a „Huusk” feliratot, esetleg más akármiket is, csinál hozzá egy csicsás dobozt szintén szép emblémával (bár valószínűbb hogy a dobozt se ő gyártja...) majd eladja a késeket megemelt áron. Gyakorlatilag alig foglalkozik tehát többel, mint a reklámkampánynak (akárommondani, a vásárlók átbaszásának...) a megszervezésével!

Ez megmagyarázza azt is, miért van állandóan kiírva, hogy 70% árengedményt adnak a kés árából. Hát emiatt. Mert most komolyan, ha valamit egyesével gyártanának, kézműves módszerekkel, akkor el tudnád képzelni hogy ekkora árengedménnyel árulják?! De én sorozatgyártás esetén se tudok elképzelni ekkora árengedményt. Ha egy cég tartósan ekkora árengedményt ad, akkor egyszerűen becsődöl, kész, vége, nem marad tovább versenyben!

Még tovább folytatom. Ahol csak tudják, igyekeznek eltüntetni a negatív kommenteket, de ennek ellenére is tele van ilyen negatív visszajelzésekkel az Internet, főleg az Amazon weboldala. A legtöbb vásárló arra panaszkodik, hogy a kés nemcsak nem éles de kifejezetten tompa. Már akkor tompa amikor megérkezik hozzájuk és kiveszik a dobozból, de ha nem így van abban se sok az öröm, mert pillanatokon belül elveszti az élet. Azaz nemcsak az nem igaz hogy hagyományos, ősi japán technológiával készítenék, de az se, hogy a fent említett ATS-34 acélból készülne, az ugyanis egy kifejezetten minőségi acél, szóval arra nem lenne ennyi panasz. De panaszkodnak a vásárlók olyasmire is hogy késve kapják meg a rendelt kést, hogy a „customer service” azaz a vásárlókkal való törődés, a reklamációk intézése pocsék sőt semmilyen, illetve hogy a pénzük visszatérítését követelik. Na de térjünk vissza a negatív kommentekhez: amikor minden igyekezetük ellenére már nagyon sok panasz merül fel ellenük, mármint olyan panasz, olyan negatív kritika amit nem tudnak eltüntetni a netről, akkor egyszerűen megszüntetik a domainjüket, és más név alatt folytatják a csalást. Eddig a következő domainekeket használták:

huusk.com

huusk-knife.com

huusk-original.com

huuskstore.com

get-huusk.com

huuskjapan.com

Ez már önmagában is minimum gyanús, nemdebár?!

Kideríthető az is némi kutakodással, hogy a Huusk brand az tulajdonképpen az ECOMLT cég tulajdona, ami különben is azt csinálja hogy a legkülönbözőbb szar, kínai árukat importálja tömegével, s próbálja rásózni elsősorban az USA polgárait (de végülis bárki másra is aki hajlandó megvenni) a termékek némi átcímkeztése és esetleges átcsomagolása után, bár néha erre se veszi a fáradságot. A fő módszere ugyanis egyszerűen az, hogy megveszteget egy rakás népszerű influencert, elsősorban a Youtube-on de máshol is, illetve bérkommentelőkkel írat néhány remek „vásárlói visszajelzést” az Amazonon meg más webáruházaknál, így népszerűsíti a terméket.

Jól látható aztán a képen, hogy a kés jó széles pengéjének java része, felül, érdekes módon van „díszítve”, azaz olyan bemélyedésekkel van tarkítva (szándékosan) hogy azt az illúziót azaz LÁTSZATOT keltsék, mintha tényleg kézzel kovácsolták volna. Tény hogy ettől valóban jól néz ki. De akkor se kézi kovácsolással készült, s ami a legnagyobb baj, ezek a mélyedések szinte vonzzák a szennyeződést, megülnek bennük a mindenféle ételmaradékok, s rém nehéz onnan kitisztítani őket.

És akkor most a végén elárulom a talán legfontosabbat is a késről: ellentétben azzal amit állítanak magukról, hogy miféle japán acélból készült ez a kés, VALÓJÁBAN az bizony az úgynevezett 1810-es acélból készült! (Néha így is írják az acélfajtát: 18/10). Ennek annyi előnye van, hogy tényleg rozsdamentes, ez igaz; másrészt azonban ez az acél egyáltalán nem kések számára lett kitalálva! Az igaz hogy ausztenites, s emiatt eléggé rugalmas, nehezen törik, de az ausztenites acéloknak is van rengeteg fajtája, s EZ A FAJTA nem alkalmas késnek! Többnyire a mindenféle konyhai lábosok, serpenyők, esetleg kanalak és villák készülnek csak belőle. Tehát olyan termékek, amiknél tényleg fontos a rozsdamentesség a késekhez hasonlóan, az is fontos hogy ne törjön darabokra ha leejtik a földre, ellenben semennyire se követelmény az éltartás, egyszerűen mert ezen eszközöket nem szokták megélezni. (Képzelden csak el Olvasóm egy olyan kanalat, aminek a pereme olyan éles mint egy kés... kész horror lenne, nemde?!)

Ez a késmárka tehát egy hatalmas CSALÁS, emiatt NEM SZABAD MEGVENNI!

Tuotown

Nem rakok be képet e késekről, nem növelem ilyen képpel a könyvem méretét. A lényeg, hogy ez is egy olyan késmárka, ami azt hazudja magáról hogy Japánban gyártják, holott valójában kínai. Konkrétabban, Yangjiang-ban gyártják. Néha a rövidebb „Tuo” megnevezést is használják a „Tuotown” helyett. Állítólag a kések damaszkuszi acélból készülnek, de ezek után ezt is kétlem, mert ha egy cég egyvalamiben hazudik, akkor már simán hazudhat akármi másban is, az biztos hogy miután EGY hazugságra rájöttem, azután egyáltalán nem bízom a többi állításaikban sem. Véleményem szerint tehát ilyen késeket se szabad venni.

Megint a késekről (alapanyagról és élekről) pár szót

Látom a visszajelzésekből meg az ismerősi körömből, hogy minden jószándékom ellenére is nagy a homály a fejekben arról, melyek a „jó” kések, milyen alapanyagból készültet előnyös választani, meg az se világos egyeseknek, mi a különbség az „éltartás” és a „könnyen törés” (ami a „robusztusság” ellentéte) fogalmak közt. Na íme egy lehetőleg minél rövidebbre szabott „fejtágítás” e témáról:

—Minél keményebb acélból van a kés, annál VÉKONYABBRA lehet élezni, ami amiatt jó, mert ha a penge éle vékonyabb, akkor kényelmesebben lehet vele vágni ugyebár. És amiatt lehet vékonyabbra élezni a keményebb anyagból készült késeket, mert még ha vékonyabb is az él, akkor is viszonylag sokára „megy ki” csak az éle, hiszen az anyag amiből készült, kemény! Tehát a kemény anyagból készült kések általában csodálatosan élesek, vagy ha nem is azok amikor megveszed őket (bár általában azok!) de ha egyszer élessé fened őket, nagyon sokáig megtartják az élüket. Ez természetesen remek dolog ugyebár.

—Másképp viszont, minél keményebb anyagból van a kés, annál könnyebben TÖRIK. Ez furcsán hangozhat, mert az átlagember azt hinné, minél keményebb a kés, annál nehezebben illene eltörnie is! Holott ez nem igaz. És hogy miért van ez, könnyű belátni egy olyan példa alapján, hogy képzelj el, hogy valami vastag gumiból készítesz magadnak kést! Gumikést, igen! Nyilvánvaló remélem, egy ilyen kés hogy finoman szóljak semennyire se lesz éles, MÉG AKKOR SEM, ha sikerül „megfenned” látszatra elfogadhatóan élesre. Mégse mész vele semmire, mert akármit is akarnál elvágni vele, nem sikerülne, a vékony gumiél ide-oda hajolna. Ugyanakkor azonban, egy gumikést püfölhetsz akármivel, odacsaphatod akárminek, akkor se valószínű hogy eltörne... Amiatt nem törne el, mert NEM KEMÉNY. Ha pedig nem kemény, akkor RUGALMAS ugyebár!

Tehát, minél keményebb egy kés, annál jobb vele vágni, mert annál élesebbé lehet tenni, DE UGYANAKKOR annál könnyebben is törik! És ez fordítva is igaz: minél rugalmasabb anyagból van, annál nehezebben törik el valami hirtelen erőbehatásra, ugyanakkor azonban annál kevésbé lesz éles, amiatt, mert minden bizonnyal vastag anyagból készítik majd hogy legyen mégis valamekkora éltartása, de még ezen az áron se lesz igazán éles, mert nagy élszögre kell megélezni, ha ugyanis vékonyra éleznék meg, akkor csak az első egy-két vágás során örvidenél neki hogy jó éles késed van, mert az a vékony él pillanatok alatt tönkremenne!

Tipikus példa ilyesmire a kerámiakések esete. Ezek mint a nevük is sugallja, nem vasból (nem fémből) vannak, de ettől még rájuk is igaz a fenti törvény, amennyiben egy ilyen kés csodálatosan éles, öröm vele dolgozni... de csak amíg el nem törik. Viszont ez, az eltörés, általában hamar bekövetkezik...

Véleményem szerint az értelmes keménységi tartomány amin belül késekkel érdemes foglalkoznunk, az 56-62 HRc tartomány, ami annál keményebb az már olyasmi hogy gyűjtőknek való dísznek, és nem „normális” embernek aki igenis használni akarja a kését, s emiatt néha meg kell éleznie, sőt, épp mert használja, előfordulhat hogy ütés éri a kését, s ekkor ha a penge keménysége nagyobb mint ez a fenti érték, bizony eltörhet! És még ezen a fent megadott keménységi

tartományon belül is inkább csak az 56-59 HRc tartományt tartom a legelőnyösebbnek, mondjuk úgy hogy „kezdőknek”, mármint kezdő bushcraftozóknak, kempingezőknek, vagy egyszerűen háziasszonyoknak konyhakésnek, mindazoknak tehát akik nem NAGYON profik a késélezésben, amiatt, mert az ennél keményebb késeket már igenis nagyon nehéz megélezni!

„Meat” és „eat”

Nem bírok ellenállni a vágyamnak hogy egy kicsit nyelvészkedjek, azaz közreadjam azt a „rádöbbenést” ami az imént lecsapott rám: Felfigyeltem ugyanis arra, mennyire hasonlatos egymáshoz az a két angol szó, hogy „meat” és „eat”. Az „eat” azt jelenti hogy „kaja”, „étel”, „ennivaló”, „koszt”, a „meat” pedig azt, hogy „hús”. Ez a szememben azt a nézetemet igazolja, hogy a Carnivore diéta a helyes út a táplálkozásban, azaz hogy a HÚS az „igazi” étel, hogy az „evés” az régen az „idők hajnalán” lényegében a HÚS evését jelentette - ha őseink mást ettek azt nem tartották „igazi” evésnek. Ezen nézetemnek további igazolásul szolgál az a tény, hogy magyar nyelvben is az „ÉTel”, „ÉTek” szavak (legalábbis e szavak eleje) nagyon hasonló az „eat” angol szóhoz, legalábbis annak kiejtett változatához. Minthogy azonban az „eat” szó elején jól láthatóan egy kettős magánhangzó áll, vélhető hogy ott is már eredetileg is „é” hang állott, ezt akarták jelölni valamiképp az „ea” karakterpárral. Igen, feltételezem hogy az „ét” szótó már az Ősnyelvben is jelen volt, abban a nyelvben amely minden későbbi nyelv őse!

Tehát, kedves Olvasóm: megvetéssel fordulj el a növényi „táplálékoktól”, s egyél HÚST, mert igenis AZ az IGAZI táplálék!

Geo-hammer

A muh jól teszi ha beszerez magának egy geo-hammert is, magyarul egy „geológuskalapácsot”. Hogy ez mi? Tulajdonképpen a „kőműves-kalapács” egy „minőségibb” változata. Azért az a neve hogy geo-hammer, mert tényleg a geológusok használják nagy előszeretettel. Íme egy kép róla:

Mint látható, a legnagyobb különbség a geo-hammer és a „közönséges” kőműveskalapács közt elsősorban az, hogy a geo-hammer „full tang”, ha szabad kölcsönvennem e kifejezést a kések világából, azaz a nyele is fém, sőt, ugyanabból az anyagból készült mint a kalapács feje. Emiatt persze jóval tartósabb és biztonságosabb.

Na most az efféle geo-hammereknek 2 fajtája van. A különbség köztük az, hogy a másik fajtának – azaz *nem* annak amit a fenti kép ábrázol – az egyik vége nem véső alakú, hanem hegyes. Mert a fenti képen ugye a fej felső része lényegében ugyanolyan mint minden tisztességes, „hétköznapi” kalapácsé, az alsó része viszont véső alakú. Van azonban olyan geo-hammer is, amelynél e véső-rész helyén egy fokoshoz hasonló hegy van. Na, muhna vagy bármi közönséges bushcraftozónak NEM olyan való, hanem igenis az a fajta amit a fenti képen látsz: a véső-véggel is rendelkező!

Hogy miért? Először is szögezzük le, egy efféle geo-hammer NEM létszükséglet! A geológusok, s főleg a paleontológusok az efféle kalapácsot általában arra használják, hogy palás kőzeteket törjenek szét vele, mely kőzet hajlamos lemezes formában szétválni (erre a „szétválasztásra” jó a véső alakú rész) és így kutatnak fossziliák (magyarul kővületek) után. Elégé valószínűtlen azonban, hogy egy muh azzal töltené az idejét, hogy fossziliákra vadászik... (bár megteheti ha akarja, igazán élvezetes hobby, persze ehhez olyan helyen kell laknia, ahol előfordulnak fossziliák).

Azt is tudjuk, rengeteg kiránduló és bushcraftozó van, akik nem visznek magukkal geo-hammert, és mégis, csodálatosképpen képesek túlélni ezen eszköz nélkül is! Szóval, egy geo-hammer magunkkal cipelése hatalmas luxus, pláne ha figyelembe vesszük, egy efféle kalapácsnak bizony SÚLYA VAN ÁM, s nem is kevés! Nekem pont ilyen van amit a képen bemutatattam, és a súlya 1.9 font, azaz kb 862 gramm. Tehát több mint háromnegyed kiló. Nyilvánvaló, ez jelentős mennyiség a korlátozott cipelési kapacitásainkból!

Miért javaslom akkor mégis, hogy vigyünk magunkkal egy ilyet, pláne, ha

netán van emellé egy baltánk is már?

Nos, kifejezetten a véső alakú vége miatt! Előfordulhat ugyanis, hogy a terület amin fel akarjuk állítani a sátrunkat, előnytelen. Többféleképp is lehet előnytelen egy terep. Például lehet kövecses, kavicsos, amely terepen nem biztos hogy körbe tudod árkolni a sátradat a palántázókanaladdal (azzal az eszközzel amit előző könyvemben javasoltam hogy vigyünk magunkkal e célra). Olyasmi is lehetséges, hogy a terep tele van ilyen-olyan gyökerekkel, melyek annyira vastagok hogy a palántázókanállal nem tudod szétcsapdosni őket. Márpedig a sátrat körbeárkolni MUSZÁJ, különben megnézheted magadat egy felhőszakadás esetén! Milyen jól is jön ilyenkor a geo-hammer véső-vége!

A geo-hammer arra is jó, hogy ha a felszín egyenetlen, akkor azt megtisztítsd vele (a véső alakú végével) a nagyobb fűcsomóktól, és így egy elfogadhatóan sima felszínre állítsd fel aztán a sátradat. Hatalmas előny! Sőt még arra is jó, hogy ha a baltád foka beszorul egy fatuskóba, akkor a geo-hammerrel ki tudod azt szabadítani, például úgy, hogy oldalról odacsapsz neki, vagy akármi. Mindenesetre, ilyen esetben nagyon előnyös ha van egy második, kellően nehéz és nem sérülékeny eszközöd, amivel jól oda lehet ütni valahová.

Mindez első olvasatra nem tűnik túl sok előnynek ahhoz képest, amekkora egy ilyen geo-hammer súlya, sőt a lineáris méretei se elhanyagolhatóak; mégis, én amondó vagyok hogy bár ismételten elismerem hogy nem létszükséglet, de nagyon ajánlott hogy legyen egy ilyenünk, mert arra hogy milyen hasznos egy efféle azonnal rájössz majd az első olyan éjszaka után, amiből kék foltokkal teli bőrrel ébredsz fel, már ha el tudsz aludni egyáltalán! Mert olyan hepehupás, gyökeres, köves talajon állt a sátrad!

Nem, ne hidd hogy a sátor alja majd megvéd téged az ilyesmitől. A modern sátrak alja vékony, hogy olcsók legyenek, na meg könnyűek is. A nagyobb egyenetlenségeket nem képesek „kiegyenlíteni”! Nyilván persze erre mondhatod hogy ez a gond megoldható úgy is, hogy viszel magaddal egy kellően vastag derékaljat, valamiféle szivacsot vagy más effélét. Igen, az is egy módszer, valóban, csak hogy ha az a derékalj kellően hatékony, akkor vastagnak kell lennie, s akkor cseppet se biztos hogy a súlya kisebb lesz mint egy geo-hammeré, sőt, bőven meg is haladhatja annak a súlyát, ráadásul a mérete is SOKKAL DE SOKKAL nagyobb lesz mint a geo-hammer mérete! Nem lesz triviális feladat helyet találnod neki a BOB-ban vagy annak külsején! Továbbá, egy efféle derékalj abban se tud téged segíteni, hogy körbeárkold a sátradat az eső ellen... S mindemellé sokkal sérülékenyebb is mint egy geológuskalapács, ugyebár.

Szóval ami engem illet, én inkább a geo-hammerre szavazok. Az a márka különben aminek a képét fentebb bemutattam, egy kifejezetten MINŐSÉGI márka, azoknak való akik „komolyan gondolják” a dolgot. Az ára is ennek megfelelő természetesen, szinte pontosan 50 USD. Szerencsére csak egyszer kell megvenni, s kitart egy életen át... bocs de nem akartam „kici óccó” kínai szemetet venni! Ez „Made in USA”, s így messze jobban megbízom benne.

Ja: aki pocséklással vádolna engem emiatt, azt tudatom arról, hogy egyáltalán nem a legdrágább geo-hammert vásároltam meg! Lehet hogy valaki sokall 50 dollárt egy „kőműveskalapácsért”, de elárulom, akadnak példányok amik kétszáz dollárnál is többbe kerülnek...

Az úgynevezett „Öt eszköz szabály”

Létezik bushcraftozós-természetjárós körökben az úgynevezett „5 eszköz” szabály. Ez - elméletileg - azt van hivatott kimondani, hogy egy „profi” természetjárónak 5 azaz ÖT úgynevezett „eszközre” van csak szüksége ahhoz, hogy „túléljen”, hogy „megállja a helyét” a vadonban.

Na most, ha Olvasóm elkezd kutakodni efféle témákban az Interneten hogy bushcraftozás, természetjárás, „ősemberkedés”, dzsungelharcosság, stb, akkor - legalábbis ha nem riad vissza az angol nyelvű cikkek és Youtube műsorok áttanulmányozásától sem - hamarosan beleszalad majd ebbe az „öt eszköz” úgynevezett „szabályba”. A baj ezzel csak az, hogy e szabály a szememben eléggé misztikusnak tűnik, annyi a legkevesebb amit elmondhatunk róla, hogy semmi esetre se „jöldefiniált”, s emiatt nem igazán tudom komolyan venni. Nemcsak matematikai precízséggel nem definiált, de még hétköznapi fogalmak szerint sem. Nincs ugyanis korrekt értelmezése annak, mik az ismérvei annak, hogy „megállja a helyét” a vadonban, azt kivéve természetesen hogy ha meghal akkor nyilván nem állta meg a helyét, ez evidens. De ezen felül? Mennyi ideig kéne kibírnia ott élve az 5 eszközzel?

Sőt. Még az sincs meghatározva, MIT TEKINTÜNK „ESZKÖZNEK”?! Most persze Olvasóm a homlokát ráncolja s azt hiszi ugratom őt, mert „első blikkre” olyan cuccok merülnek fel a képzeletében, hogy kés, balta, fűrész... és igen, ezek valóban eszköznek minősülnek egészen biztosan. Sajnos azonban amikor az e témáról szóló cikkeket olvasom, s ilyen Youtube videókat nézek, s végre felsorolják mi az az öt „eszköz”, akkor gyakorlatilag egyetlen olyan sziklaszilárd pont van csak a felsorolásban, ami mindegyik listában közös, és az első helyen áll: könnyű kitalálni, hogy ez a kés, méghozzá egy „full tang”, „fixed blade” kés! Ezzel én se vitatkozom, teljesen nyilvánvaló hogy ez a legfontosabb szerszám. Ezután azonban már a sorrend variálódik. Többnyire egy fejsze vagy balta van a második helyen, a harmadikon pedig egy fűrész, bár néha a fűrész megelőzi a baltát, sőt olykor mindkettőt kiszorítja a második helyről egy machete. De még ezzel se lenne sok gondom, mert nagy ívben teszek a sorrendre: az a jó ha ezek mindegyikével rendelkezünk! A problémáim ott kezdődnek az efféle felsorolásokkal, hogy néha egészen meglepő dolgok keverednek bele a listába, mint „nagyon fontos” sőt „nélkülözhetetlen” eszközök: például egy ár, azaz egy olyan hegyes izé, amivel lyukakat lehet fúrni bőrökbe, irhákba! Meg az az éles, görbe valami, talán „horogkés” vagy „kampós kés” a neve, az a kanálszerű, görbe, éles izé amit asztalosok szoktak használni bizonyos faragásokhoz, és az „eszközök” listázói ki is emelik hogy ez amiatt nagyon fontos, mert ha van ilyenünk, akkor tudunk majd magunknak kanalat faragni a vadonban!

WTF?! Ez meg mi a tököm?! Komolyan gondolja valaki, hogy egy KANÁL, az nélkülözhetetlen eszköz a túléléshez?! Röhög a vakbelem ezt hallva, komolyan mondom... Igen, elismerem, nekem is van kanalam a BOB-ban. Sőt igazság szerint kettő is: egy óriási nagy evőkanál, és egy jóval kisebb, mokaáskanál méretű körülbelül. Ez utóbbi ahhoz jó, ha nem lábosból hanem konzervdobozból akarok enni valamit. Tehát van kanalam, oké. DE ETTŐL MÉG NEM TARTOM NÉLKÜLÖZHETETLENNEK! Végülis mi a francnak, majdnem mindig nyers húst eszem, de ha nagy ritkán mégis megfőzöm vagy megsütöm, akkor se kanállal

fogom enni! Egy villa sokkal fontosabb nekem mint egy kanál, holott még a villa se nélkülözhetetlen. Lássuk be, egy muhnak a kanál a legkifejezettebben LUXUS. Sőt nemcsak egy muhnak luxus, de egy egészen közönséges hétvégi természetjárónak is. Tehát lehet kanalunk, oké, semmi baj nincs ezzel, de azért ne tegyünk már úgy, mintha nélkülözhetetlen alapfelszerelés volna! Most azért cipeljek magammal egy speciális célszerszámot, hogy azzal majd esetleg készítsek egy másik speciális célszerszámot, a kanalat?! Alig tudom elhinni, hogy ezt valaki is komolyan gondolja... És mégis, mennyi sok videóban ajánlgatják azt a „horogkést”!

Beteszek ide egy képet egy efféle fafaragó horogkésről, hogy Olvasóm „képben legyen” (hehehe...) arról, miféle izémizére gondolok. Picike képet teszek csak be, nem érdemel nagyobbat az ügy:

De tegyük fel, valaki mégis úgy véli, jó ha tud majd magának kanalat készíteni. Oké. Akkor se kell neki ehhez horogkés. A közönséges késével nagyjából kifaragja a kanál alakját, majd ott ahol a mélyedés kéne belé, ott azt csinálja hogy némi parazsat helyez rá, és vár. A parázs idővel kiégeti neki ott a fát a megfelelő homorú alakúra, és kész, ennyi! Nyilván kell hozzá némi türelem, és figyelni is kell nehogy túl mélyre égjen a parázs és kilyukassza a fát, és az is biztos hogy nem lesz az elkészült kanál egy műremek amit eladhatna a vásárpiacon. De attól még használható lesz! Nem kell ehhez horogkés, ba'meg!

Ami meg az ár (a bőrszurkáló micsoda) magunkkal cipelését illeti, az is tök felesleges baromság. Kezdjük azzal, önmagában ezzel az egyetlen bőrfeldolgozó szerszámmal nem sokra mész. Annak értelme volna, ha „eszköz” alatt egy olyan komplett varrókészletet értenénk, amit bemutattam előző könyvemben. Azzal már lehet menni valamire. Egyetlen árral semmire se. (Az én varrókészletemben viszont igenis van olyan eszköz, amivel lyukat lehet fúrni bőrbe!) Ha azonban a varrókészletem diszkvalifikálva lenne mert többdarabos lévén nem fér bele az „eszköz” fogalmába, akkor is jobban járunk ha ár helyett egy multitoolt pakolunk be, azon is van általában egy lyukasztgató micsoda, de sok minden más is.

Megjegyzem, ha csak bőrök kilyukasztásához kell az ár, akkor erre alkalmas hegyes izét simán lehet készíteni egy kellően vastag csontdarabból is, amit a késünkkel megfelelő formára faragunk, „elnagyolva”, majd a végső formáját úgy nyerheti el, hogy valami alkalmas kővön, sziklán megcsiszoljuk. Sőt, egy kellően kemény fából is lehet ilyet faragni, igaz ugyan hogy nagyon hamar tönkre fog menni, de egy-két lyuk elkészítéséhez, valami hamari, alkalmi segítségnek, a ruhánkat megreparálandó, arra alkalmas lesz. Vagy ha amúgy is viszünk magunkkal egypár hosszú szeget egy műanyagflakonban, például egy egykori gyógyszeres vagy vitaminkészítményes flakonban, akkor megoldjuk a lyukkészítést egy szeggel.

De különben is, térjünk csak vissza oda, hogy ez hogy „eszköz”, ez a fogalom

nem jól definiált. Sehol nem láttam még az ilyen listákban például a tűzgyújtószerszámot, holott az igazán elsőrendűen fontos! Mindenesetre messze sokkal fontosabb mint az ár vagy a horogkés! Nekem úgy tűnik, mintha „eszköz” alatt csak a „vagdosós” eszközöket értenék, amikkel vágni lehet, vagy jól odacsapni valahová. Érdekes, hogy e fogalomba a listaállítók szerint mégis belefér a fűrész... Sőt, a fűrész még nagyon hagyján. De az ÁR, az mióta vagdosós vagy odacsapós szerszám?!

Na mindegy, próbáljunk akkor összeállítani egy értelmesnek tűnő listát! Ha tényleg leszűkítjük az „eszköz” fogalmát az ilyen „vagdosós és odacsapós” dolgokra, akkor a következő véleményen vagyok:

1. Kés. Nyilvánvaló hogy ez kell kerüljön az első helyre, ebben minden „ötös lista” egyetért, és én se vagyok más véleményen. Mégis van már rögvést itt is némi problémám, mert én amondó vagyok, a kés annyira fontos, hogy LEGALÁBB 2 azaz KÉT darab kell belőle, mert muszáj hogy legyen egy tartalék is! De még a 3 darab kést se tartom túl soknak! Most akkor ez mind 1 azaz EGY eszköznek számít a listán, vagy kettőnek (háromnak)?! Oké, tekintsük úgy a továbbiakban hogy az eszközöket nem darabonként, hanem fajtánként számoljuk...

2. Na itt már kezdődnek a komolyabb bajok. Mert én ide egy baltát/fejszét tennék, de csak amiatt, mert soha az életben nem fogok a trópusokra menni, ott nekem túl meleg van (én már a déleurópai klímát is olyan melegnek tartom ami számomra alig-alig elviselhető), én az életemet a mérsékelt vagy netán a kifejezetten hideg éghajlati övben képzelem el! Oda meg balta való, azért, mert az ottani erdők nem dúskálnak annyira a lágyszárú növényekben, liánokban, és bambuszligetek sincsenek... Tehát, kifejezetten Magyarországot is tekintve, magyar Olvasómnak a második helyre egy balta való! Már azonban ha mondjuk Braziliában kéne túlélni, vagy Indokínában, vagy más trópusi területen, akkor ide biztos is hogy egy jókora machete kerülne!

De még a baltát illetően is akadhatnak gondok. Mert az ilyesféle „favágó” eszközöknek alapvetően 3 fő fajtája lehetséges: a tulajdonképpeni balta, a „kisfejsze” és a NAGY fejsze! A különbség abban van, melyiknek milyen nehéz a feje, s milyen hosszú a nyele. Én magamnak egy kisbaltát tettem be, szimplán mert nem akarok sokat cipelni, így is már 36 kiló a BOB súlya... és a kisbaltának megvan az az előnye, hogy egyetlen kézzel is lehet kezelni. (sőt, CSAK úgy lehet, tulajdonképpen). Az ideális az volna, ha volna emellé egy NAGY fejszém is, vagy legalábbis egy kis fejszém. A kisfejszét még lehet kezelni csak egy kézzel, ha nehezen is, a NAGY fejszénél ez lehetetlen... szóval jó volna ha akadna egy olyan fejszém ami nagyobb mint a kisbalta, de nincs rá cipelési kapacitásom. Ha azonban mégis volna, s betenném a BOB-ba, akkor most a balta meg a fejsze együtt EGYETLEN szerszámfajtának számítana, vagy két különbözőnek?! Ugye hogy mennyi homályos és definiálatlan pont van az ilyen listákkal kapcsolatban! Mindenesetre, maradjunk annyiban, hogy mérsékelt vagy hideg éghajlaton a második ponthoz egy „fejszeszerű/baltaszerű” vágószerszám szükségeltetik, hogy melyik, az Olvasóm ízlésétől és cipelési kapacitásától függ. Trópusokon pedig ide egy machete kerül. Másrészt azonban, ha trópusról van szó, akkor ide 2 azaz KÉT machetét vennék fel, egyszerűen mert a legsuperebb machete se lesz soha olyan ellenálló, szívós, mint egy fejsze, holott ha a trópusi dzsungelben az egyetlen machetéd eltörik, megnézheted magadat! Tehát, akkor neked kell egy tartalék

machete is! Mert mérsékelt éghajlati övön a machete nem létszükséglet. Bár nagyon hasznos lehet, de tulajdonképpen luxus. Trópusokon azonban ALAPVETŐ LÉTSZÜKSÉGLET, tulajdonképpen majdnem olyan fontos mint a kés! Sőt, aki igazán profi, az trópusi környezetben túlélhet akkor is ha kése nincs is, de van egy jó, megbízható machetéje! Na persze ehhez már tényleg igazán profinak kell lenni, de megoldható!

3. Fűrész. Egyértelmű! Természetesen egy összezsukható fűrész, amiatt az, mert ha a fűrész összezsukható, akkor hosszabb pengéjű fűrészt is magaddal tudsz vinni, ami nem megvetendő előny. Nem azt mondom hogy a fűrész megléte kötelező volna, mert NEM AZ. Ellenben akkora hatalmas előnyt és luxust biztosít neked, hogy bűnös könnyelműség volna lemondani róla, pláne mert a hasznához képest és más szerszámokhoz képest még csak nem is olyan nagyon nehéz! Megemlítem azt is, hogy ha baltával vágsz valamit, annak hangja rohadtul messzire elhallatszik, bizonyos esetekben akár egy-két kilométerre is, márpedig nem biztos hogy az adott esetben fel akarod hívni mások figyelmét arra, hogy te épp arrafelé tanyázol... mert SHTF szituációban ez még életveszélyes is lehet! A fűrészsel azonban általában ötödannyi sőt tizedannyi energiával tudod kivágni a fákat, ráadásul majdnem hangtalanul! Tényleg nem megvetendő előny... Persze van hátránya is: fűrészsel nem tudod a sátor cövekeit a talajba verni, a fűrész pengéje sokkal törékenyebb mint egy balta, továbbá, fűrészt élezni nemcsak a dzsungelben, de lényegében még otthon, egy fejlett műhelyben is lehetetlen. Ennek ellenére, én amondó vagyok hogy a fűrész ha nem is létszükséglet, de „majdnem” az!

4. Általában itt a negyedik (és a következő, ötödik) pontnál szoktak előbukkanni az efféle listákon az olyan agyament hülyeségek hogy ár, meg horogkés... Na, nekem egyik se kell! Különb is, más se hiányzana nekem mint hogy az ár vagy ez a horogkés (amiknek még normális tokot se nagyon lehet csinálni az alakjuk miatt...) kilyukassza a sátramot vagy a hátizsákomat... Tehát, én az efféle cuccok helyett ide a negyedik helyre tenném a „palántázókanalat”, hogy ez mi, azt leírtam az előző könyvemben, s emiatt képet se rakok be ide, mert ott megtettem. Mielőtt valaki belekötne hogy egy ilyen palántázókanál nem „csapkodós” szerszám, közlöm hogy véleményem szerint igenis AZ, mert az egyik oldala éles, direkt azért, hogy a nagy gyökereket el lehessen csapkodni vele! Sőt, nemcsak éles, de az enyém még fűrészfogas is! Formailag tehát igenis megfelel annak a követelménynek hogy „csapkodni” lehet vele. (Különb is, az ár, az csapkodós vagy legalább vagdosós szerszám lenne az efféle listákon?! Mert még a horogkés is csak alig-alig...) És egy ilyen cucc nagyon hasznos, mert körbe lehet vele árkolni a sátrat, illetve ehető gumókat és gyökereket lehet kiszedni vele a földből. Ez utóbbi előny hatványozottan hasznos a trópusokon, mert ott még sokkal több ehető gyökér meg gumó szokott előfordulni, mint a mérsékelt égövön!

5. Egy machete. Igen, ez még mérsékelt éghajlati övön is jól jön! Nem létszükséglet ez se, de tényleg nagyon jó ha van. Mert láttam én már olyan erdőrészt, amiben teljesen elburjánoztak a csipkebokrok... azt te hiába támadod a baltáddal! Oda machete kell! De az se sokkal jobb ha valahol a vadszölő folyondárjai fonnak be mindent keresztül-kasul... Oké, még mindig nem olyan vészes a helyzet indák terén mint a trópusokon, de azért, na...

Ha azonban tényleg a trópusokon vagy, s így a második helyre már odakerült a machete, akkor ide az ötödik pontra kell kerüljön neked egy kisbalta. Fejsze valószínűleg felesleges, a trópusi fák majdnem mind puhafák, vagy épp kifejezetten bambusz. De egy kisbalta rém hasznos tud lenni.

Tehát:

Mérsékelt éghajlati övön a sorrend:

Kés, balta, fűrész, palántázókanál, machete.

Trópusokon:

Kés, machete, fűrész, palántázókanál, balta.

És kihangsúlyozom, hogy késből MINDENKÉPP vinnék magammal minimum 1 tartalékpéldányt, ha pedig a trópusokon vagyok, akkor egy tartalék machetét is!

Látható, az eszközök tulajdonképpen ugyanazok mindkét listában, csak a (fontossági) sorrendjük más.

Sokat írhatnék még a szükségesnek tartott dolgokról, például a tűzszerszámról, de mert e „listák” úgy tűnik tényleg csak a vágószerszámokat veszik figyelembe, ettől most eltekintek, különben is a tűzgyújtás témakörét alaposan kitárgyaltam már az előző könyvemben. Maradjunk azonban még mindig az „eszközöknél”, és vizsgáljuk meg a kérdést alaposabban, olyan értelemben, hogy CSOPORTO-SÍTSUK őket! A következő csoportokat hozhatjuk létre ebben az esetben:

1. Vágóeszközök, angolul „Cutting tools”. Ide tartozik nyilvánvalóan a túlélőkés, de a machete is, meg a közönséges „bushcraftozásra alkalmas” kések, tehát valami olyasmi aminek a minősége MINIMUM eléri az e könyvben bemutatott „Camillus Titanium” kés minőségét, vagy a szintén már bemutatott „Old Hickory Butcher Knife” minőségét. Ez a szememben a MINIMUM.

2. Fűrészek. Elméletileg persze egy fűrész is vágóeszköz, de annyira rém speciális, hogy szerintem megérdemel egy külön kategóriát.

3. „Odacsapó” eszközök, angolul „Chopping tools”. Ilyen a balta, a kisfejsze, a „nagy” fejsze, sőt ilyen a machete is. De, tulajdonképpen ilyen a kések közül a „túlélőkés” is (angolul „survival knife”), azaz ha a kés egy igazán nagy darab, vastag, megbízható példány.

4. Faragó eszközök, angolul „Small carving tools”. Na ide kerülnének az olyan cuccok hogy „horogkés”, de a multitool is, például egy svájci bicska, vagy bármely olyan kés, aminek a pengéje rövid, vékony, azaz nagy igénybevételre végülis nem alkalmas, de épp kicsinysége miatt megfelelőbb a finom munkákhoz. Természetesen azon a véleményen vagyok, hogy nagyon hasznos ha van olyan eszközünk ami e csoportba tartozik, épp csak ezen eszközök bár hasznosak, de a birtoklásuk mégse LÉTSZÜKSÉGLET!

5. Lyukasztó eszközök. Ide kerülne az „ár” például, de lyukasztóeszköznek minősül végeredményben egy multitool is, mert azokban általában van lyukasztószerszám, azaz „ár”. E csoportról ugyanaz a véleményem mint az előzőről: hasznos ha rendelkezünk ilyesmikkel, de ez se létszükséglet!

Természetesen még rengeteg csoport létezhet a fentiekén kívül, például tűzgyújtó csoport, meg vízhordozó/vízszerező csoport, „lakhely-csoport” (ide tartozna a tarp, a sátor, stb), de ezekkel most nem foglalkozom, mert az ezekbe sorolható eszközöket tendenciózusan mindig kihagyják az „Öt eszköz szabály”-ból.

Mint látható fentebb a csoportok felsorolásából, akadnak eszközök, melyek több csoportba is beillenek. Nyilvánvaló például, hogy egy machetével egyaránt lehet vágni is és „odacsapni” is, stb. A meglepő inkább az lehet Olvasómnak, hogy a vágóeszközök közül kihagytam a multitoolt és a közönséges azaz „nem multi” zsebkéseket! Holott nyilvánvaló ugye, hogy azokkal is lehet vágni!

Lehet, persze hogy lehet... épp csak általában nem olyan „minőségben”, ami egy túlélési szituációban szükséges lenne! Egyszerűen nem elég robusztusak ehhez. Pillanatok alatt tönkremennek, de amíg nem mennek tönkre, azalatt is kinszenvedés velük dolgozni. Túlélési szituációban tehát, szakszóval SHTF esemény bekövetkeztekor, röviden „SHTF-kor”, vagy akárcsak egy picit is megerőltetőbb bushcraft-túrán ezek csődöt mondanának ha egyedül csak rájuk kéne hagyatkoznunk. Természetesen roppant segítséget nyújthatnak adott esetben, de CSAK akkor, ha van mellékük egy NORMÁLIS, azaz NAGY, „fixed blade full tang” késünk, ami mentesíti e kisebb, szofisztikáltabb eszközöket a kegyetlenebb terhelések alól.

A túléléshez szerintem mindenképp kell hogy rendelkezünk az első három csoportba tartozó eszközökkel, legalább eggyel mindegyik csoportból, optimális esetben kettővel vagy akár hárommal is. (mondjuk, baltából egy is elég, az eléggé tartós szokott lenni, legfeljebb a nyelét kell cserélnünk). Ami a negyedik és ötödik csoport tagjait illeti, na az már a LUXUS kategória! Nagyon jó ha vannak nekünk, de nem létszükséglet. Mindazonáltal, ha MEGENGEDHETJÜK MAGUNKNAK a birtoklásukat (nem elsősorban anyagilag, hanem úgy, hogy beleférnek a „cipelési kapacitásainkba” ami a súlyt és térfogatot illeti) akkor okosan tesszük ha vannak ilyenjeink is. Már amiatt is, mert például a fafaragás nem csupán utilitarista szempontból lehet előnyös a számunkra, hanem kiváló STRESSZOLDÓ és UNALOMŪZŐ! Sőt, eközben fejlesztjük a ügyességünket is, ami előnyös lehet mondjuk csapdák készítésénél! Ráadásul majdnem minden csapda olyan, hogy az elkészítéséhez igenis szükséges bizonyos fokú - bár igazán nem nagy, nem bonyolult! - fafaragási munkát is elvégezni. Ezen, a csapdákhoz szükséges fafaragásokat simán el lehet végezni egy bushcraftozós késsel, végső esetben a túlélőkéssel vagy egy machetével is mert tényleg nem bonyolult dolgokról van szó, de akkor is kényelmesebb lehet egy kisebb kés használata hozzájuk. Hogy mennyire kell „kicsinek” lennie egy ilyen fafaragós késnek? Véleményem szerint a pengéje 6 vagy 8 centi azaz 2.5 vagy 3 inch hosszú legyen körülbelül. Durván tehát a fele annak, amit „bushcraftozós” késnek használnánk. Épp ebből a megfontolásból, én bevallom, ha egy abszolút minimális eszközkészletet kéne összeállítanom, de aztán a végén kiderülne hogy megengedhetek magamnak egy PICI luxust és még egyvalamit betehetnénk a készletbe, akkor a 4. és 5. kategóriát összevonva én egy multitoolt raknék bele. Azok pengéje általában épp ebben a hossztartományban van, akad azonban rajtuk „ár” is többnyire.

Az is látható a fenti csoportbontásból, a „vágóeszközök” és „odacsapós” eszközök együtt egy „skálát” alkotnak. A skála bal szélén vannak mondjuk azok az eszközök amikkel vágni lehet, a jobb szélén amivel odacsapni lehet. Ekkor a „legbalabb” oldalra kerülnek a multitoolok és közönséges bicskák, amikkel lehet ugyan vágni, de odacsapni nem igazán; ezután jönnek a bushcraftozásra alkalmas kések - ezekkel már odacsapni is lehet valamennyire, bár tulajdonképpen nem nagyon ajánlott. Ezután jön a túlélőkés, nagyjából épp a

skála közepére téve őt. Ezután jön a machete, amivel bár szintén lehet vagdosni, de mégis inkább odacsapásra való már elsősorban, pláne ha Golok típusú; s végül a skála jobb szélén a balták és a fejszék - a balták egy icipicit megelőzik a fejszékét, amennyiben a nagyfejsze van legesleginkább jobboldalt. Csak a lista teljessége kedvéért: a húsvágóbárd is jobboldalt van, de a kisbaltától balra azért. Nem, nem hiszem hogy húsvágóbárdnak helye volna a BOB-ban, tényleg csak azért soroltam fel hogy a skála teljesebb legyen, hogy a logikája jobban érzékelhető legyen.

S mindebből már látható, miért tettem külön csoportba a fűrészeket: hát amiatt, mert azokkal annyira se lehet „odacsapni” mint akár egy multitool pengéjével; sőt, vágni se lehet velük olyan értelemben mint egy késsel. Azaz, a fenti skálába, a fenti „logikába” a fűrészek nem férnek bele!

Ha már mindenáron a bűvös 5-ös számnál akarunk maradni, egy a fentinel sokkal értelmesebb csoportosításnak tartom, ha nem „öt eszközt” nevezünk meg, hanem az „Öt C-t”. A „C” ebben a kifejezésben arra utal, hogy a mindjárt felsorolandó 5 csoport nevének mindegyike „C” karakterrel kezdődik angol nyelven. Ezek tehát:

1. **Cutting and Chopping Tools** (Vágó- és „Odacsapó” szerszámok)
2. **Combustion** (Tűzgyújtás)
3. **Containers** (Tárolóeszközök)
4. **Cordage** (Kötelek, zsinegek, „kötözőeszközök”)
5. **Covering** („Beburkolás”, „Védelem”)

Na EZ a csoportosítás már olyasmi, ami értelmesnek mondható szerintem!

1. Nyilvánvalóan az első csoportba (vágóeszközök) sorolandó minden kés, machete, bicska, multitool, fűrész, balta.
2. A második csoportba sorolandóak a tűzgyújtószerszámok: Ferrocérium rúd, gyufa, öngyújtó, nagyító, középkori tűzszerszám, frikciós tűzgyújtást lehetővé tevő faeszközök.
3. A tárolóeszközök (konténerek) közé nem csak a lábos és fazék sorolandó, amikről végülis lehetne vitatkozni hogy okvetlenül szükségesek-e, de a mindenféle zsákok is, sőt a párnahuzat is, mert azt is lehet zsáknak használni, ha vinni akarunk benne valamit, például ha gombát vagy magvakat gyűjtünk bennük. De ennél is sokkal fontosabb, hogy azért egy ivópalack okvetlenül szükséges nekünk, elvégre a víz nélkülözhetetlen, vagy ha nem is ivópalackunk van, de legalább egy erre alkalmas bőrtömlő vagy kulacs, az feltétlenül kell, mert a víz tényleg létfontosságú! Ezen felül szerintem a tárolóeszközök közé tartozik maga az egész hátizsákunk is, hiszen vitathatatlan, hogy az is „tárol”. Az tárol tulajdonképpen mindent, azt a ruhát kivéve ami épp a testünkön van!
4. Kötelek, zsinegek: könnyű belátni, ez is milyen fontos lehet adott esetben.
5. Beburkolás, „védelem”: Na ide tartozik egyrészt MINDEN RUHA, hiszen letagadhatatlan hogy az burkolja be és védi a testünket, másrészt, ide tartozik a sátrunk is, de a tarp (sátorponyva) is.

Szóval ennek a felosztásnak már van értelme, logikája, a rossz hírem azonban az, hogy nem tartom elképzelhetőnek hogy csak 1 eszközünk legyen mindegyik csoportból! Mégis, e csoportosítás már némi fogódzót adhat nekünk ha

elgondolkozunk azon, milyen eszközök választásával valósítjuk meg az egyes csoportok által reprezentált feladatokat, szóval kapaszkodót adhat e csoportosítás a felkészüléshez.

Na és ha tényleg mindösszesen csak 5 „eszközt” vihetnénk magunkkal, mindegy melyik csoportból de összesen nem léphetnék túl a bűvös 5-ös számot?!

Nos, akkor az én választásom a következőkre esne:

- 1.** Egy jó túlélőkés, elsősorban az amit az előző könyvemben bemutattam, a „Survival Lilly” által tervezett „APO-1S survival knife”.
- 2.** Egy jókora, legalább fél inch átmérőjű és 5 inch hosszú ferrorod, egy úgynevezett „fatwood” nyélbe beleerősítve. Arról hogy mi a „fatwood”, lesz később szó e könyv egy másik fejezetében, lényeg az hogy ha e nyélről kis forgácsokat lekapirgálok, akkor azt nagyon könnyű meggyújtani a ferrorod szikrájával.
- 3.** Egy rozsdamentes acélból készült 1 literes ivópalack, például az a „Triple Tree” márkájú amit én is használok, ez az:

- 4.** Egy balta vagy fejsze. Minthogy ugyanis sátrat nem nagyon vihetek magammal ha a cuccaim darabszáma így le van redukálva, a balta feltétlenül szükséges ahhoz, hogy gallyakból valami menedéket eszkábálhassak magamnak. Emellett a balta önvédelemre is kiváló. Ja, és ha csak lehet, a balta fémnyelű lenne!
- 5.** Egy tucat erős drótcsapda (angolul „Snare Wire Trap”), hogy elkaphassak mindenféle kis állatokat könnyen, s éhen ne haljak.

Ha pedig még egy hatodik „cuccot” is magammal vihetnék, akkor az egy profi 4 évszakos sátor lenne. Ha meg egy hetedikről is szó lehetne, az egy összecsukható fűrész lenne. Nyolcadik helyre meg a palántázókanál kerülne. A kilencedikre egy machete. A tizedikre pedig jó sok erős kötél... A tizenegyedikre egy „bushcraftozós” kés. Tizenkettediknek pedig valami szárazon is használható, hatékony fenőkövet... A tizenharmadik pedig biztos is hogy egy tartalék cipő lenne... Tizennegyediknek egy tartalék, nagy tarp... Tizenötödiknek valami viszonylag méretesebb zacskó vagy akármi, benne egy komoly elsősegély-felszereléssel, mint sebtapaszkok, olló, sebkenőcs, géz, fájdalomcsillapító, effélék...

Ami ezen felül van, az már olyasmi hogy szerintem az egyéni skillek és elképzelések kell meghatározzák. Nálam például egy varrókészlet jönne itt, de elismerem, nem szentírák hogy mindenki azt preferálja ezen a ponton. Lehet hogy valakinek például fontosabb lenne ezen a ponton inkább egy lábos.

A muh késélező eszköztára

Bizonyára felmerül Olvasómban a kérdés, mi minden lehet szükséges ahhoz, hogy szeretett kését jól meg tudja élezni. Sőt nemcsak a kését (késeit...) de esetleg a machetétjét is, amennyiben rendelkezik olyannal. Desőt, néha talán még a fejszénkre/baltánkra is ráférhet némi élezés...

Sajnos ami e témát, a késélezést illeti, igaz hogy milliónyi videó van róla a Youtube-on, de épp ez a baj, a kezdő késélező szerencsétlen újonc a bőség zavarával szembesül, nem tudja melyik ad hasznos tanácsot...

Nos, ami a késélezés TECHNIKÁJÁT illeti, ott megnyugtatom Olvasómat: lényegében mindegy melyik videót nézi, mert ha az olyan videó amelyik azt mutatja be, miként kell élezni a kést FENŐKŐVEL, akkor nem nagyon „nyúlhat mellé”, mert a lényeget illetően mindegyik videó ugyanazt magyarázza, s igazat mond, a különbség csak abban van hogy a videó angol nyelvű-e vagy magyar, meg hogy milyen részletes, mennyire hadar benne a beszélő, stb. Itt tehát a dolog egyszerű: egypár ilyen videót megnézel, kedves Olvasóm, szépen „magadba szívod” az ott elhangzottakat, majd GYAKOROLSZ. A késélezés ugyanis, bármennyire is elmisztifikálják egyesek, igazából cseppet se ördöngösség, hanem tipikusan azon területek egyike, melyekre az igaz, hogy „Gyakorlat teszi a mestert”! Azaz: akkor fog jól menni neked, ha gyakorlod. Sokszor. Rengetegszer. Temérdek alkalommal. Újra meg újra! Ez igenis olyasmi mint megtanulni játszani egy hangszeren: mondható tehát hogy a „kézügyességtől” függ, viszont ne feledjük hogy a kezét az agy irányítja, és az agy egy tanuló gép. Mindig, életed minden pillanatában tanul valamit az agyad, bár sajnos nem mindig azt, amit szeretnél hogy tanuljon... igazából tehát kézügyesség sincs, csak olyasmi van, hogy az agy mennyit tanulta azokat a mozgásformákat, meg a „szemmértéket”, stb. Tehát gyakorlás a lelke mindennek, a késélezésben aztán pláne! Mert ami az elméleti részét illeti a késélezésnek, arra tíz perc is elég hogy megtanuld, fél óra meg már bőven több mint sok is rá! A lényeg a GYAKORLÁS!

Mindezt tapasztalatból mondom. Eleinte nekem se volt fogalmam se a késélezésről. És még most is RÉM MESSZE vagyok a profi szinttől, mindazonáltal odáig már eljutottam, amire azt mondhatom, hogy „elfogadható”. És ezt egyszerűen a GYAKORLÁSSAL ÉRTEM EL. Gyakorolni kell tehát és kész, ennyi, ez a „titka” az egésznek!

Ezzel tehát nincs nagy gond, már ha hajlandó vagy rengeteget gyakorolni. Ha tehát van hozzá TÜRELMED. Mindenesetre melegen ajánlom, ne a kedvenc és legdrágább késeddel kezd, hanem szerezz be mindenféle értéktelen, „hulladék”, potom-olcsó késeket, lehetőleg ingyen, amiket mások már kidobnak, s azokon gyakorolj! Mert eleinte rengetegszer el fogod rontani! Én is úgy kezdtem, hogy meg akartam élezni egy kést, aztán sikeresen úgy elrontottam hogy messze sokkal pocsékabb lett mint amilyen volt... Később emiatt igazán jókora fáradságomba került helyrehozni! Szóval NE valami igazán értékes vagy nagyon szeretett késen kezd a gyakorlást!

Tehát, az igazi gond abban van, MILYEN ESZKÖZÖKKEL, gyakorlatilag tehát miféle „szerszámparkkal” kell nekiállni a késélezésnek, elsősorban is tehát, hogy milyen fenőkövet válasszunk!

Na és tényleg itt van a nagy baj, mert hamarosan zúgni fog a fejed a rengeteg olyan adattól, hogy milyen „grit” keménységű fenőköveket kell használni, netán ez

még függ majd egyesek szerint attól is hogy a késed milyen acélból van, meg hogy a fenőkövet vízbe vagy olajba kell-e áztatnod használat előtt, mennyi ideig kell beáztatnod, milyen olajfajtába, hány különböző keménységű fenőkőre van szükséged, kerámiakőre vagy másfajta kőre, természetesenre vagy szintetikusra, „diamond sharpener”-re netán, hallasz majd olyan listákról hogy neked kell egy olyan egész sorozat a fenőkővekből, hogy „coarse”, „medium”, „fine”, „ultrafine”, meg még kell ezekhez „honing rod” is, meg az a bőrszíj amin az utolsó simításokat lehet végezni a kés élén, s amit néha láthatsz vadnyugati filmekben is hogy a borotvát olyan szíjon élesítik (az angol neve egy ilyennek „sharpening belt” vagy „strop”) s különben is: mennyire megbízható márka ez vagy az a fenőkő, mert lehet hogy az is csak valami ócska kínai szar (és csak hogy megijesszelek: tényleg ócska kínai szar a választék bő 90 százaléka...), és aztán nem tudhatod hogy amiatt nem sikerült-e megélezni a késedet mert a fenőkő volt pocsék minőség, vagy esetleg tényleg te vagy tökhülye ehhez az egészhez! Mindez még meg van spékelve azzal, hogy összezavarnak téged a különböző élprofilok és élszögek ismertetésével is.

Szóval nagy katyvasz az egész. Bevallom, én is csak a fejemet fogtam tanácstalanul eleinte...

Szerencsére később letisztult a kép (rohadatul sokára, ezt elismerem...), s leírom ide, segítségül Olvasómnak, hogy mire jutottam ezzel kapcsolatban. Tehát:

—A késélezés lényege az, hogy valamennyi anyagot eltávolítsunk a pengéről, a vágóél részéről, azért, hogy ott vékonyabb legyen. Igen, erről van szó, nagyon nagy vonalakban! Hogy ezt MIKÉNT érhetjük el, az már mellékes. Ha varázsigék kimondásával érhetnénk el e célt, az is késélezés volna! Felesleges tehát misztifikálni a késélezési módokat. A késélezéshez mindig olyan módszert kell használni, ami célravezető, tehát ami illik a késünk anyagához, s természetesen a saját képességeinkhez. Képesség alatt nem csak a tudásunkat értve, hanem sőt leginkább a FELSZERSZÁMOZOTTSÁGUNKAT IS. Mert aki muh, s minden vagyonát egy hátizsákban őrzi, **attól egyszerűen nem lehet elvárni**, hogy egy komplett vérprofi késélező szerszámparkot tartson fenn, tehát nagyjából máris elfeledkezhet a legtöbb „élprofilról” és a különböző „élszögekről” is. Nem azért mintha ezek ne lennének hasznosak ha tudja, de most őszintén, ki az aki pusztán szemre különbséget tud tenni egy 15 és egy 10 fokos élszög közt?! Mert én ugyan nem... nemhogy pusztán szemmel, de még nagyítóval sem! Ha van is ilyen ember, az már évtizedek óta késélezésből kell éljen... Tehát, mi, akiknek a célja a muh élet, gyakorlatiasan kell eljárjunk. Olyan késélezési módszert, technikát kell kialakítanunk, ami talán nem lesz abszolút tökéletes, de KÖNNYEN MEGOLDHATÓ lesz a mi körülményeink közt, s ugyanakkor természetesen KELLŐEN HATÉKONY is. Azaz, lehet talán hogy a kés amit megélezünk, nem nyerné meg az első helyezést egy késélezési versenyen, ugyanakkor viszont nekünk igenis megfelel majd, mert el tudja majd látni mindazt a feladatot, amire mi azt a kést (vagy machetét, baltát, akármit) használni akarjuk! Különben is, a vadnyugati kalandorok, cowboyok, indiánok, revolverhősök, vagy akár a legközönségesebb viszonylag békés pionírok arrafelé, azok azt hiszed több különböző fajta fenőkövet cipeltek magukkal mindenhová?! Mert persze hogy nem. Lehet hogy egyáltalán nem is volt még egyetlenegy fajta fenőkövük sem, hanem a késüket egyszerűen egy annál keményebb vasdarabon élesítették. Tehát nem arról van szó, hogy az a rengeteg információ ami az efféle szuperjól felszerelt

késélező szerszámparkról meg a késélezés tömény elméletéről megtudható az efféle videókból, az rossz lenne vagy hülyeség, Mert nem az, mert az igenis mind jó és helyes meg hasznos meg minden, hanem azt kell megértsd, hogy az mind lényegében **lakatosoknak meg kovácsoknak szól**, meg olyanoknak akiknek kifejezetten az efféle fémmunkák a hobbijuk! Aki azonban muh, annak az élete nem ekörül forog. Egy muh, az szereti a késeket, tiszteli őket, de az ő életének az akkor is csak egy RÉSZE, számára a kés nem valami misztikus szentség kell legyen amivel kapcsolatban holmi „tökéletességre” törekedne, hanem csak egy HASZNOS SZERSZÁM! Igen, a muh meg kell tudja élezni a kését, ez vitán felüli, ez nála az alapkészségek közt kell szerepeljen, ezt már az előző könyvemben is leírtam és e véleményem azóta se változott, ez nekem tehát továbbra is sziklaszilárd meggyőződése, de az akkor se követelmény hogy annyira tökéletesre fenje, mintha lenne hozzá egy sok száz dolláros csúcsszuper szerszámparkja! Mert amúgy minek is - az őseimbereknek olyan késeik se voltak mint manapság egy kínaiak által „jobbfejta bádogból” gyártott, „kici óccó” konyhakés, ami már akkor tompa amikor kiveszed a dobozából amiben leszállították neked, aztán mégis milyen jól elboldogultak az őseimberek! Ha tehát a késünket meg tudjuk élezni olyanná, ami alig jobb annál mint egy frissen pattintott kőkés, akkor MÁRIS „JÓK” VAGYUNK!

Célunk tehát nem a „tökéletesség”, hanem a „kielégítő használhatóság”.

Ez a megállapítás nagyon fontos. Szem előtt kell tehát tartanunk, hogy a mi célunk az, hogy muhha váljunk. Ennek fényében az elektronikus késélező szerkentyűk szóba se jöhetnek! Az olyan, nem elektronikus, de bonyolult, nagy, s emiatt NEHÉZ késélező kütyük sem, amikben valamiféle „vezető sinek”, „befogók” meg más efféle huncutságok vannak a kés megfelelő szögben tartását biztosítandó. Mi marad akkor? Íme:

—Konyhai kerémiagörgős késélezők (tudod, amibe csak úgy bele kell rakni a késpengét és húzgálni benne).

—A közönséges fémreszelő.

—Fenőkövek.

Egy muh ezek MINDEGYIKÉVEL kell rendelkezze ideális esetben!

Egy kis konyhai késélező oly könnyű és olcsó, hogy nyugodtan magunkkal vihetjük, s jól jön arra az időre amíg még nem vagyunk profik a fenőköves késélezésben. Vagy amikor csak úgy simán lusták vagyunk azzal tökölni...

Vagy ha eltört a fenőkövünk...

A reszelő is nagyon jó, mert elárulom: a machetét majdnem mindig kizárólag reszelővel élezi meg! A reszelő ugyanis HATÉKONY, mert azzal gyorsan megy a munka, ami meg a finomabb élezési feladatot illeti, ami a reszelés után következne, a legtöbbször el is hagyható, egyszerűen mert a machetéknak nem kell borotvaélesnek lenni úgysem, mert a machete leginkább arra van hogy CSAPJUNK vele, ilyen feladatra meg a borotvaéles él kifejezetten hátrányos, mert könnyen tompul, vagy épp akár ki is csorbul. Macheténél legfeljebb a markolathoz legközelebb eső kis, pár centis szakaszt szokták nagyon élesre kifenni, mert azzal a pengerésszel néha finomabb faragásokat is végzünk.

Ami meg a fenőköveket illeti: az olyan fenőkő amit olajba kell áztatni, eleve FELEJTŐS! Meg ne vedd! Egy muh nem engedheti meg magának hogy állandóan efféle olajért mászkáljon be a városba!

Ami a vízzel nedvesítendő fenőköveket illeti, azok már megvehetőek lennének elvileg és elméletileg, de én tudok annál is jobbat: Van ám olyan fenőkő is, ami

szárazon is használható! Bizony ám! Igaz hogy nem mindenki ismeri. Sőt meglepően kevés helyen hallani róla, pedig remek portéka. Erről van szó, ezen a néven szerepel az Amazon webáruház kínálatában, azaz erre keressél rá:

Spyderco - BenchStone Sharpening Stone with Polymer Case - Medium Grit - 302M

Megadom a direktlinket is rá, bár nem tudom meddig lesz érvényes:

https://www.amazon.com/Spyderco-Bench-Sharpener-Storage-Medium/dp/B0012QUE7U/ref=cm_cr_arp_d_product_top?ie=UTF8

Ez MINŐSÉGI fenőkő, és „Made in USA”, persze az ára is ehhez mérhető: jelenleg, 2023.10.02-én 61\$ az ára (plusz 53 cent). Cserébe azonban olyan fenőkőved lesz, amit nem kell vízbe áztatgatnod, nem maszatolod össze a kezedet élezés közben vizes szutyokkal, miután befejezted az élezést azonnal visszateheted a fenőkövet a BOB-ba, nem kell megvárnod hogy megszáradjon vagy nem kell félned attól hogy a nedves kő odabent összeken, összenedvesít valamit, vagy hogy pláne megpenészedik ha picit is nedvesen tetted el, aztán sokáig nem használod... sőt, még tokot is kapsz e fenőkő mellé!

Persze felmerülhet benned a kérdés, hogy ha e kő keménységi foka „medium grit” azaz „közepes”, akkor mivel élezed majd meg még finomabbra, igazán borotvaélessé a késeidet?

Nos erre az a válasz, hogy a vásárlói visszajelzések alapján úgy tűnik - és a SAJÁT TAPASZTALATAIM IS ERRE UTALNAK! - hogy ez a fenőkő inkább csak a nevében „medium”. Valójában annál finomabb. Igazából szerintem valahol a „medium” és a „fine” fokozatok KÖZÖTT van. Ez egyrészt rossz hír abból a szempontból, hogy ha igazán tompa a késed, akkor ezzel nagyon sokáig tart majd tisztességesen megélezni. Másrészt azonban jó hír abból a szempontból, hogy szerintem NEM SZÜKSÉGES e kő mellé egy újabbat, még finomabbat beszerezned!

Különben is: nehogy azt hidd, hogy ezzel a kővel nem lehet igazán finom élezést végrehajtani. Hát már hogy a csudába ne lehetne - az hogy milyen hatása lesz a fenőkőnek a kés anyagára, az nem csak azon múlik ám, a fenőkő milyen érdes, hanem azon is, sőt azon még sokkal inkább, hogy milyen ERŐVEL nyomod hozzá a kést, vagy nyomod a fenőkövet magát a késpengéhez!

Na de tényleg, mi van akkor ha valóban olyan nagyon tompa a kés amit meg akarsz élezni? Hát kezdjük azzal, nem szabad várni az élezéssel addig, míg olyan nagyon tompává válik... Ha azonban már mégis megesett ez a baj, vagy csak úgy rálelsz egy elhanyagolt, jobb sorsra érdemes, szerencsétlen késre a szemétdombon, vagy ajándékba kapsz egy ilyet, vagy a már meglevő késeden akarsz valamiért más élprofilt kialakítani, nos, akkor a teendőd egyszerű: bátran ess neki a RESZELŐVEL, igen, a fémreszelővel... majd amikor elvégezted azzal a munka nagyját, fejezd be a finomításokat ezzel a fenőkővel! És kész, ennyi!

Tudom, rém durván hangzik, hogy egy hatalmas reszelővel ess neki a kecses, finom ívű késeidnek. De sose bánd: a reszelőt igenis épp az ilyen munkákra találták ki! Szépen „lenagyolod” vele, majd jön a fenőkő, a „végső igazításokhoz”...

Tehát nem kell belegabalyodnod az olyan labirintusokba hogy ilyen meg olyan grit keménységű kövek, hogy vízzel vagy olajjal kell a követ előkészíteni, nem kell

nyolc-tíz különböző keménységi fokozatú fenőkövet beszerezned drága pénzért (és cipelned...), nem kell semmi ilyesmi! Erre a két dologra van csak szükséged:

- EGY JÓ FÉMRESZELŐRE, lehetőleg jó hosszúra mert a hosszúsága nagyon jól jön majd neked ha a machetét élezed,

- és ERRE A FENTI FENŐKŐRE! Pontosan erre! Mert ez szárazon is használható, sőt kifejezetten arra lett tervezve hogy szárazon legyen használva (ettől még használhatod vízzel nedvesítve is, de minek? Igaz, egyesek szerint ez a fenőkő is jobban teljesít ha vízzel benedvesítéd használat előtt, de szerintem teljesen felesleges), és mert ezt nem Kínában gyártják, és kellően finom ahhoz hogy emellé ne kelljen már semmi még finomabb követ vened, de ugyanakkor azért még nem finom TÚLSÁGOSAN!

E két fenőalkalmatossággal MINDENT MEG TUDSZ FENNI ami egy muh - vagy úgy általában csak egy sima „bushcraftozós”, természetjárós - ember életében előfordulhat, desőt még a konyhakéseket is, ha van feleséged és asszonypajtás ezzel bíz meg téged. Ez a 2 eszköz kell csak neked, illetve, harmadikként, a már említett kerámiakerekes, közönséges, fillérekért kapható „húzogató” késélező, ha rohadtul lusta vagy, illetve ha netán épp elveszett vagy eltört volna e prima fenőkőved, arra az esetre, tehát **vészhelyzetre**.

E megoldásnak egyetlen hátránya van csak: e fenőkő rohadtul drága, ezt elismerem! Másrészt, ha belegondolsz hogy ha nem ezt veszed meg akkor akár három különböző keménységű követ is be kell szerezned, máris kiderül hogy ez a megoldás olcsóbb... Kivéve ha valami nagyon olcsó fenőkő-sorozatot veszel, mert van olyan is bőven, széles választékban, igen... de azok mind Kínában készülnek, s olyanok is. És ha eltekintünk is ettől, ha több fenőkőved van, több az együttes súlyuk is, ami nem mindegy ha a hátizsákodban kell cipelni a cuccokat. Ami meg a reszelőt illeti, hát nehogy azt hidd hogy annak a cipelését megúszhatod! Arra igenis szükséged van mindenképp, ha van egy machetéd vagy baltád. Mert azokhoz igenis reszelő kell. Mert ha te egy machetét fenőkővel akarsz megélesíteni, az életedet is elunod mire végzel vele. Ha meg már így is - úgyis van reszelőd, akkor miért is ne használhatnád a késeidhez is (kellő óvatossággal persze!) majd a finomabb munkákat elvégzed a késen ezzel az általam ajánlott fenőkővel. Esetleg ha tényleg igazán szuperélesre akarod kifenni a késedet, akkor a végén tényleg használhatsz még valami bőrszíjat is... bár szerintem felesleges, az tényleg csak akkor lenne hasznos ha kifejezetten **borotvát** akarnál élezni. (Na, akkor viszont kötelező hogy legyen olyan bőrszíjad, ezt elismerem!) Szóval én e megközelítést ajánlom neked!

Hogyan melegítsük a sátrunkat télen?

A muh, ha sátorban lakik, hát illik hogy a sátra egy úgynevezett „4 évszakos” sátor legyen, az ilyen sátor remek hőszigetelő, s emiatt többnyire sehogyan se kell melegíteni, mert kellően kifűti a saját testünk melege is - persze senki se számítsen trópusi hőségre! Mármint télen nem. Mert nyáron, na akkor aztán talán nem is lehet megmaradni az ilyen sátorban, legfeljebb a szellős előterében...

Előfordulhat azonban mégis, hogy annyira nagyon hideg az idő, hogy jólesne egy kis extra meleg, vagy akárcsak amiatt is, mert sokáig voltunk odakint, azaz nem a sátorban, s így az nagyon lehűlt. Nos, mit tehetünk ekkor?

Persze hogy tűzzel kell meleget csinálni... igen ám, de az nagyon veszélyes dolog, ha a sátrunkban tüzet rakunk, még akkor is, ha a sátrunknak (mint az én sátramnak is) van egy „előszobája”, „előtere”, ahol nincs a földön burkolat csak teteje van annak a résznek. Mert oké, ekkor a föld maga persze nem fog elégni ha ott rakunk tüzet, ellenben akkor is messzire pattanhat valami szikra ami kiegeti a sátor falát, nem beszélve arról, hogy még ha csak egy kis gyertyát is gyújtunk meg odabent, annak a meleg levegője felfelé száll, s lehet ám olyan meleg az a felszálló levegő, hogy még ha másfél méter magas is a sátrad, akkor is kiegeti a tetejét!

Ez tehát mind „felejtős”. Rém nagy a kockázat, ezt nem vállalhatjuk be! S ha ez még nem volna elég, érdemes megemlíteni azt is, hogy a tűz mindig oxigént von el a levegőből, ellenben széndioxidot termel, meg más gázokat is, magyarul füstöt, s ez azért veszélyes mert simán megfulladhatasz tőle a kis légterű sátradban, de ha ez nem történik is meg, hát nem tesz jót a tüdődnök az biztos! Plusz, égés közben vízpára is keletkezik, ami lecsapódik a sátor hideg oldalán, belül, lecsepeg mindenhová, összenedvesíti a cókmojkaidat, aztán a végén ott állsz majd egy pocsolyában kis túlzással szólva, olyan lesz minden mintha összepisilted volna magadat meg a ruháidat, mindent, s aludni se fogsz tudni a nedvességtől!

Rém rossz ötlet tehát tüzet rakni a sátorban. Akár kis tüzet is!

A megoldás tehát az, hogy KINT kell tüzet rakni, a sátron kívül és attól biztonságos távolságra, majd megmelegíteni valami olyasmit amit aztán beviszünk a sátorba, és ott kisugározza magából a meleget, de úgy, hogy már nem ég lánggal, sőt, lehetőleg nem is izzik!

Erre több megoldás lehetséges. Az egyik, hogy melegítesz magadnak vizet, azt betöltöd egy jól záródó fémpalackba, majd a palackot betekered valami ruhadarabba, s az oldaladhoz teszed vagy akárhová ahol jólesik egy kis meleget érezned. Egy muh természetesen ILLIK hogy rendelkezze ilyen palackkal, lehetőleg rozsdamentes acélból készülttel! Most nem térek ki a különböző palackfajták előnyeire-hátrányaira, erről a témáról ugyanis igazán bőven írtam már az előző könyvemben. Nekem mindenesetre 2 azaz KÉT ilyen palackom is van!

A másik megoldás az, hogy ugyebár a muhnak feltehetően van egy kis lábosa is tetővel, hogy adott esetben főzicskélhessen magának valamit. Nos, lefekvés előtt egyszerűen tiszta KÖVEKET tesz a lábosba, ezeket forrósítja fel, majd egyszerűen beviszi ezt a lábost a kövekkel a sátrába, ott bent leteszi valami „tűzbiztos” aljzatra, azaz mondjuk valami rácsra aminek nem árt a sugárzó hő, és kész... a kő, a szikla sokáig képes tárolni a hőt, ugyanakkor azonban itt már nem fenyeget

majd a veszély hogy meggyújtja a sátradat, hogy szikrázik majd, stb, pláne, ha benn hagyod a köveket a fém lábosban! Ha meg mégisincs lábosod, akkor is van feltehetőleg valami nagyobb konzervdobozod főzicskélés céljára, hát akkor használd azt!

A leendő muh és a pénzügyek

Az úgynevezett „közösségi médiában” állandóan információkkal bombáznak bennünket, olyan hírekkel például, melyek teljesen irreális elvárásokat támasztanak velünk szemben, de különösen azokkal szemben akik úgy tervezik, hogy muhá lesznek majd életük egy jövőbeli pontján. Jellemző, hogy például a tévében vagy az Interneten állandóan olyan pasasokat (vagy épp nőket) mutogatnak, akiknek messze-messze sokkal szebb és nagyobb a házuk mint a mienk, többnyire valami olyasmi ami simán elmenne akár palotának is egy középkori királyságban, például egy nagyonsokszobás villa Floridában, ami mellett természetesen egy luxusautó áll, és ez még a jobbik eset, mert a rosszabbik az az ha megtudjuk, hogy az illetőnek magánrepülőgépe is van, és a kuttyáját is helikopterrel viszi az állatorvoshoz ha gyanús hogy a szeretett öleb megbetegedett. Még a közismert „Reszkessetek betörők!” című filmben is a főhős kisfiú, Kevin családja úgy él, hogy az ilyen dolgokban járatos pénzügyi szakemberek kiszámolták, ha igazából létezne az a család, akkor a vagyonukkal az USA polgárainak legislegfelső 1 azaz EGY százalékába tartoznának! De ezt bezzeg nem közlik velünk a film vetítése közben, s így a gyanútlan néző azt hiszi, az a jólét amit abban a filmben lát, meglehetősen általános az USA-ban, pedig DEHOGYIS!

Mindezt pedig azért baj látnunk, mert ez azt a TÉVKÉPZETET ülteti el belénk, hogy ez a mércéje annak - ez a gazdagsági, jövedelmi színvonal - hogy valaki „vitte-e valamire” az életben, hogy sikeres-e, és hogy a mi életünk is akkor van „helyes úton”, ha így élünk, vagy legalábbis van némi realitása annak, hogy valami értelmesnek látszó időn belül elérjük ezt a szintet.

Holott ez rengetegféle okból NINCS ÍGY, ez egy hazug látszat! Kezdjük azzal, jelenleg, amikor e sorokat írom, 2023.10.13.-án (Juj, ez péntek tizenhárom! Jaj nekem, most miféle szörnyűség történik majd velem, hű, most aztán beijedtem nagyon... Ja, mégsem, szerencsére időben eszembe jutott hogy nem vagyok babonás...), ma tehát a legfrissebb felmérések szerint az USA dolgozóinak 63 százaléka egészen egyszerűen KÉPTELEN VOLNA kifizetni egy váratlan, 500 dolláros kiadást!

Érted, kedves Olvasóm?! Képtelen volna. És 63 százalék, azaz szignifikánsan nagyobb része a lakosságnak, mint a fele! És mindez az USA-ban, amit általában a világ leggazdagabb országának tartanak!

Hm, hát ha ez igaz, akkor ez bizony azt jelenti, hogy ha neked van mindössze 500 dollár megspórolt készpénzed vagy bankbetéted, azaz olyan pénzed ami nem kell a mindennapi kiadásokra, akkor bizony te MÁRIS nagyobb úgynevezett „finansziális (azaz pénzügyi) biztonságban” élsz, mint akár a világ leggazdagabb országában is az ottani lakosság bő fele! És az 500 dollár a mai árfolyamon számolva (amikor is 1 USD középárfolyama 366.80 forint), az bizony 183400 forint. Figyelembe véve, mekkorák a fizetések a mai Magyarországon, ez úgy durván egy átlagos havi bruttó fizetés FELE körülbelül. Nos, ennyit igazán nem nehéz összespórolni, nyilván persze nem egyetlen hónap alatt, de talán úgy fél év alatt! Mármint egy ÁTLAGEMBERNEK. Annak viszont aki nem átlagember, s amiatt nem az mert tudatosan a minimalista életformára váltott, annak ennyi pénz megspórolása igenis lehetséges talán már egyetlen hónapon belül is, de két

hónap alatt már egészen biztosan, feltéve hogy van egyáltalán valami munkahelye!

Sőt. Jelenleg Magyarországon az úgynevezett „álláskeresői járadék” (köznyelven „munkanélküli segély”) maximuma (ami a törvény szerint amúgy a minimálbérrel egyenlő) nettó 154270 forint. Átváltva, ez körülbelül 420 dollár. Azaz, ha kicsit többet megspóroltál már mint a MINIMÁlbér egyhavi összege (durván egy havi, plusz egy heti minimálbért), akkor máris elmondhatod, hogy több spórolt pénzed van, mint az amerikai népesség 63 százalékának! Hát ez azért igazán nem rossz hír! Mert ennyit szerintem igenis képes valaki megspórolni ha akar, igen, képes rá, még a minimálbérből is, még a munkanélküli segélyből is - HA MINIMALISTA ÉLETMÓDOT FOLYTAT. Aki azonban muh akar lenni, annál ez a legislegalapvetőbb követelmény, mert MINDEN muhá válás a minimalizmussal kell kezdődjék! Becsléseim szerint SIMÁN félretehető havonta még a fentemlített minimálbérből is annak legkevesebb egyharmada, azaz ezt a megspórolt, összetakarékoskodott összeget könnyedén elérheted már három hónap alatt!

Egy másik megdöbbentő hír lehet Olvasóm számára, hogy (megintcsak a jelen pillanatban) a HIVATALOS FELMÉRÉSEK SZERINT az USA lakosságának nagyjából a fele (a nők pontosan 50 százaléka, a férfiak 45 százaléka) az 55-66 éves korosztályban nem rendelkezik EGYETLEN DOLLÁR olyan megspórolt pénzzel SEM, amit kifejezetten a nyugdíjas éveire tett volna félre! Magyarán: az e korosztályban (tehát a nyugdíjt megelőző évtizedben) levők körülbelül felének egyáltalán SEMMIFÉLE megtakarítása sincs, amiről úgy gondolja hogy el ne kéne költenie valamire a nyugdíjba vonulása előtt!

Ha tehát Olvasóm nyit egy külön folyószámlát direkt azért, hogy az arra betett összegeket istenbizony ki nem fogja venni onnan a nyugdíjas kora előtt, pláne ha kifejezetten egy nyugdíjelőtakarékossági számlára teszi be a pénzét, és azon a számlán van már legalább EGYETLEN nyavalyás dollárnak megfelelő összeg, ami jelenleg egészen bizonyosan kevesebb mint mindössze 400 forint (Úgy tudom, manapság egyetlen gombóc fagylalt ára is valahol 440 és 520 forint között mozog, azaz határozottan több, mint ez a fent említett 1 dolláros összeg) akkor MÁRIS jobban felkészült a nyugdíjas korára, mint az abba az életkorba (azaz a nyugdíjba) lépő amerikaiak körülbelül FELE!

Hát ez azért igazán nem olyan szörnyű nagy követelmény... márpedig ez azt jelenti, hogy ha akár csak ennyi pénzt is megspórol Olvasóm nyugdíjas koráig, akkor igenis elmondhatja magáról, hogy (nyugdíjas korában legalábbis) JOBBAN MEGY AZ ÉLETE mint az ugyanolyan életkorú amerikaiak (azaz az amerikai nyugdíjasok) majdnem felének, hiszen azoknak SEMMI megspórolt pénzük nincs mire nyugdíjba vonulnak! És ez amiatt aztán pláne szörnyű nagy baj nekik, mert az USA-ban egyáltalán nem mindenki jogosult nyugdíjra. A legáltalánosabb az (nagyon vázlatosan elmagyarázva), hogy ha te magad nem raksz félre egy efféle célú számlára, akkor nem lesz nyugdíjad és kész! Sőt, körülbelül 57 millió amerikai eleve ki is van zárva a mindenféle nyugdíjelőtakarékossági programokból, ilyen-olyan okok miatt. Nyilván persze ettől még ők is tehetnének félre pénzt, csak nem kapnak a félretett pénz mellé mindenféle állami kedvezményeket is. De nagyon sokan akik elvileg részt is vehetnének ilyen programokban, azok sem lépnek be, mert NEM KÉPESEK RÁ, nincs pénzük amit ilyen számlákra befizethetnének!

Na, kezdted már kapisgálni, kedves Olvasóm, hogy az úgynevezett „amerikai

álom” nem is olyan csillogó, mint amilyennek a filmekben mutatják?! Tehát NEM AZ AZ ÁLTALÁNOS, hogy olyan hatalmas és csillogó házakban laknak, mint amiket a filmekben látsz, még az autója se olyan csúcsmodern a legtöbb amerikainak mint amilyent látsz a filmekben és a Youtube-on az „influencerek”-nél, az pláne elenyészően ritka hogy legyen bárkinek is magánrepülőgépe meg helikoptere, sőt - kapaszkodj meg! - még a FELESEGÜK SEM olyan csodaszép a legtöbbnek! (Ami azt illeti, majdnem minden amerikai nő elhízott többé-kevésbé. Sőt, inkább többé, mint kevésbé...). Ha tehát te nem élsz úgy, mint ahogy a filmekben látod, sőt ha a leghalványabb reményed sincs rá hogy valaha is akár fele olyan jól élj, az akkor se jelenti azt, hogy te „semmire se vitted” az életben, hogy te egy „senki” vagy, hogy kudarcfázék vagy, és így tovább!

Valójában - elárulom neked - az amerikaiak nagyjából fele körülbelül olyan 2500 és 3800 dollár körüli összeget keres havonta. (Területenként eltérő, főleg attól függ mennyire iparosodott a vidék). Az ÁTLAGkereset ennél nagyobb, 4400 és 4600 dollár közt mozog (2022-es adat), de azzal nem érdemes törődnünk mert az átlagértéket a milliomos fizetéseket kapó kevés topmenedzser felhúzza, a medián érték azonban amit az előbb megadtam sokkal informatívabb: a medián azt jelenti hogy az az érték ami alatt ugyanannyian keresnek mint amennyien e fölött.

Nilván, ez rengeteg pénz magyar viszonyokhoz képest, mert durva átlagban azt mondhatjuk, hogy olyan egymillió és másfél millió forint közti nettó fizetésnek felel meg. Igen ám, de mindez HIÁBA, ha emellett ugyanúgy hatalmas pénzügyi bizonytalanságban élnek mint a minimálbérért robotoló magyar melós, mert nincs egy kanyi vasuk se megtakarítva!

Ettől még nyilván igaz, hogy az USA a Föld leggazdagabb országa. Előző könyvemben is azt fejtegettem, a legnagyobb hiba az USA-ban nem a keresetekkel van, hanem azzal, hogy az emberek errefelé NEM TANULTAK MEG SPÓROLNI, könnyen elcsábulnak mindenféle sükségtelen baromságok megvételére! A lényeg azonban akkor is az marad, hogy ha neked van BARMEKKORA megspórolt pénzed is amit majd nyugdíjas korodban akarsz élvezni, akkor MÁRIS jobban állsz e téren, mint az amerikaiak óriási százaléka! Tehát annak hogy jól mennek-e a dolgaik az életben pénzügyi értelemben, annak nem az a helyes mércéje, hogy van-e már palotád vagy luxusautód!

Egy újabb megdöbbenő mérce a számodra: Statisztikák szerint az amerikaiak 60 százaléka fizetésről fizetésre él, azaz ha akármi okból is de hirtelen kimaradna egyetlen havi fizetése (például mert átmenetileg nem tudná kifizetni a béreket a munkáltatója, vagy ha készpénzben fizetik ki őt - ami nem jellemző errefelé, de azért nem is lehetetlen teljesen - ám hazafelé menet ellopják a pénztárcáját, stb) akkor a LEGNAGYOBB GONDBA KERÜLNE, egy kifejezetten KÉTSÉGBEJEJTŐ ÉS TRAGIKUS HELYZETBE, mert nem volna pénze nemhogy arra hogy kifizesse a lakbért, de még arra se hogy egyáltalán élelmet vegyen magának!

Vagyis, ha Te, Olvasóm, annyi megtakarítással rendelkezel ami eléri legalább egyetlen havi nettó fizetésedet, akkor máris jobban élsz - fogalmazzunk úgy, hogy „nagyobb anyagi biztonságban” - mint a teljes amerikai (USA-beli) népesség HATVAN SZÁZALÉKA! Hihetetlen és felfoghatatlan, mi?!

Pedig fokozom. Még azon amerikaiak 51 százaléka is fizetésről fizetésre él, akik évente több mint SZÁZEZER dollárt keresnek! Érted, Olvasóm?! Több mint évi százezer dollárt! Ez azt jelenti, hogy több mint havi 8300 dollárt, azaz több mint (átszámolva) havi hárommillió forintot! Hát ekkora keresetet már igazán lehet

gazdagságnak nevezni... Szerintem kevés olyan ember akad Magyarországon, aki ne örvendene ekkora keresetnek, aki ne érezné gazdagnak magát tőle... Ám ENNEK ELLENÉRE, ezen amerikaiak 51 százaléka, azaz picit több mint ezek fele minden bizonnyal szerencsétlen nyomorultnak érzi magát, mert hiszen nem érezhet másképp amikor örökös bizonytalanság az élete, mert nincs még annyi megspórolt pénze se, hogy egyetlen havi keresetének kimaradását legalább átmenetileg megelőlegezze, orvosolja, kipótolja!

Azt is érdemes megemlíteni, hogy manapság még Magyarországon is mindinkább elterjedőben van az a CSAPDA – az USA-ban pedig végképp teljesen általános! - amit úgy nevezhetünk, hogy „Az előfizetésekkel gúzsba kötni a fogyasztókat”. Figyeld csak meg – már sok dologban nem úgy van mint régen, hogy egyszer kifizeted, aztán használsz amíg tönkre nem megy! Nem. Ma már az van hogy arra akarnak rávenni téged, hogy mindenért FIZESS ELŐ, azaz hogy az adott szolgáltatásért minden egyes hónapban kell hogy fizessél valamekkora összeget! Esetleg nem havonta hanem évente, de az elv akkor is ugyanaz. Illetve mégse, mert az éves előfizetés annyiból rosszabb, hogy lehet hogy azt a szolgáltatást esetleg meg is unod mondjuk két hónapon belül, de ettől még kifizetted a teljes évet előre, és légy te abban biztos, hogy a szerződési feltételeket úgy fogalmazták meg, hogy pénzt nem adnak vissza ha le akarod mondani a szolgáltatást... Ilyen előfizetéses modellek a Netflix és más műsorszolgáltatók, ilyenek egyes telefonok, de már történtek próbálkozások az autók esetében is erre, úgy, hogy bár te megveszed az autót, de ha nem FIZETSZ ELŐ valami „extrának” tekintett szolgáltatásra, akkor azt nem tudod használni az autódban akkor se ha arra a masina amúgy képes lenne fizikailag – például ilyen lehet az ülés fűtése, vagy hogy az az autó egyáltalán képes legyen nagyobb teljesítményre illetve sebességre! De hiába képes rá a kocsi, mert e szolgáltatások szoftveresen le vannak tiltva benne, s nem engedélyezik a távolból a működésüket, ha te nem fizetsz elő rá! Tehát hiába vetted meg a kocsit, az én fogalmaim szerint az mégse a tied IGAZÁN, hiszen a távolból, távfelügyelettel bábáskodhatnak (atyáskodhatnak) feletted! Te azt a kocsit csak használsz majd, de nem a tied! Szerintem. (Nyilván, nem is fogok soha ilyen kocsit venni, ha ez a véleményem. Valószínűleg semmilyen autót se veszek, de ilyet tutibiztosan nem, mert megalázóan érezném. Intézd el, kedves Olvasóm, hogy pontosan abban a pillanatban kelljen meghalnod amikor ilyen kocsit veszek magamnak - garantálom neked, hogy örökké fogsz élni!)

Bár ezek a szolgáltatások alkalmanként nem kerülnek egetrengetően sokba, de a „Sok kicsi sokra megy” elv alapján összességében igencsak megterhelőek lehetnek anyagilag. Úgy képzelj el, egy átlagos amerikai polgár 273 dollárt költ havonta kizárólag előfizetésekre! Érted?! KÉTSZÁZHETVENHÁROM dollárt! És havonta! Ez a jelenlegi árfolyamon picit több mint kilencvenezer forint! És az előfizetésekre összesen költött pénz mennyisége rohamosan növekszik az USA-ban, 2021-ben már 15 százalékkal több volt mint 2018-ban!

Nyilván, a magyarok még nem költenek annyit ilyesmire mint az amerikaiak, oké. De nehogy azt hidd, kis országunk elkerüli ezt a trendet! Tuti hogy ide is be fog szivárogni, illetve már itt is van, csak még nem olyan erősen. De csak idő kérdése hogy itt is ennyire eluralkodjék... Szóval, ez is az egyik oka annak, hogy az amerikaiak olyan „szegények”. Vigyázz, hogy ne kövesd el te is ezt a hibát!

Remélem, most már világos a számodra, kedves Olvasóm, hogy azt, jó irányba halad-e az életed pénzügyi téren, azt nem annak alapján kell eldöntened, mit

látsz a filmekben vagy a „közösségi médiákban”, hanem annak egészen más szempontjai kell legyenek, s azt is sejtheted már a fent olvasottak alapján, mik ezek a szempontok úgy nagy vonalakban!

A válltáskám (Shoulder bag)

Némi idővel ezelőtt úgy döntöttem, hogy nekem kell egy válltáska. Ez a furcsa megfogalmazás hogy „úgy döntöttem hogy nekem kell egy...” azt jelenti az én szótáramban, hogy elkezdtem vágyani egy válltáskára, de mint minimalista, a legkristálytisztább tudat csillogó és mindent átható, mindenén átragyogó fényével láttam, hogy abszolút semmi szükségem nincs semmiféle válltáskára, és nemcsak most nincs szükségem rá, de 99.99 százalékos valószínűséggel a jövőben se lesz rá szükségem, legalábbis jópár évig nem... ám ENNEK ELLENÉRE, úgy döntöttem, hogy szerzek magamnak egyet - annak ellenére tehát hogy nekem az nem KELL, csak VÁGYOM RÁ, ami ÓRIÁSI különbség!

Igenám, de ha a fene fenét eszik akkor is minimalista vagyok, azaz ha valami nekem nem KELL, akkor nem adhatok ki pénzt rá! Van azonban más út is, és akik olvasták előző könyvemet, biztos sejtik már mi ez az út: hát persze hogy az, hogy csinállok magamnak egyet!

Amúgy nem is bántam, hogy csinálásra „kényszerülök”. Mert egyrészt, ha mégis vettem volna, akkor - előre tudtam ezt - később furdalna a „lelki”, hogy mi a csudának is költöttem rá pénzt. Másrészt, nagy eséllyel valami kínai szart sóztak volna rám, akkor is ha nem az van ráírva hogy „Made in China”, márpedig a kínai cuccok vásárlását amennyire csak lehet igyekszem elkerülni, már pusztán elvből is. Aztán ha tönkremegy, mégjobban furdalt volna a „lelki”, hogy „Látod milyen hülye voltál te ostoba barom, elpocséktál egy rakás pénzt!”

Mindezek tetejébe, ha én készítem el, ismét kiélhetem az önmegvalósítás iránti vágyamat...

Na tehát, következzenek a képek, majd jön a magyarázat, miként oldottam meg e kihívást is!

Sóval s tétvvel, hehehe... Ami a válltáskám vállpántját illeti, az, bevallom, nem az én alkotásom. Azt sok idővel ezelőtt úgy TALÁLTAM... és félretettem, mert előre sejtettem, hogy eljön majd az az idő, amikor kelleni fog nekem, mert már akkoriban is motoszkált bennem a gondolat, hogy ki kéne próbálnom a képességeimet (még ha nagyon szerények is e képességek netán) olyan területeken, hogy ruhák meg hasonló cuccok készítése...

Ami magának a válltáskának az anyagát illeti, az egyszerűen egy óriási PÁRNAHUZAT... Bizony! E párnahuzat ráadásul már eleve cippzáros volt. Igaz, a cippzár húzókájából egy picike darabka letört, de ettől a cippzár még használható maradt. Mindazonáltal, nyilván emiatt dobták ki a párnahuzatot... ugyanis azt is úgy találtam! Természetesen legelső dolgom az volt hogy alaposan kimossam. És nagyon örültem neki, mert még csak nem is foltos, ellenben jó vastag, azaz ERŐS! (Tulajdonképpen, emiatt ha e válltáskámat kitömöm valami puha anyaggal, akkor használhatom párnaként is...)

E párnahuzatot hosszában kettébe hajtottam, majd alul meg az egyik keskenyebbik oldalánál alaposan összeragasztottam Gorilla Glue ragasztóval. Az szörnyen erős. Így amit kaptam, az egy olyan „valami”, aminek 3 rekesze van, a két szélső cippzáras, de egyetlen cippzár tartozik a kettőhöz összesen. A középső rekesznek meg nincs cippzára egyáltalán. Na de e cippzárnélküliséget hamar megoldottam: rengeteg mindenféle ezme-gazom van (mind talált cuccok, azaz pénzt nem adtam értük!) amiket direkt amiatt gyűjtöttem hogy valamikor majd esetleg felhasználok valami SAJÁT KÉSZÍTÉSŰ akármire... és volt ilyen talált cippzárom is! (Ezt amúgy egy rossz utazóbőrönd belső oldaláról operáltam le). Ezt most odavarrtam a csinálmányom középső rekeszének a tetejére. Könnyű megkülönböztetni a képen a többitől, mert fekete színű. A varrást barna színű cérnával hajtottam végre, de nem közönséges, hanem bőrvarró cérnával, ráadásul egyszerre két szállal, szóval ez a varrás lehet ronda (sőt, nemcsak „lehet”, de tudom jól magam is hogy iszonyú ronda...) ellenben hihetetlenül erős!

Ami a vállszíj odaillesztését illeti, ennek érdekében varrtam a válltáskám sarkaira egy-egy olyan fémkarikaféleséget, fogalmam sincs mi ezeknek a neve, de amúgy tökmindegy, mert ezeket is úgy találtam. Végeredményben tehát ez az egész válltáska nekem EGYETLEN CENTEMBE SE KERÜLT, legfeljebb talán ha azt számoljuk költségnek hogy néhány méter bőrvarrócérnát felhasználtam - de az úgymint megvolt már nekem réges-rég. És szerintem az elkészült mű alapvetően TÖK JÓL NÉZ KI tényleg, mert ha mindegyik cippzár be van csukva, akkor még a randa varrás se látszik rajta sehol sem, kivéve a sarkainál ahol a fém bigyók vannak amin át a vállpántot tudom csatlakoztatni.

Nyilván persze, ettől még messzire ordít róla hogy ez valami „házibarkács”, de ÉPP EZT ÉLVEZEM AZ EGÉSZBEN! Ezt, hogy ez NEM BOLTI TERMÉK, ettől én „egyéni” vagyok, ezen nincs semmi reklám, semmi márkajelzés, semmi hülye (mert felesleges) díszítés... És az is biztos hogy messze sokkal tartósabb mint amit a boltban kaphatnék! És kívül-belül ismerem. Tudom hogy ha netán mégis elromlana valahol, miként javíthatom meg. Egy bolti válltáskát nem feltétlenül lennék képes javíthatni.

Továbbá, szerintem Olvasóm is elismeri, már kinézetre is olyan „középkorias” a válltáskám. Egyszínű, barna, primitív... nyilván persze véletlenül sincs köze az igazi középkori tarisznyaféleségekhez, hiszen más az alapanyaga, s egyáltalán, ezen CIPPZÁR van, amit a középkorban semmi esetre se ismerhettek! (Persze

hogy nem, a cippzár, az bizony a finommechanika egyik csodája...). Szóval persze hogy ez nem egy középkori iszák, még csak nem is a „replikája” egy olyannak. Ennek ellenére, úgy NÉZ KI első pillantásra, legalábbis a távolból, mintha „valami olyasmi” volna, valami „középkorias izé”...

De persze akárhogyan nézzen is ki, nem ez a lényeg, hanem hogy ÉN CSINÁLTAM. És ez fenejó érzés!

Párnahuzatom cippzárosítása

Van nekem két teljesen egyforma, barna párnahuzatom. Igazán jókora méretűek. De nem a méret a lényeg, hanem az, hogy olyan anyagból vannak, ami nemcsak vastag és emiatt nagyon tartós, de (szerintem legalábbis) nagyon kellemes a tapintásuk. Nem merném azt mondani hogy bársony, mert annál azért durvább, de azért valami ahhoz „távolról” hasonlatos. Fogalmam sincs mi lehet... Amúgy, mindkettőt találtam még sok idővel ezelőtt, amikor mint housekeeper egy szállodai szobát takarítottam. Természetesen alaposan kimostam mindkettőt, mielőtt eltettem volna magamnak... Volt bennük párna is, de valami olyan minőségű (és rém mocskos) ami engem nem érdekelt, szóval azt eldobtam. A párnahuzatok azonban, na az egészen más kérdés, „meglátni és megszeretni” őket egy pillanat műve volt!

Elhatároztam, hogy majd készítek én „párnát” belőlük, azaz beletömök a huzatba ezt-azt, ahogy azt már előző könyvemben is javasoltam egy minimalistának... De felmerült egy probléma. E párnahuzatok nem voltak cippzárosak! Azaz ha beletömök valamit, egykerrőre kiesik majd belőle... Na de ezen segítettem. Volt máshonnan „kioperált” cippzáram, ráadásul kettő olyan cippzárom is amik egyformák voltak, jut tehát egy-egy mindegyik párnámra... Igaz, picit rövidebbek mint a párna keskenyebbik oldala, de ez nem baj, ahova nem jut cippzár ott majd összevarrom a párnát azon a pár centis maradék szakaszon, úgy is épp elég nagy lesz az a rés amin át megtömhetem. Íme a kép az egyik párnahuzatomról (megtömés előtt), milyen lett (minthogy nagyon nagy, összehajtottam a fénykép készítése előtt, így a cippzár is jobban látszik a szélén):

A másiktól nem teszek be képet, mert minek, lényegében ugyanígy néz ki, és különben is túl nagy már e könyv fájlmérete. Egyáltalán, minek is mutattam be e könyvben efféle jelentéktelenséget? Nos amiatt mert fontos eldicsekednem azzal, hogy nem géppel, de kézzel varrtam meg, erős bőrvarró cérnával és dupla szállal... Na jó, ez vicc volt, bár tényleg úgy varrtam meg. De olyan értelemben vicc, hogy nem a dicsekvés miatt említettem meg, hanem egyrészt hogy bemutassam, ha van Olvasómnak netán valami ilyesmije amit nagyon szeret de efféle hiányossággal küszködik, hogy nincs rajta cippzár, akkor nem kell lemondania róla, mert „meg lehet menteni”! Némi (kézi)munka árán, természetesen. Ez azonban hogy dolgozni kell vele és érte, cseppet se baj, sőt, nagyon jó, mert nem először sőt inkább sokadszorra emelem ki írásaimban, hogy a saját magunk által készített tárgyaknak „lelkük” van (vagy mondjuk inkább sintóista nézet szerint hogy „kamijuk”), és aki ebben nem hisz azzal sincs semmi baj, mert annyit még az efféle „hitetlen” ember is nyugodtan elhihet, hogy amit magunk készítünk annak messze sokkal jobban örvendünk, s tovább is, mint annak a terméknek amit pénzért vásárolunk! Mindezek tetejébe pedig minél több efféle „magunk által gyártott” cucc vesz körbe bennünket, annál egyénibben nézünk ki (vagy nem mi hanem a lakásunk, tökmindegy), azaz annál inkább leszünk „igazi egyéniségek”!

Kamik, avagy: a muh néma barátai

Na ha az előző fejezetben megemlítettem a kamikat, akkor tisztázzuk, kik és/vagy mik is ők...

A muh életmód leggyakrabban felbukkanó kritikája az, hogy ez a magányos remeteélet pszichológiai okokból ellenjavallt, mert - úgymond - „az ember társas lény”!

Ami engem illet, én egyáltalán nem tartom okvetlenül bizonyítottnak azt az állítást, hogy az ember társas lény lenne. Ez ugyanolyan bullshit, hülye lózung, mint az, hogy „A szerelem a legnemesebb érzélem”. Ezt is, meg azt is, azaz mindkét állítást egyszerűen csak kitalálta régen valaki, bizonyítást, bizonyítékot nem adott rá, de ennek ellenére elterjedtek ezen állítások széles körben, egyszerűen miatt mert jól hangzanak, valamiféle „bölcsségnek”! De ami jól hangzik, az nem feltétlenül igaz... Nyilván persze, egy ideig az ember társakkal kell élni, tudniillik gyermekkorában, mert kell neki egy család ami felnevelje őt, vagy legalábbis egy anya. Az őskorban azonban egyáltalán nem volt jellemző az, mint manapság, hogy sokmillió vagy akárcsak sok százas tömegben nyüzsgjenek az ember körül az úgymond „felebarátai”! A két-három tucat nagyságot elérő törzs már kifejezetten ritka volt, s egy ilyen törzs se vadidegenek véletlenszerű gyülekezete volt, hanem egyetlen nagy család!

Vagyis, a véleményem az, hogy sokkal könnyebb elviselni a magányt, mint a nyüzsgő, hatalmas embertömeget! Pláne mert közismert tény, hogy a tömegben is lehet magányos valaki. Mert hiába vannak körülötte sokan, senkit nem érdekel az ő öröme, bánata, kérdései, sorsa, gondja-baja!

Na de mégis, ha ez így van, mit tegyen a muh, ha néhanapján mégis társaságra vágyik, még ha nem is sokra?

Megmondom. Ne emberi társaságot keressen ekkor, hanem beszélgesen a kamikkal!

Hogy kik vagy mik ezek a kamik? Nos, a Japánban őshonos sintó vallás szerint, ezek olyan kis szellemszerű izék, amik láthatatlanok, és a körülöttünk levő tárgyakban lakoznak. A „kami” szót különben nemcsak szellemnek, de istennek is lehet fordítani, de egyik fordítás se helyes igazából teljesen. Szóval maradjunk a „kami” szó mellett.

Mielőtt még Olvasóm felháborodna, mondván hogy az előző könyvemben kihangsúlyoztam hogy a muh az egy VILÁGI és nem egy vallásos remete, ha pedig így van akkor nem illik hogy bármi vallást - akár a sintót is - népszerűsíteni próbáljam ebben az újabb könyvemben, sietve türelmét kérem, azaz hogy olvasson csak tovább, mert még ha akár sokáig úgy tűnik is majd eleinte mintha erről lenne szó, de a végén ki fog derülni, hogy nem kötelező igazából hinni a kamikban, mert még akkor is hasznára válik a (teljesen hitetlen) muhnak ha megfogadja az e fejezetben leírt tanácsokat!

Tehát ott tartottunk, hogy a sintó vallás szerint minden tárgyban - de minden nagyobb entitásban is, mint például egy folyó, egy erdő, egy hegy, egy jellegzetes formájú szikla, egy különösen nagy vagy furcsa alakú fa, stb - benne van egy kami, mert az a valami - a tárgy, a szikla, a fa, a folyó stb - annak a kaminak a lakhelye. A kami szereti, ha az emberek megbecsülik őt, a kamit, azáltal hogy a lakhelyével - a tárggyal, sziklával, erdővel, stb - rendesen bánnak, gondozzák,

megtisztítják, stb, s cserébe a kami igyekszik hogy az a tárgy az ember(ek) hasznára legyen, minél tökéletesebben, hatékonyabban és sokoldalúbban. Fontos azonban megjegyezni, hogy a kami az nem afféle szellem mint egyes iszlám mesékben, mondjuk az Ezeregyéjszakában, hogy bosszút állna ha lakhelyét, a tárgyat tönkretesszük! Minden kami ugyanis, mindig, kivétel nélkül jóindulatú! Bosszúról tehát szó sem lehet! Még elméletileg se! Még akkor se ha szidalmazzuk a kamit! Olyan azonban lehetséges - mint legrosszabb lehetőség - hogy a kami ilyenkor megsértődik vagy elszomorodik, és NEM SEGÍT. Tehát konkrét kárt nem okoz ekkor se az embernek, de nem segíti, azaz, ilyenkor kárnak az „elmaradt hasznát” tekinthetjük.

Nem kell megijedni, nem fogom idemásolni a teljes japán sintó vallást, ez már amiatt is lehetetlen, mert olyan hogy „a” sintó, olyan nem is létezik, hanem mindenféle irányzatai vannak, különböző hagyományok, ezek némelyike egymásnak is ellent mond bizonyos részletkérdésekben. És nem is érdekes mindez a könyvünk és a muhság szempontjából. A kamik azonban amiatt fontosak, mert amennyiben a muh vagy leendő muh elfogadja a kami-konceptiót, még ha nem is véresen komolyan csak legalább amolyan „játékos” formában, hogy tehát nem hisz a kamikban igazából, csak „úgy tesz mintha”, akkor az rengeteget segíthet neki abban, hogy „gyenge pillanatait”, amikor nagy ritkán fellobban benne a társaság utáni vágy, átvészelve, de abban is, hogy a tárgyai tovább maradjanak épek, használhatóak, s kevesebb baleset érje őt!

Az egészenk ugyanis az a titka, hogy teljesen mindegy, a kamik léteznek-e igazából, mert ez a dolog akkor is működik, ha a legteljesebb bizonyossággal be lenne bizonyítva, hogy a kamik nem léteznek. Ez az egész kami-dolog ugyanis - vegyük észre - lényegében nem más, mint a kisgyerekeknél néha megfigyelhető „képzelt barát” pszichológiai jelenség felnőttes formája! Mert emlékezzék csak Olvasóm, milyen a gyerek amikor játszik, mondjuk babázik a kislány, vagy amikor a kisfiú a játékkatonákat tologatja: beszél hozzájuk, és válaszol is a saját kérdéseire, úgy, mintha a játékkfigura neki sügött válaszát ismételné. Például: „Ah, szóval azt mondd nagyon koszos vagy? Hát igen, szegénykém, te aztán tényleg alaposan bepizkolódtál! Ejnye, tényleg nem vigyáztam rád az imént, szégyelem magamat! Na de ennek azonnal végetvetünk, gyere, mindjárt megtisztogatlak!” És így tovább.

Amikor tehát a kisgyerekeknek nem állnak rendelkezésre igazi, hús-vér társai, akkor helyettük a tárgyakkal játszik, és őket személyesíti meg. És látható, hogy e módon milyen remekül elvannak a kisgyerekek: nem igazán kínozza őket a magány-érzés!

A muh tehát ezt az attitűdöt kell kialakítsa magában, mondhatni újra gyermekké kell válnia bizonyos értelemben, és a tárgyait, a környezetének az objektumait kell a barátainak tartania, persze némileg érettebb formában mint ahogy a gyerekek művelik ezt. És ezt a hozzáállást a dolgokhoz nem kell szégyellnie, nem arról van szó hogy a hülye vénember a második gyermekkorát éli, mert semmi esetre se mondható hogy a japánok mind óvodás gyerekek lennének, aztán mégis belefér a mindennapjaikba a kamikban való hiedelem, vagy legalábbis az, hogy úgy tesznek mintha léteznének a kamik, s nyilván amiatt nem hagytak fel már rég a kamik kultuszával, mert realizálták, hogy ennek fennmaradása valamiért igenis jó nekik a japánoknak! De rengeteg más, úgynevezett „természeti népet” is lehet említeni, például az indiánokat, akik a maguk módján szintén mindenféle szellemeket képzeltek be a hegyekbe, fűbe,

fákba, a Napba, szélbe, stb, s ezen keresztül tisztelték a természetet, s igyekeztek vele (a természettel) harmóniában élni. Nem vitás, ez nem mindig sikerült nekik, de még mindig többször, mint az úgynevezett „fehér embernek”, pláne azoknak akik soha ki se dugják az orrukát a városokból!

Vagyis, ha ezen elgondolkodunk, rá kell jönnünk, hogy a kamikban való efféle hit (vagy legalábbis „úgy tevés mintha hinnénk bennük”), az tulajdonképpen nem is gyerekes tulajdonság, hanem sokkal inkább „vademberes”, „primitív népes”, sőt: „a természeti népek hiedelemvilágához hasonló”, ami máris - ez könnyen belátható! - olyasmi, ami nagyonis illik egy muhhoz, mert a muh is erősen primitív környezetben él, még ha ezt szándékosan teszi is! Vagy, muh aspiráns esetén, olyan környezetben szándékozik majd élni, arra készül tehát hogy olyan környezetben éljen, azaz jó ha a társtalanságra is előre felkészül, azaz jól teszi ha minél előbb kialakítja a tárgyakhoz, azaz bocsánat: a kamikhoz való egészséges viszonyt, elkezdi őket a társainak tartani, elkezdi gyakorolni a bennük való hitet, vagy legalábbis az „úgy tevést mintha hinne”! Nem kell félni, csak az első néhány nap tűnik majd ez furcsának, mondjuk ki: röhejesnek még önmagunk előtt is, de később már belelendül az ember, mert ez is olyan mint minden más, azaz a gyakorláson múlik, s hamarosan már kifejezetten élvezni fogjuk!

Tehát, a szabályrendszer nem bonyolult, s most közre is adom! Egy muh abban kell higgyen ami a kamikat illeti, vagy ha nem is hisz benne (mert az igazi hit cseppet se feltétel, a lényeg csak az hogy úgy tegyen mintha hinne benne) hogy:

1. Ő a muh nem magányos, mert rengeteg társa van: a tárgyai, és környezete objektumai: a kése, az ivópalackja, a sátra, a háza ha van neki olyan, a ruhái, stb! És a domb aminek a tetején a háza vagy sátra áll, a folyó vagy kút amiből a vizét meríti, a fa aminek a gyümölcsét eszi, a szikla aminek nekitámaszkodik, az egész erdő amiben bolyong, stb. És ezek amiatt a társai, mert mindben egy-egy kami lakik, természetesen jóindulatú kami, mert olyan hogy rosszindulatú kami, olyasmi egyszerűen nincs, nem létezik, soha nem is létezett, és a jövőben se fog létezni! És mind ez a rengetegsok kami, ez mind-mind jót akar neki, a muhnak! Minden kami értelmes lény, de arra nem képesek hogy szavakkal beszéljenek, ellenben ha az ember nagyon erősen az adott tárgyra koncentrál, vagy ha medítál vagy legalábbis relaxál, akkor megérezheti, hogy a kami mit szeretne, vagy hogy a kami miként lehetne neki a legnagyobb hasznára. Egy muhnak tehát rengeteg barátja van eképp, még ha nem is emberek! De ez épp hogy nagyszerű, mert az emberek közt akadhatnak gonoszok, irigyek, rosszindulatúak, hazugok, stb, a kamik közt azonban olyanok nincsenek, mert a kamik mindig és örökké és kivétel nélkül jók és segítőkészek - bár nem mindenhatóak!

2. Egy kami örökéletű. Egy kamit nem lehet megölni azzal, ha az adott tárgyat megsemmisítjük, például darabokra törjük, elégetjük vagy csak úgy a szemétkébe dobjuk! Amikor ilyesmi történik, akkor az van, hogy az adott tárgy fizikai anyaga visszatér a Természet körforgásába, a kami maga pedig elhagyja azt a megsemmisült (vagy szemétkébe dobott) tárgyat, és rövid időn belül betelepedik egy új, mostanában készülő másik tárgyba, tehát az az új tárgy lesz a kami új lakhelye!

Na és hát ha az a tárgy amitől megváltál kedves Olvasóm, mert az a tárgy már tönkrement, vagy nagyon elhasználódott, ha tehát az szeretettel volt gondozva és használva nálad, akkor biztosra veheted hogy a kamija hamarosan visszatalál hozzád, és ismét a hasznodra lesz, még ha nem is okvetlenül olyan tárgy alakjában mint amilyenben korábban találkozottál vele! Mert hát persze hogy

minden egyes kami azért sóvárog eszeveszetten, hogy jó gazdája legyen, ha tehát tudja hogy valahol őt egyszer már szerették, akkor iparkodik oda visszatérni amilyen gyorsan csak ez lehetséges! Persze ehhez az is kell hogy békességben és szeretetben válj meg tőle. Nem kell megsíratni, mert minek is, hiszen ha szeretted akkor ő is szeretett téged, és így visszatér majd hozzád, szóval az elválásotok úgyis csak ideiglenes, de elbúcsúzni azért illik, mert egy szeretett családtagtól is elbúcsúzol amikor elutazik, még ha tudod is hogy biztosan visszatér majd valamikor. Az azonban nem jó, ha valami amit szerettél, tönkremegy, s akkor mondjuk efféleképp kiáltasz fel, hogy „A kurva életbe, ez a szar is épp most baszódott el, hogy a fene essen belé!” - aztán dühös mozdulattal behajítod a kukába... Mert ha addig szeretted is, a kami úgy érzi majd, most a végén csalódást okozott neked. Nem szolgált téged jól. Vagy épp megsértődik mert ő igazán minden tőle telőt megtett, de hát nem minden egyedül rajta múlik csak... El kell fogadni hogy a tárgyaknak is megvan a maguk életútjuk, néha tönkremennek és végük, kész, ez van. Ha szereted mondjuk a nagypapádat, de ő váratlanul meghal, akkor se kezdesz átkozódni, hogy „A francba is, az öregemnek is épp most kellett megdöglenie amikor pedig szükségem volna rá!”. Ilyenkor el kell búcsúzni a tárgytól, megköszönni hogy eddig hűen szolgált téged, és kifejezni hogy reméled hamarosan viszontlátod őt egy újabb formában. Ha pedig egy tárgyra már nincs szükséged, akkor kérd meg hogy aki megvásárolja tőled vagy akinek elajándékozod, annak igyekezzék jó szolgálatot tenni és örömet okozni neki. Ha pedig sosem használtad a tárgyat, akkor pláne igyekezned kell megválni tőle így vagy úgy, mert a kami számára az a lehető legrosszabb ha semmit se tehet, hiszen ég a vágytól hogy valakinek a hasznára lehessen, tehát még az is jobb ha szemétbe dobod, mert akkor legalább hamar más formát ölthet amiben esetleg valakit szolgálhat! *(Látod, milyen nagyszerűen kapcsolódik egymáshoz a muh által folytatott minimalista életmód, annak alapelvei, és a kamikban való hit, vagy „majdnem-hit”?)* És amikor elköszönsz tőle, ne szídd őt meg azért mert nem tetszett meg neked, mert felesleges volt vagy akármilyen, hanem inkább mondj valami ilyesmit: „Jó utazást, kedves barátom! Nem olyan életet élek hogy szükségem legyen rád ebben a formában amiben vagy, de azért köszönöm szépen hogy tettél velem egy próbát, megtiszteltetésnek érzem hogy gondoltál rám! Remélem hamarosan újra találkozunk, s abban a másik alakban már tartósabb lesz a kapcsolatunk!” És arra hogy egy ily módon, azaz szeretettel és tisztességgel elbúcsúztatott kami visszatér hozzánk, milliószor nagyobb az esély akkor, ha az esemény után nem sokkal nekiállunk és készítünk valamit mi magunk! Valami használati tárgyat lehetőleg! Abba ugyanis AZONNAL beköltözik egy kami, sőt mi az hogy azonnal, már a készítés során is, tehát amikor az a tárgy még készen sincs teljesen! A kami abban a pillanatban beleköltözik amint az a tárgy legalább egy ICIPICIT IS használható lesz, legalább a legislegminimálisabb mértékig! És onnantól kezdve minden erejével azon munkálkodik majd, hogy segítsen neked - például ötletek sugalmazásával - abban, hogy lakhelyét, azt a tárgyat amiben ő a kami lakik, még szebbé, sokoldalúbbá, hasznosabbá, tartósabbá, egyénibbé alakíthassad! Előző könyvemben is említettem már, hogy a magunk által készített tárgyaknak lelkük van... nos, amikor korábban ezen összefüggésben a „lélek” szót használtam, akkor természetesen a kamira gondoltam, csak amiatt írtam lelket, mert a mi kultúrkörünkben e szó könnyebben érthető. És hát persze hogy van kamija mindennek amit készítünk, egészen természetes hogy van, naná, még szép, elvégre egyetlen kami se ostoba, pontosan tudják hogy azon tárgy amit mi

magunk készítünk magunknak, az olyan tárgy amit hatalmas valószínűséggel nagyon fogunk szeretni, elvégre a tulajdon munkánk van beleépítve, s mert minden kami azért sóvárog hogy szeretve legyen, emiatt a lehető leggyorsabban igyekeznek beleköltözni, nem tartom lehetetlennek hogy még versenyeznek is hogy melyiküknek sikerül ez elsőként... Naná, még szép hogy mindennek amit magunk készítünk van kamija, el se tudom képzelni miben lehetnének ennél biztosabbak! Az lehet talán hogy a sorozatgyártásban készült cuccoknak nincs kamijuk, de csak addig nincs azoknak se amíg a boltok polcain ücsörögnek. Amint azonban megvetted valamelyiket, máris beléköltözik egy kami, azért, mert reméli hogy így szerető gazdára talál! Ezért is kell óvakodni az úgynevezett „impulzusvásárlástól”, amikor csak úgy valami hirtelen ötlettől vezettetve, átgondolatlanul megvásárolunk valamit amire pedig nincs szükségünk: mert amint megvettük, beleköltözik egy kami, remélve hogy most szerető otthonra lelt ahol hasznára is lesz valakinek, aztán ha mégse használjuk azt a tárgyat akkor nemcsak a pénzünk úszott el feleslegesen, de még annak a szegény, jobb sorsra érdemes kaminak is mekkora csalódást okozunk! *(Íme, itt is látható, hogy a kami-konceptió mily tökéletesen támogatja a minimalista életszemléletet, mennyire összhangban van vele!)*

3. Amikor az előző pontban azt írtam, hogy meg kell válnunk a nem használt tárgyainktól, akkor azt úgy kell érteni, hogy ez nem vonatkozik azon tárgyakra, amiket azért tartunk, mert muszáj hogy legyenek, holmi „végszükség esetére”. Úgy tűnhet pedig a kami-konceptió szempontjából, hogy ezzel hogy nem használjuk e tárgyakat, szenvedést okozunk a kamijuknak, hiszen azok szeretnének bennünket szolgálni, s mégse tehetik. Nos, ez a dolgok téves értelmezése! Nyilván persze sintóista szempont szerint mindennek amivel rendelkezünk, van kamija, és abban is biztosak lehetünk, hogy mindegyikük akkor lenne a legboldogabb, ha aktívan tevékenykedhetne az érdekünkben. Ugyanakkor viszont semmi baj nincs azzal, ha nem használsz egy tárgyat ami VÉGSZÜKSÉG ESETÉRE volt megvéve, tudniillik annak a tárgynak épp az a rendeltetése hogy ne akármikor legyen használva, nem minden nap, hanem akkor, amikor az a „végszükség” bekövetkezik! Egy ilyen tárgy kamija tehát mindenképp boldog amíg én magam szeretettel bánok a kami lakhelyével - tehát a tárggyal -, amíg azt tisztességesen ápolom, gondozom, mert bár a kami ekkor semmit se tehet értem ez igaz, de bizonyos értelemben mégis a munkáját végzi: tudniillik azzal, hogy a *rendelkezésemre áll!* Mintha a testőröm lenne! A testőr is csak akkor dolgozik „igazán”, amikor verekednie kell, azért hogy megvédje a gazdáját, ennek ellenére, nem felesleges a megléte, a jelenléte a veszélytelen napokon se, hiszen nem tudható, mikor sújt le a veszedelem! Senki nem mondja mégse, hogy ilyenkor a testőr szükségtelen! Az ilyen tárgyak kamija tehát nem boldogtalan, mert tudják hogy ha nem is használom őket épp, de ettől még rájuk igenis szükség van! Eleve, elég jól meg lehet határozni azon tárgyak halmazát amikre illik az a megállapítás, hogy a birtoklásuk indokolt lehet akkor is ha nem használjuk őket minden nap, mert jó ha van nekünk olyasmi vészhelyzetekre. Ilyesmi például egy sátor, egy kés, egy többfunkciós bicska, egy balta, egy machete, némi kötél, ivópalack, néhány ruhadarab is tartaléknak, tűzgyújtószerszám, meg pár más efféle. Ilyen lehet a hátizsák maga is amiben ezeket őrizzük. Egy kami amikor beköltözik valami efféle tárgyba, maga is tudja hogy megvan a kockázata annak hogy e tárgyakat esetleg soha nem használjuk majd, de ő a kami vállalja ennek kockázatát a beléjük költözéskor. Illetve magát a

hátizsákot illetően a helyzet még ennél is jobb, mert ha készítünk magunknak valamiféle „túlélő hátizsákot” végszükség esetére - tehát egy BOB-ot - amit valami veszélykor csak gyorsan a hátunkra kell kapni mert benne már eleve össze vannak gyűjtve a legfontosabb cuccok, akkor legalábbis maga a hátizsák igenis használva van folyamatosan, akkor is ha a benne őrzött cuccok nem: tudniillik a hátizsáknak épp az a dolga, hogy TÁROLJA a bele rakott cuccokat, az már mindegy hogy miután megpakoltuk, azután csak áll-e egyhelyben vagy a hátunkon cipeljük! Amint tehát bármit is bepakoltunk egy hátizsákba, akár ha csak egyetlen apró dolgot is, az a hátizsák használva van, akkor is ha soha életünkben egyetlen percet se ült a hátunkon, mert az ő dolga egyszerűen a tárolás! Ha tehát a hátizsák nem üres, akkor definíciószerűen igenis a dolgát végzi, a hátizsák kamija tehát maradéktalanul boldog!

4. Megpróbálok materialista magyarázatot adni erre a dologra, hogy miként lehetnek a hasznodra a kamik, akkor is ha nem léteznek. Szóval, ha kialakítod magadban e képességet hogy hálával fordulsz a téged körülvevő objektumok felé, akkor egyszerűen jobban figyelsz rájuk. Jobban bánsz velük. Gondosabb gazda módjára! Ennek óhatatlanul az a következménye, hogy kevesebb alkalommal teszel olyan mozdulatot ami károsíthatja az objektumaidat, ami pedig nyilvánvalóan azzal a következménnyel jár, hogy egyrészt a dolgaid tovább maradnak épek, tehát tovább szolgálnak téged így ritkábban kell új cuccot vened s ezáltal pénzt spórolsz, másrészt kevesebb balesetet szenvedsz, egyszerűen mert a balesetek óriási többségét épp az okozza, amikor egy tárgy tönkremegy, vagy nem figyelünk rá és meggondolatlanul használjuk! Tehát ez az egész még akkor is működik ha teljesen kihagyjuk belőle a kami-konceptiót! **Az tehát hogy a kamik ténylegesen léteznek-e, édesmindegy.** Az a lényeg, hogy a dolog MŰKÖDIK, ha és amennyiben úgy viselkedünk, ahogy az a viselkedés helyes lenne abban az esetben ha a kamik bizonyítottan léteznének! És sokkal egyszerűbb elfogadni hogy a kamik léteznek és kész, pont, mint állandóan azon agyalni, hogy „Én nem hiszek benne hogy léteznek, de úgy teszek mintha, mert ez ilyen meg olyan tekervényes módon majd valamikor a javamat szolgálja!” Erre semmi szükség. Én például úgy viselkedek mintha a sátramnak kamija volna. A hátizsákomnak is. Meg úgy általában mindennek amit birtokolok. Például minden használat után köszönetet mondok magamban a késnek amiért megint hüen szolgált engem, megtisztítom, szárazra törölöm, mert tudom hogy a kés kamija szereti ha nem kell koszosnak maradnia... és ez akkor is hasznára válik a késnek ha nincs kamija, mert nyilvánvaló hogy e gondos ápolás mellett tovább tart, például mert nem fog elrozsdálni! Hogy a kamik léteznek-e a valóságban, az, ismétlem, mindegy. A lényeg hogy amióta így viselkedem, azóta, úgy vettem észre, a dolgaim sokkal tartósabbak, ritkábban romlanak el, kevesebb balesetet szenvedek, sikeresebb vagyok a projektjeim megvalósításában, nagyobb a rend és a tisztaság a szobámban és ez jó, mert rendezettebb és tisztább környezetben boldogabb vagyok, jobban tudok úgy és ott pihenni, ésatöbbi. Sőt, még azon tárgyakkal is így viselkedem, amik nem is az én tulajdonaim, és ez megintcsak jó, mert ez a viselkedési mód, ez a barátságosság vagy minek nevezzem, ez „átgyűrűzik” az interszónális kapcsolataimba is, azaz az EMBEREKKEL is barátságosabban viselkedem azóta! A lényeg tehát az, hogy ez a viselkedési mód a HASZNOMRA VÁLIK! Plusz, ott van emellé az is, hogy amióta e kami-szemléletet a magamévá tettem azaz elfogadtam, s igyekszem eszerint tekinteni a tárgyakra, sőt az egész környezetemre úgy általában, azóta úgy tekinthetem, hogy RENGETEG

barátom van, eszméletlen számú barátom, JÓINDULATÚ barátaim, mert kivétel nélkül minden használati tárgyam a barátom, sőt újabbakat is készíthetek akármikor, olyanokat amik még sokkal inkább a barátaim lesznek hiszen a saját teremtményeim, még társaloghatok is velük, oké, nem „igazán”, de semmivel se rosszabbul mint egy gyermek a játékszereivel, ami - látjuk ezt a gyerekeken - igazán élvezetes tud lenni!

Javaslom tehát Olvasómnak, fontolja meg, hátha érdemes lenne megbarátkoznia ha nem is az egész japán sintóizmussal annak teljes egészében, de ezzel a szeletével, a kamikkal! Mert ez igenis tökéletesen illik a műh természetközeli életmódjához, fizikailag is a hasznára lesz mert ritkábban mennek majd tönkre a cuccai, és pszichológiailag is előnyös, mert rengeteget segít a társtalanság és izoláció elviselésében, azaz boldogabbak leszünk ezen életszemléletet elfogadva!

Egy „minimális”, egy „jó” és egy „luxus” BOB fő összetevői

Előző könyvemben megemlítettem, mi mindennek kell benne lenni egy „minimális”, azaz „belépő szintű” BOB-ban, egy olyanban tehát, ami ha nem is „jó”, de azért már „komoly” segítséget nyújthat nekünk SHTF esetén. Lássuk most akkor, mi a különbség egy „minimális”, egy „jó” (vagy mondhatjuk a jó helyett azt is hogy „átlagos”, „közepes”) és egy „luxuskivitelű” BOB felszereltsége között, szerintem! A könnyebb összehasonlíthatóság érdekében ráadásul táblázatban összefoglalva. Ahol konkrét példát/példákat is megemlítek, azaz márkaneveket, azokat mindig (kerek) zárójelekbe teszem, és *dőlt* betűvel írom, **ezzel a színnel**. Ez nem azt jelenti hogy csak az olyan márkájú termék lenne jó, ez csak annyit jelent hogy az biztosan jó, és hogy ha más márkát választunk, annak a minősége is el kell érje legalább a példában említettét. Ha több márkát is megemlítek példaként, akkor azokat pontosvessző választja el egymástól. Ha valamelyik tételből egy oszlopban semmi se szerepel, azt 3 darab mínuszjellel jelzem, így: ---. Ha pedig valahol ugyanaz lenne a szöveg mint az ugyanazon sor előző (a tőle balra álló) oszlopában levő, azt a rövidség kedvéért így jelzem: <<<

Fontos megemlíteni, hogy e táblázat a MÉRSEKELT illetve az „ENYHÉN HIDEG” éghajlati övre vonatkozik! Azaz NEM a trópusokra és nem Észak-Szibériára vagy Grönlandra! Ha a trópusokra vonatkozna, akkor még a „minimális” összeállításban is szerepelne egy machete, sőt inkább kettő... És feltételezem azt is, hogy az adott éghajlaton nemigen fordul elő mínusz húsz foknál hidegebb időjárás. Szóval az itt leírtakat így tessék érteni! Mert ha például Grönlandról vagy Izlandról lenne szó, akkor még a minimális készletben is szerepelne egy jégcsákány, mint nélkülözhetetlen elem...

Továbbá, a „minimális” oszlopban levő felsorolás nem azt jelenti, hogy az ennél kevesebb darabból álló készletnek ne vennéd hasznát! Mint azt az előző könyvemben is leírtam, **a semmilyen BOB-nál az akármilyen, a bármilyen és a teljesen mindegy hogy milyen BOB is messze sokkal jobb!** Mert még a legislegcsekélyebb felkészülés is jobb, mint a semmilyen felkészülés! Szóval ami abban az oszlopban van, az inkább arra utal, hogy ha valaki legalább azokkal a cuccokkal rendelkezik a BOB-jában, akkor az ilyen „túléléses” dolgokban jártasabb emberkéek ha meglátják, akkor nem fogják őt emiatt hülyének nevezni, vagy egy teljesen zöldfülű kezdőnek akinek a tojáshéj még a fenekén van, hanem inkább hümmögnek egyet, s olyasmiket mondanak majd, hogy „Hát ez még messze van az ideálistól, de azért már valami, igen, ezzel már lehet kezdeni valamit, kiindulási alapnak mindenesetre már megteszi, fogjuk rá, hogy tűrhető!”

Tehát, íme:

Minimális avagy „belépő szintű”	„Közepes” minőségű	„Luxuskivitelű”
Hátizsák, mindegy milyen.	Ergonomikus, a gerinc hajlatába besimuló hátizsák.	Katonaiként reklámozott hátizsák X1 hordozórendszerrel. <i>(Tasmanian</i>

		<i>Tiger)</i>
2 darab bushcraftozásra alkalmas full tang kés, mindegy hogy szénacél vagy rozsdamentes kés-e, de körülbelül 5 és 7 inch között van a pengehossz, és alkalmas arra, hogy a ferrocérium rúdon szikrákat csiholhassunk vele. (<i>Old Hickory Butcher Knife; Camillus Titanium; Mora</i>)	<<< de nem 2 hanem 3 ilyen kés.	<<<
---	Túlélőkés. Rohadtul vastag legyen a pengéje (minimum 4 mm vastag), legalább 5 inch pengehosszú ez is (az 12.7 cm), és szintén alkalmasnak kell lennie arra, hogy a ferrorodon szikrákat tudjon csiholni. Természetesen ez is „full tang” kell legyen.	Ausztenites acélból készült „full tang” túlélőkés. (<i>A „Survival Lilly” által készített „APO-1S survival knife”</i>).
1 ferrocérium rúd tűzgyújtáshoz, mindegy milyen.	2 ferrocérium rúd. (<i>Bayite</i>).	3 vagy még több ferrocérium rúd. (https://www.ebay.com/usr/nathan4071)
---	---	Néhány „mini” ferrocérium rúd a hátizsák cippzárjainak húzókáira rákötve, végszükség esetére.
---	1 kis bicska, persze ez is alkalmas kell legyen a ferrorodhoz.	<<<
1 konzervnyitó.	1 multitool, mindegy milyen márkájú.	1 elsőrendű minőségű multitool (<i>Leatherman</i>). Extraluxus esetén egy második multitool is.
Egy „4 évszakos” sátor, mindegy milyen.	<<< de „footprint”-tel.	Egy minőségi, dupla falú „4 évszakos sátor”, előtérrel és „footprint”-tel, tartalék merevítőkkal és tartalék fém sátorcövekekkel. (<i>Hilleberg</i>)

		<i>Nammatj 2 GT</i>). Extraluxus esetén nem 1 hanem 2 darab footprinttel.
---	1 tarp, mindenféle feladatokra, mint például esővízgyűjtés vagy hogy azon daraboljuk szét a vadászszákmányt.	<<< de 2 tarp.
1 kisbalta.	<<<	1 FÉMNYELŰ kisbalta
1 kicsi összecsuksukható fűrész.	<<<	<<< (<i>Silky Pocket Boy</i>)
---	---	1 NAGY összecsuksukható fűrész (<i>Silky Bigboy</i>)
„Hand trowel”, azaz ültető/palántázókanál.	<<< de olyan, aminek recés éle is van.	<<<
1 fém pohár.	<<< aminek a fülei az oldalához hajthatóak.	<<< de nem alumíniumból hanem rozsdamentes acélból vagy titánból.
1 ivópalack, minimum fél literes, egyfalú, azaz „uninsulated”.	<<< de nem alumíniumból hanem rozsdamentes acélból vagy titánból.	<<< de nem 1 hanem 2 ivópalack. Ha rozsdamentes acélból készült, akkor az alapanyag minősége „food grade steel” kell legyen. (<i>Triple tree</i>)
Öt-hat méter erős kötél.	Öt-hat méter paracord.	<<< és egy tekercs „Mason line” is.
1 pár tartalék cipőfűző.	<<< de minimum 2 pár.	Legalább 1 tucat erős cipőfűző.
---	Egy machete.	<<<
---	Egy fémreszelő, a machete megélezéséhez.	<<<
Egy „vízzel használandó” „medium grit” és egy „fine grit” fenőkő.	<<<	Egy szárazon is használandó fenőkő. (<i>Spyderco - BenchStone Sharpening Stone with Polymer Case - Medium Grit - 302M</i>)
---	---	Egy „GeoHammer”, lehetőleg fém nyéllel.

		(Estwing)
---	Néhány méter fémhuzal, drótcsapdák építéséhez.	Legalább 1 tucat már előre elkészített drótcsapda. Ha hiperszuper luxusról van szó, akkor 2 tucat, úgy, hogy 1 tucat kisebb, és 1 tucat nagyobb méretű.
---	1 ceruzahegyszívó	<<<
---	1 műanyag nagyító.	Legalább 2, de inkább több műanyag nagyító. Azért kell több, mert a műanyag nagyítók nagyon könnyen törnek, repednek, így kell tartalék. Ugyanakkor azonban olyan könnyűek, hogy nyugodtan betehetünk belőlük akár egy tucatnyit is.
---	Néhány tű és némi cérna, meg egy olló.	Egy komplett, jól felszerelt varrókészlet, külön erős csomagolásban, jónéhány tekercs erős kifejezetten bőrvarró cérnával, bőrlukasztó eszközökkel, meg persze ollóval, bőrvarrótűkkel, gyűszűvel, stb.
1 körömvágó csipesz.	<<<	<<<
Néhány sebtapasz.	Egy komplett, kis elsősegélykészlet, ilyesmit lehet venni az áruházakban.	<<< plusz még fásli, „New skin” seblakk, antibiotikumok, gyulladás elleni tabletták és kenőcsök, fájdalomcsillapítók. 1 tekercs leukoplast és néhány ujjvédő gumi, amit akkor használunk ha az ujjhegyünk vagy a körmünk sérül meg.
---	1 tepsi, hogy lehessen sütni benne valamit.	<<< és egy lábos is, de sem a tepsi sem a lábos nem alumíniumból. A tepsi és a lábos füle(i) az oldalához

		vagy a tetejére hajtható.
---	1 villa	<<< és 1 kanál. Igazi nagy luxus esetén 2 kanál: 1 kávéskanál és 1 evőkanál. Az evőkanál kell a lábosból evésre, a kávéskanál meg akkor jó, ha konzervdobozból eszünk, amibe az evőkanál nem biztos hogy beférne.
---	Néhány, erős drótból hajlított horog, amikkel valamit felakaszthatunk faágakra.	<<< Valamint néhány karabiner is.
Néhány műanyag zacskó, hogy gyűjtögethessünk benne valamit.	<<< Plusz legalább 1 párnahuzat.	<<< Plusz még egy kisebb válltáska is.
---	---	1 övtáska
Minimum 1 tartalék zokni és 1 alsónadrág.	Négy-öt tartalék zokni és alsónadrág.	<<<
1 tartalék kapucnis anorák („hoodie”) és 1 melegítőnadrág.	<<< de kettő mindegyikből.	<<< de 3 mindegyikből. Ha több mint 3, az se baj.
---	---	1 télikabát.
1 tartalék hosszúujjú ing.	<<< de 2 darab.	<<< de 3 vagy még több darab.
---	Néhány biztosítótű.	<<<
---	1 tartalék cipő.	2 tartalék cipő (vagy még ennél is több, ha van rá helyed. De úgysem lesz, ez több mint valószínű).
1 sapka.	2 sapka.	<<< és egy símaszk.
1 darab 5 ujjas kesztyű hideg időkre, és 1 darab vastag „munkáskesztyű”, ha például tüskés ágakkal kell dolgoznunk.	<<<	<<< és 1 darab síkesztyű (1 ujjas), plusz 1 olyan kesztyű is amin az ujjak hegye ki van vágva.
---	---	1 fejre tehető szunyogháló
---	---	1 fém tükör
---	---	1 fém szívószál, a tűz fűzéséhez.

---	Legalább 1 nagy műanyag kukás-zsák.	<<< de több mint 1.
---	paracordból font derékszíj	<<<, a szíjba befűzve egy mini ferrorod, végszükség esetére. Esetleg nem is 1 hanem 2 ilyen derékszíj.
---	---	Ipari kulcskészlet ami mindenféle zárat nyit, például szakaszkulcs vasúti vagonokhoz stb, ez nagyon jó „városi környezetben való” túléléshez.
---	---	Magnéziumrúd vagy magnézium-reszelék „fire starter”-nek.
---	Egy öngyújtó és egy doboz gyufa.	<<<
---	1 ácsceruza (ez gyújtósna is jó!)	<<<
---	1 tekercs szigetelőszalag.	<<<
---	1 „Emergency Thermal Blanket”.	<<< de nem 1 hanem néhány, akár 10 darab is.
---	Egy darab „fatwood”, tűzgyújtáshoz, gyújtósna. Hogy mi az a fatwood, azt ebben a fejezetben ismertetem: Fatwood, avagy Természet Ősanyánk gyújtósa	<<< de úgy, hogy a fatwood egy ferrorod nyele, s e fanyél át van fűrva hogy a lyukon átbújtatott zsineggel a nyakba lehessen akasztani.

A fenti táblázatot tanulmányozva felmerülhet pár kérdés Olvasómban. Például minek 2 ivópalack akár a luxus kategóriában is? Nos azért, mert ha tél van, akkor az egyik ivópalackból iszunk.. de a másikat arra használjuk hogy benne forró vizet tároljunk, körbetekerjük valami ruhadarabbal, és magunk mellé tegyük miközben alszunk a sátorban... hihetetlenül kellemes!

Aztán, miért a „közepes” minőségű BOB részének tettem csak meg a gyufát és az öngyújtót, miközben a ferrorod már benne kell legyen a minimális csomagban is szerintem? Hiszen hajlamosak vagyunk a ferrorodra úgy gondolni, mint valamiféle „profi” tűzgyújtó eszközre, amit tényleg a profik használnak, míg a gyufa és öngyújtó olyan „mindennapias”, „kezdőknek való” tűzeszköz, amit a hülye is képes használni!

Nos ennek az az oka, hogy mint előző könyvemben is kifejtettem, egy muhna „tartós” megoldásokra van szüksége az Élet minden területén! Márpedig az öngyújtó és gyufa nagyon kényelmes az igaz, de az a baj velük hogy hamar kifogynak. Egy BOB-nak szerintem a LEGALAPABB ALAPfelszerelése közé kell

tartozzék a ferrocérium rúd, mert az TARTÓS, nem mintha soha el ne fogyna, hiszen az is kopik, de olyan hihetetlenül hosszú időn át szolgálja a gazdáját még egy vékony ferrorod is - azaz olyan lassan fogy el - hogy azt már tekinthetjük „tartós” megoldásnak. A gyufát és öngyújtót azonban NEM! Az alapértelmezés tehát az, hogy igenis a ferrocérium rúddal gyújtunk tüzet (vagy esetleg frikciósan, azaz fák dörzsölésével, a súrlódás által, ha van ehhez szakértelmünk és megfelelő alapanyagunk) és a gyufát meg az öngyújtót végszükség esetére tartogatjuk! Például olyan esetekre, amikor az időjárás viszonylag nedves, nem annyira hogy eleve lehetetlennek tartsuk a tűzgyújtást, de a ferrorod használata nem lehetséges olyan időben, és nincs semmi kellően száraz gyújtósunk sem. Ekkor kell egy olyan lángforrás kezdetnek ami stabilabb mint a ferrorod szikrája. Na ilyenkor jön jól a gyufa és öngyújtó. De alapesetben nem azt használjuk.

Azaz, a gyufa és öngyújtó már lényegében luxus. Mert nem azt tekintjük a fő tűzgyújtó eszközünknek. Emiatt kerültek a „közepes” felszereltség kategóriájába.

A másik ami feltűnhetett Olvasómnak, az az, hogy a „luxus” kategóriában ott virít a fém szívószál, holott aki olvasta a minimalizmusról írt könyvemet, az talán emlékszik rá, milyen hosszasan és mily maró gúnnyal keltem ki a szívószálak használata ellen! Nos, megnyugtatom Olvasómat: azóta se változott a véleményem! De, a jelen helyzetben, amikor a BOB-ról van szó, akkor... nos, nem, nem teszünk ilyenkor se kivételt! A „közönséges” szívószál, ami nem tartós mert műanyagból, papírból vagy fából készült, az itt se megengedhető, mert minek is, úgymint tönkremenne egykettőre. Minthogy a muhnak tartós megoldásokra van szüksége - ezt már az előző könyvemben is kihangsúlyoztam! - így szívószálból is tartós kell neki, tehát olyan, ami fémből készült. És bár épp most fogalmaztam úgy, hogy „kell neki”, de igazából még a fém szívószál se „kell” neki! Simán kibírja a hiányát, emiatt is került e tárgy a luxuskategóriába. De tényleg hasznos lehet a számára, na nem azért hogy ezzel szűrcsölje a nemtudommit, hanem hogy ha a tüze gyengélkedik mert csak viszonylag nedves tüzelőanyagot talált, akkor megfújhassa a parazsat, nagyobb erővel mint egyébként tehetné, és kissé távolabbról, hogy kevesebb füstöt szívjon közben. Arra is alkalmas lehet, hogy ha olyan vidéken kóborol ahol kevés a víz, akkor mély faodvakból kiszívhatta azt ami abban összegyűlt, a szívószál segítségével. De akkor se létszükséglet... Továbbá, itt emelném ki, hogy még a luxuskategóriában se tartom megengedhetőnek azt, hogy ilyen meglehetősen haszontalan dologért mint a szívószál, pénzt adjunk ki, én se adtam ki pénzt érte bár van 2 darab fém szívószálam is, de ezeket úgy TALÁLTAM! Nos, *ezt tartom követendő példának egy muh esetében*: ha ígéretesnek tűnő szemetesek környékén jár, vessen egy pillantást belénk, s ha fém szívószálra lel, halássza ki onnan, mossa meg, fertőtlenítsen, és kész, ennyi, máris van fém szívószála, INGYEN, s nem növelte a vásárlásával a Földet beborító szemét mennyiségét! *Így* már mindjárt más helyzet, *így* már igenis szabad hogy legyen (fém) szívószála a muhnak!

A kötél színe, avagy a „lanyard”

Van az az angol szó, hogy „lanyard”. Nehéz lefordítani magyarra, legalábbis egyetlen szóval. Inkább csak körülírni lehet. Nevezhető például késtartó zsinórnak, de ez azért nem tökéletes fordítás, mert nem csak késeken látható. Valamiféle olyan zsinórt jelent, amit valami tárgy végére hurkolnak, azért, hogy aztán az a tárgy a zsinórnál fogva könnyebben megragadható legyen, vagy felakasztható legyen valahová (például a nyakunkba), vagy csak hogy a zsinór révén a tárgy könnyebben észrevehető/megtalálható legyen, vagy csak úgy minden ok nélkül, díszítésnek. De amúgy a lanyard amiatt is hasznos, mert végső esetben, „ha minden kötél szakad”, nos akkor is van még kötélünk... tudniillik ha felfejtjük a lanyardot, amennyiben az fonott, ha meg nem is fonott, akkor eleve fel se kell fejtenünk! Mindenesetre akárhogyan is legyen, de akkor is van egy darab erős kötélünk végszükség esetére. Milyen jó is ez!

A muh jól teszi, ha a fontosabb tárgyait felszereli efféle lanyardokkal, különösen akkor, ha az a tárgy fekete, barnás vagy szürkés színű, de akkor is, ha zöld! Mint például egy ferrocérium rúd, vagy egy túlélőkész. Mert képzelj csak el, mekkora kár, minő hatalmas sorscsapás, ha a sötét erdőben te mondjuk tüzet akarsz gyújtani, de amikor szikrát csiholsz a ferrorodon, akkor valamiért, egy rossz mozdulat miatt a kés messzire repül a kezedből, aztán meg se találod a sötétben, az avarban... Vagy ha a ferrorodot hagyod el így...

Szóval a lanyard nagyon hasznos lehet az efféle esetek elkerülésére - ha és amennyiben ÉLÉNK SZÍNŰ. Mert akkor keresés közben a tárgyat magát talán nem látod meg, de a lanyardot sokkal nagyobb eséllyel veszed észre. Gyakorlatilag tehát szabályként is kimondhatjuk, hogy a muh a fontosabb tárgyait illik hogy ellássa egy-egy lanyarddal, olyannal, aminek a színe citromsárga, narancssárga, vörös vagy rózsaszín. Esetleg fehér, de az már nem annyira megfelelő, csak „jobb híján”. Tulajdonképpen a legjobb lanyard az, ami nem egyetlen szálból áll, hanem két különböző színű zsinégből fonjuk, ezesetben még feltűnőbb lesz, mert ahol az egyik szín nem tűnne fel, abban a környezetben majd feltűnik a másik szín, ráadásul ha a lanyard fonva van, akkor eleve vastagabb is, tehát nagyobb területen viríthat ki a környezetéből. Mindjárt mutatok is erre egy példát – íme, az előző könyvemben ismertetett APO-1S túlélőkésekre milyen lanyardot mesterkedtem, amúgy egy citromsárga műanyagzsinórból, és egy ócska cipőből kimentett narancssárga cipőfűzőből (mindkettőt úgy találtam, azaz ezekért se adtam ki pénzt):

Nyilvánvaló a fenti kép alapján remélem, ha a késem leesne az avarba, pláne ha a fák lombkoronája alatt félhomály van, messze sokkal könnyebben észreveszem a markolatára kötött lanyardot, mint a kést magát.

Efféle lanyardot azonban nagyonis célszerű a kulcsainkra is ráhelyezni! Íme egy hasonló, amit egy kulcsra tettem rá, ezt is két cipőfűzőből mesterkedtem össze. Nyilvánvaló, így sokkal kisebb az esélye annak hogy elhagyom a kulcsot, sőt, ez még rögtönzött önvédelmi fegyvernek is kiváló, amolyan mini-korbácsnak, mert kipróbáltam ám magamon, és istentelenül fáj, ha ezzel suhintunk oda valakinek a karjára... hát még ha az arcára! Íme a kép:

Az „Emergency Thermal Blanket” sokoldalúsága

Hogy mi az az „Emergency Thermal Blanket”? Előző könyvemben is megemlítettem már, de való igaz, nem igazán magyaráztam meg, hogy mi a lényege. Szégyellem magamat emiatt... De most pótolom e hiányosságot! Íme először is egy kép róla:

Ez remek kép, mert először is nekem pont ebből a fajtából van jópár darab, másrészt látható a képen a két leggyakoribb felhasználási módja is: sátrat csinálni belőle, illetve beburkolni vele magunkat. Az Amazonon vettem őket, lehet kapni 10-es, 25-ös és 75 darabos csomagokban, és jelenleg, 2023.10.21-én egy tízes csomag pont 20 dollárba kerül (1 cent híján). Azaz 1 ilyen blanket ára 2 dollár, úgy tekinthetjük. 1 ilyennek a súlya elenyésző, 56.7 gramm, a mérete pedig akkora, hogy kényelmesen beférjen akár a zsebünkbe is összehajtván. A mérete amúgy 82x52 inch, azaz 208x132 cm.

Mint a képen látható, be lehet vele burkolni magunkat. Elméletileg többször is használható, de azért nagy illúzióink ne legyenek: nagyon vékony cucc, azaz bár biztos nem szakad olyan könnyen mint egy papír, de jobb ha óvatosan rángatjuk... és különben is kínai termék, szóval... Mindenesetre ez tényleg vészhelyzetre való, mert a hosszabb távú védelmünket a ruhánk és a sátrunk kell megoldja. Amúgy vízálló, „szélálló”, azaz véd minket a szélétől is, és... na most jön az igazi lényeg, hogy miként véd meg bennünket a kihűléstől, ha ilyen vékony!

Hát ezt úgy csinálja, hogy nem mindegy melyik oldala kerül kívülre amikor felvesszük. (akarommondani beburkoljuk magunkat). Az ezüstös, csillogó oldala kell ugyanis hogy belülre kerüljön. Az ugyanis olyan anyaggal van bevonva ami a testünk kisugárzott hőjének nagy részét visszatükrözi, azaz nem engedi átjutni a blanketen a szabadba hogy elveszen. Ha sátorféleséget építünk belőle, akkor is úgy kell felállítani, hogy az ezüstös oldala kerüljön belülre illetve alulra. De ha van már sátrunk és azon belül használjuk úgy, hogy a „padlóra” fektetjük, akkor

az ezüstös része kell hogy FELÜLRE kerüljön, azaz azon kell feküdnünk.

Nyáron is használhatjuk azonban! Említettem előző könyvemben, hogy a muh sátra úgynevezett „4 évszakos” kell legyen, azaz olyan, ami télre is jó. Az ilyen sátrak hátránya azonban az, hogy nyáron meg lehet főni bennük... Nos, a nagy hőségen jelentősen enyhíthetünk úgy, hogy egy vagy néhány ilyen „thermal blanket”-et helyezünk valahogyan a sátrunk tetejére, annak külső oldalára, úgy, hogy az ezüstös rész kerüljön kívülre/felülre, hogy így a Napból ráeső hőt visszatükrözze az égre, s ne engedje a sátorba bejutni! Így is meleg lesz persze a sátorban, hiszen nyáron mindenfelé meleg a levegő, tehát meleg levegő megy majd a sátorba így is - úgy is, de azért mégse lesz annyira meleg, mint e hővisszatükrözés nélkül.

Ez tehát egy nagyon sokoldalúan felhasználható eszköz, s ahhoz képest igazán nem drága. Szerintem magasan megéri a pénzt amit ki kell fizetnünk érte.

Cipő-mod

A számítástechnikában, de a bushcraftozásban is, sőt még nagyon sok más területen is, létezik egy olyan, az angolból átvett szleng, ami úgy hangzik, hogy „mod”. Ezt magyarul is könnyű megjegyezni, mert a „modifikáció”, a „módosítás” szavak elejének tekinthető, és ténylegesen is azt jelenti, hogy valamit megváltoztatunk, módosítunk, azért, hogy többet tudjon mint korábban, illetve hogy nekünk jobban megfeleljen, jobban alkalmazkodjék a mi igényeinkhez. Na erre szeretnék példát mutatni e fejezetben, hogy miként „modifikáltam” két cipőmet is!

Mindkét cipőre az a jellemző, hogy nem „bebújós”, hanem a régi, konzervatív, ősi, sőt egyesek szerint már ősi cipőfűzővel „működik”. Na most ez amiatt fontos, mert ehhez kötődik a módosításom lényege: az tudniillik, hogy mindkét cipőm cipőfűzőire, a jobb és a bal fél párra egyaránt, ráerősítettem egy-egy pici, csak néhány centi hosszú, de két helyen (már előre gyárilag) kifúrt ferrocérium rudacsát! Ez természetesen vészhelyzetre szolgál, ha valamiért minden más csomagomat elhagynám. Hát a cipő talán még akkor is ott lesz a lábamon, remélhetőleg... s így esetleg sikerül tüzet gyújtanom, és nem fagyok meg az éjjel!

Bemutatok egy fényképet is róla, milyen lett a végeredmény. A fényképen mindkét cipőből csak az egyik fél párat szerepeltettem, mert minek tegyek be képet a másik fél párról is, az rém hasonló. És igen, elismerem, az egyik cipő a kettő közül nem bőrből van, nem bakancsféleség... Hát most mit tegyek, na, csak ez fért már bele a csomagomba, a nagyobb bőrcipőnek nem lett volna hely... Szóval itt a kép, remélem jól látszik mindkét cipő tetején középtájon a fekete ferrocérium rudacska a cipőfűzőn. Íme:

Hány holmi van a BOB-omban? Mi számít EGY(etlen) holminak?

A minimalizmusról írt könyvemben említést tettem arról, hogy állítólag akad valaki a világban, aki annyira minimalista hogy mindössze 15 holmija van összesen. Olyan emberekből viszont aránylag egész bőségesen lehet hallani akiknek száznál kevesebb cuccuk van, az mindenestre biztos, hogy tele van az Internet olyan „kihívásokkal”, hogy „Csökkentsd le a birtokolt tárgyaidd számát 100 darabra (vagy kevesebbre)!”

A minimalizmusról írt könyvemben már jeleztem, hogy az efféle kihívásokat hülyeségnek tartom, nem azért mintha a misztikusan hangzó szép kerek 100-as szám mint a tárgyaink maximuma túl kevésnek hangzana, hanem egyszerűen mert amikor leredukáljuk a tárgyaink számát annak érdekében hogy minimalisták legyünk, akkor nem abból kell kiindulni hogy hány darab cuccunk maradjon a végére, hanem abból, mi az ami az épp folytatott életmódunkhoz KELL, mert SZÜKSÉGES, és mi az ami NEM, amit eképp kiselejtezhethetünk!

Azt is bevallottam abban a könyvemben, hogy nekem is száznál jóval több holmim van, de azt nem mondtam meg, mennyi. Persze hogy nem mondtam meg: még sosem számoltam össze... Most gyorsan összeszámoltam legalább a papírkönyveimet, ezekből 24 van. (A minimalistává válásom előtt csak a könyvekből bőven több volt mint száz). Ebből már sejthető, ha csak könyvekből ennyivel rendelkezem, összességében biztos több holmim lesz mint száz!

Na de nem ez a lényeg. Nagy ívben teszek rá, mennyi holmim van összesen, mert mindenre ami nem fér bele a BOB-ba és az amellé magammal viendő kiegészítésébe, meg természetesen a „ruhacsomagomba” (erről már tettem említést előző könyvemben: az a ruhakollekció amit egy SHTF eseménykor gyorsan magamra öltök), szóval mindenre ami ezekbe nem fér bele, azokra a tárgyakra úgy tekintek hogy csak IDEIGLENESEN birtokolom őket! Most azonban még szükségem van rájuk, mert még nem vagyok muh. Vagy talán nincs okvetlenül szükségem rájuk, de hasznosnak érzem egyelőre megtartani őket, mert segítségükkel olyan képességeket gyakorlok amikre majd muhként szükségem lesz! Egyáltalán, most másképp élek még, mint ahogy muhként élek majd. Most még például használok elektromosságot, így van hűtőm is, fagyasztóm is, számítógépem is, külső merevlemezem is a számítógéphez, stb.

A lényeg tehát a szememben nem az, hogy MOST épp mennyi tárgyam van összesen (olyan igazán nagyon sok különben úgyszincs, ez biztosan tudható abból hogy mindössze 14 négyzetméteren élek a fürdőszobát is beleszámolva, s ilyen kis területre nem sok minden fér be), hanem az, hogy MENNYI VAN A BOB-BAN, A KÉZITÁSKÁBAN ÉS A „RUHACSOMAGOMBAN” összesen!

Ez a lényeg, igen. És hát érdemes is megnézni ezeket közelebbről, érdemes egy alapos leltárt készíteni, mert Olvasóim esetleg komolyan érdeklődhetnek aziránt, mégis miféle felszereléssel akarok majd elmenni a „muhságba”! Előző könyvemben ugyan leírtam már valami effélét, hogy mi került a BOB-ba, de először is, azóta a felszereltség sokat változott, másrészt, ott nem is soroltam fel mindent.

Az csak a baj egy efféle leltárkészítésnél, hogy elég nehéz eldönteni, mi számít

EGY DARABNAK. Van például jópár biztosítótűm egy nejlonzacskóban. Ha külön-külön számolom őket, máris van legalább ötven tárgyam, pedig még semmi mást se vettem figyelembe! Ez nyilván logikátlan lenne. A „snare wire” drótcsapdákban két darab készletem van, két külön méretben, mindegyik méretből 10 darab. Akkor ez most EGY tárgy mert egynek tekinthetem az összesen 20 drótcsapdát, vagy kettőnek mert mindkét méretű kollekciót külön kell számolni, vagy húsznak, mert fizikai értelemben összesen 20 izémizéről van szó? Ha van 50 cipőfűzőm, az ötven tárgy, vagy csak 1, mert 1 nejlonzacskóban vannak? A cipőknél mindegyik fél párat külön kell-e számolnom? A cipőkbe fűzött cipőfűző külön tárgy-e? És ha ráfűztem egy ilyen cipőfűzőre egy mini ferrorodot, az a ferrorod külön számít-e? Ha van 2 kis tekercs paracordom, az 2 külön tárgy-e, s ha igen, akkor is külön számítanak-e ha ugyanarra a hitelkártyadarabra vagy ceruzára vannak feltekercselve? És a ceruza amire a paracord van feltekercselve, külön tárgy-e ekkor? A saját magam által készített (és előző könyvemben bemutatott) tűzhely 1 darab-e vagy kettő, mert külön kell netán számolni az alatta levő hamugyűjtő tepsit? A varrókészletem esetén a tok amiben a készlet darabjai vannak, külön tárgy-e? És külön tárgy-e minden egyes varrótű is benne?

Szóval látható, ez, hogy „Csökkentsük le a tárgyaink számát ennyi vagy annyi darabra”, ez már azért is ÉRTELMETLEN KÖVETELMÉNY, mert nem is lehet úgy összeszámolni őket egzaktnak, hogy aztán abba bele ne lehessen kötni, hogy ez meg az mégis külön tárgynak számít, vagy ellenkezőleg, egyetlennek!

Mégis, valahogy azért csak el kéne kezdeni a számlálást, így a következő szempontok szerint igyekszem eljárni:

—Ha valami KÉSZLETRŐL van szó, ami NINCS KIBONTVA, akkor az EGYNEK számít. Ilyen például az a „First Aid Kit” amit megvettem de ki se bontottam (mert minek, rá van írva a csomagolására hogy mi van benne), s így tettem el a BOB-ba.

—Ha ugyanolyan cuccokból van nagyon sok, azért mert vélelmezem hogy sok kellhet majd belőle, akkor az abban az esetben is EGYNEK számít, ha „ki van bontva”, azaz nincs a gyári csomagolásában, vagy esetleg soha nem is volt gyári csomagolásuk, mert én gyűjtöttem őket össze apránként. Ilyenek például a biztosítótűk, a cipőfűzők amiket tényleg egyenként gyűjtöttem össze, s ilyen a paracord is, akkor is ha nem egyetlen tekercsben van. Az ilyen tárgyaknál az se számít ha nem egy helyen tárolom őket a BOB-ban, hanem valamennyit belőlük itt, más példányokat máshol, biztonsági okokból, vagy az előnyösebb súlyeloszlás végett, esetleg még csak nem is a BOB-ban hanem a kényelmesen vagy a „ruhacsomagban”. Az ilyen jellegű cuccokat nevezem én úgy, hogy „tömegcuccok”.

—Ha olyan készletről van szó amit nem boltban vettem hanem én állítottam össze, az is egyetlen tételnek számít, akkor is ha nagyon sok különböző mindenféle van benne, feltéve, hogy nem szoktam gyakran cserélgetni e készlet tartalmát, és hogy a készletben szereplő kisebb tárgyak alapvetően mégiscsak ugyanolyan jellegű munkával/munkákkal kapcsolatosak! Tipikus példa erre a varrókészletem. Szép nagy „organizere” van, számos izémizével, be is mutattam előző könyvemben még fényképpel is. Mégis, ez a szememben csak EGY tétel a számlgatás során, mert egyetlen dologhoz használom csak: VARRÁSRA (oké, elismerem, körömvágásra is). Varrás közben, igaz, hol ezt, hol azt használom belőle, de akkor is ennek az egésznek a célja egyetlen jól körbehatárolható, speciális tevékenység: hogy az adott munkát a ruhával vagy bőrdarabbal elvégezzem! Tulajdonképpen az egész varrókészlet a szememben semmi más, mint valami óriási, extraluxus „multitool”, aminek az egyes részei fizikailag

különválaszthatóak!

—A dobozokat, tokokat, egyéb csomagolásokat egyetlen tárgynak SEM tekintem, de KIVÉVE ha van valami olyan funkciójuk ami alapvetően nem tárolás, csak én mégis tárolásra használom, most, amíg a BOB-ban van. Például emiatt egy Ti-58-as tok (azaz olyan bőrtok ami egykor egy ilyen zsebszámológépet tartalmazott) egyszerűen NEM LESZ BELESZÁMOLVA a cuccaim közé, mert annak a célja kizárólag a tárolás, őt nem „használok” semmi másra. Ellenben a lábosom már igenis bele lesz számolva, mert bár abban is van egy rakás cucc most, de annak a célja ALAPVETŐEN mégsem a tárolás, hanem egészen más: az, hogy főzzek benne! Két kivétel van csak ezalól: a hátizsákom és a kézitászkám. Mindkettőt külön-külön egy-egy tételnek tekintem.

—Ha valamit valami más tárggyal rendszeresen együtt használok vagy fogok használni, még ha nem is minden alkalommal de majdnem mindig, akkor ezek az együtt használatos tárgyak is EGY tételnek számítanak. Ilyen például a hordozható tűzhelyem és a hamugyűjtő tálcája, meg a tűzhelyem tetejére a rácszat, és külön az a rács amire rátehetem a tűzhelyről levett forró lábost, valamint a tűzhelyhez való fűjtatók: az egyiket egy régi rádióantennából készítettem, két másik pedig egyszerűen egy-egy fém szívószál amiket úgy találtam. Ez mind EGY tétel! Mondhatni, ez egy TŰZHELY-KÉSZLET, „kombó”! De emiatt van az is, hogy egy kés a tokjával együtt csak EGY tételnek számít, nem kettőnek.

—Ha valamit egy tárgyra úgy erősítettem rá, hogy onnan lehetetlen leszedni, vagy legalábbis nagyon nehéz leszedni, és eleve nem is valószínű hogy valaha le akarjam szedni onnét, akkor azt a tárgyat egyáltalán nem számolom, mert akkor a szememben ez a ráerősített tárgy annak a másik tárgynak (amire rá van erősítve) a RÉSZE csak! Emiatt nem számolom külön azokat a kis ferrorodokat amiket a hátizsákom cippzárjainak a húzókáira erősítettem, végszükség esetére, meg azokat se amiket a cipőim fűzőire mesterkedtem fel.

—A páros ruhadarabok mint például zoknik, kesztyűk, cipők nem számítanak külön tételeknek balos és jobbos elemekként.

És most akkor lássuk, hogy mi minden van nekem amit igazán az „enyémnek” tartok, úgy értve ezt hogy magammal akarom majd vinni a „világiremeteségembe”! Az alábbi listában minden egyes sor EGY tételnek számít, kivéve ha szám szerepel a sor elején, mert akkor annyi tételnek ahányat a szám jelent.

—A Tasmanian Tiger hátizsákom.

—A kézitászkám amit majd a repülőre viszek.

—1 télikabát.

—2 nagy zöld tarp.

—1 nagy nejlon, eső elleni védelemül.

—Műanyag nagyítók.

—1 jókora nagyítóÜVEG.

—Karabinerek.

—12 ferrocérium rúd.

—Konzervnyitók.

—1 picike bicska.

—Elsősegélycsomag, és elsősegéllyel kapcsolatos további izémizék.

—Kondom (egy pár).

- Körömvágó.
- Egy mini multitool.
- Egy tollkés.
- Egy kis mágnes.
- Egy kis tekercs kötöződrót.
- Néhány hajgumi és néhány vastag befőttesgumi.
- Gitárpengetők.
- Fém ceruzahegyezők.
- A hordozható tűzhelyem.
- Egy magnéziumrúd.
- Ceruzák.
- Késálló kesztyű.
- Paracord.
- Cipőfűzők.
- Fém akasztóhorgok.
- Zoknik.
- 7 hosszú ujjú ing.
- 4 hoodie (anorák).
- A Silky PocketBoy zsebfűrész.
- A Silky Big Boy fűrész.
- A „Kershaw 3650cktst” típusú bicska.
- Emergency Termal Blanketek.
- Fekete kukászsákok.
- Fehér szemeteszsákok.
- 2 tekercs „Mason line”.
- 4 melegítőnadrág.
- 12 alsónadrág.
- 1 piros kesztyű.
- 2 fekete kesztyű.
- 1 pár új munkáskesztyű.
- 3 paracord derékszíj.
- GeoHammer.
- 1 rövid ujjú ing.
- A Hilleberg Nammattj 2 GT sátram, a tartozékaival.
- A Golok machetém.
- Az a késem amit én csináltam egy Golok machetéből.
- Az általam készített cippzáros, fehér, háromszög alakú párnahuzat.
- Az APO-1S ausztenites túlélőkésem, a hozzá való Ti-58-as tokkal.
- 1 nagy „Mossi Oak” símaszk.
- 3 sapka.
- 2 könnyű, nyári cipő.
- Egy nagy szabóolló.
- A fémnyelű baltám.
- A varrókészletem.
- „Snare Wire” drótcsapda készlet;
- A két, behajtható nyelvű tepsim egymásba téve.
- Biztosítótűk.
- Egy hosszú reszelő, a machete és a kések megélezéséhez.
- A „hand trowel”.

- 2 fém ivópalack.
- 1 NAGY evőkanál.
- 1 kis kanál.
- A szürke nyelvű „Camillus Titanium” késem.
- A zöld nyelvű „Camillus Titanium” késem.
- Moszkitóhálók.
- Párnahuzatok.
- Az üres fehér ajakrúzs-tubus.
- Nagyító olvasócsíkok.
- Egy kis műanyag nagyító.
- Az összecsuksukható fém hátvakaróm.
- Szemüvegtörlő kendő.
- 2 fém tükör.
- Szigetelőszalag.
- Műanyag gyorskötözők, sok.
- A bolti övtáskám üresen.
- 1 bakancs igazi bőrből.
- 1 pirosas kesztyű aminél az ujjbegyek ki vannak vágva.
- Egy kis lábos fedővel.
- A válltáska amit én magam csináltam.
- Merevítő törött vagy megrándult csuklóra.
- A zöld nyári kalapom.
- A Spyderco fenőkövem.
- Egy zöld tavaszi/őszi kabát.
- Egy húsdarálókés (scrappernek, ferrorodhoz).
- Fejpánt.
- A mindenféle ipari zárat (például vonatajtót) nyitó fémkulcsok.
- A két bőr övtáska amit én magam csináltam.
- Egy pár „Sportneer” ankle bag (súlyok nélkül, üresen).
- A fekete szemellenzőm alváshoz.
- Az „Old Hickory Butcher Knife”.
- A Leatherman multitool.
- 1 fém pohár, oldalához hajtható fülekkel.
- Egy villa.
- A pénztárcám.

A fenti listában minden benne van, azt a ruhát is beleértve ami a testemen lesz! Viszont, bár a második Camillus Titanium kést és az Old Hickory Butcher Knife késeket szerepeltettem a listában, de igazából nincsenek még benne a BOB-ban, mert naponta használom őket, viszont magammal akarom vinni őket ha majd elutazom. Hasonlóképp, a pénztárca se a BOB-ban van jelenleg, de nyilvánvaló hogy azt is magammal viszem majd.

Persze jól tudom, rengeteg „támadási felület” van a fenti listában, például lehet kritizálni, hogy a merevítő a törött vagy megrándult csuklóra miért külön tétel, ha a többi egészségügyi felszerelés nem az. Szerintem amiatt nem, mert elenyésző az esélye annak hogy kéne, s különben is, fizikai méretét tekintve sokkal nagyobb mint a mindenféle sebtapaszkok meg hasonlóké. De elismerem, ez a nézetem is vitatható. És még rengeteg minden vitatható. Akárhogyis, ha mindent

összeszámolunk, akkor az jön ki a lista alapján, hogy **141** „tétel”, „cuccom”, „izémizém” van. Sőt ha beteszem a BOB-ba a második machetét, akkor ennél is eggyel nagyobb lesz a „tételeim” száma. Persze, ismételten elismerem, e számot lehet vitatni. Például tekinthetjük úgy, hogy ha az összes cipőfűző egyetlen tétel, akkor az összes ferrorod is egyetlen tétel. Mert miért is ne?! Sőt, ebben az esetben mondhatjuk azt is, egy ferrorodnak ugyanúgy tartozéka a scraper mint egy késnek a hüvelye, ebben az esetben tehát a húsdarálókés amit scrapernek használok, máris nem minősül külön tételnek. Én amiatt vettem mégis külön tételnek, mert ferrorodhoz nem feltétlenül kell scraper, lehet azt használni egy késsel is. De e nézetembe is bele lehet kötni, mert ezzel az erővel, ilyen logika alapján a fém rácsozat a tűzhelyemhez is lehetne külön tétel. Azt is mondhatjuk, ha az összes zokni egyetlen tétel, akkor az összes alsónadrág is. Én amiatt vettem külön, mert a zoknikat zacskóként is tervezem használni, ilyen értelemben „tömegcuccok”, de az alsónadrágok csak alsónadrágként funkcionálnak nálam. De ez a nézőpontom is vitatható, természetesen. Elvileg a fenőkövem is mehetne a késeim tartozékának, én amiatt vettem mégis külön, mert olyan nagy, hogy nem fér bele a túlélőkésem tokjának oldalára odamesterkedett táskácskába.

Tulajdonképpen ha minden ilyen „könnyítést”, „elnézést” figyelembe veszünk, kiderülhetne az is hogy talán nincs is több cuccom mint húsz vagy harminc. Sőt egy igazán szélsőséges nézőpont szerint csak 2 azaz két, bár jókora cuccom van: az egyik a BOB, a másik a kézitáska. (Plusz természetesen azok a „kisebb cuccok” azaz ruhák amik épp a testemen vannak). Ha így nézzük, lehet hogy nem is vagyok nagyon messze a 15 darabos „rekordértéktől”... Másrészt, ha tényleg minden vicikvacakot külön számolunk ami fizikailag külön objektum, akkor kiderülhet hogy bőven több a cuccaim száma kétszáznál is, talán a háromszázat is eléri, még akkor is, ha nem számoljuk külön még ebben az esetben sem a sok biztosítótűt.

Szóval látható, mennyi rengeteg a bizonytalanság abban, kinek hány „cucca” van!

Kell-e nekünk pohár, akár csak egy darab is?

A fejezetcím szándékosan provokatív. És Olvasóm már sejtheti a tőlem eddig olvasottak alapján, hogy a kérdésre egy kategorikus NEM lesz a válasz!

Persze gyorsan el kell oszlatnunk egy esetleges félreértést. NEM arról beszélek most, hogy kell-e pohár a BOB-ba! Mert arra a válasz épp hogy egy határozott IGEN! Igen, a BOB-ba kell nekünk egy pohár, vagy ha szigorú értelemben nem is feltétlenül kell (legalábbis ha van egy fémpalackunk), de mindenképp hihetetlenül hasznos tud lenni ha van nekünk olyan! Természetesen fém pohár, az oldalához hajtható fülekkel!

Amiről azonban az e fejezet címében foglalt kérdés szól, az az, hogy kell-e nekünk pohár akkor, amikor még nem vagyunk „igazi” muhok, csak muh aspiránsok?! Mert ekkor tipikusan az szokott lenni a helyzet, hogy valami kis szobácskában éldegélünk, ott áll valamelyik sarokban a BOB, előre elkészítve, a BOB-ban ott van valahol egy fém pohár amiről előre szóltam... De kell-e egy másik pohár is, a szobába, olyan pohár amit naponta használunk?!

Na erre a kérdésre az a válaszom, hogy NEM! Legalábbis nem feltétlenül. Igaz, nekem épp van egy poharam, de az is olyan hogy picit csorba már, azaz csak a szemébe dobhatnám, mert se eladni nem tudnám, se ajándékba nem kellene senkinek se. Akkor meg már minek dobjam ki, használok inkább amíg el nem törik. De megfogadtam, hogy akkor amikor eltörik, nem is veszek újabb poharat!

Ugyanis: MINEK?! Egyrészt, nem kizárt hogy addigra úgyis lesz poharam csak úgy „magától”, mert amekkora pocséklás van Amerikában, igazán nem lehetetlen hogy találjak valahol egy poharat! És nem, nem műanyagpoharat mert olyat én nem használok, alumíniumpoharat se, mert az is meg a műanyag is káros az egészségre. De simán találhatok kerámiapoharat is! Ha azonban ez nem következik be, akkor sincs semmi baj, mert eszméletlen mennyiségben lehet találni olyan kisebb üvegeket, amikben valami szós, vagy mártás, mustár, majonéz volt korábban, vagy valamiféle savanyúság, vagy gyümölcskonzerv, akármi! Ezeknek általában még csavaros tetejük is van! És ESZMÉLETLEN MENNYISÉGBEN fordulnak elő ezek a mindenféle szemetesekben, vagy a szállodai szobákban az eltávozó vendégek után, vagy elkérhetjük valamely ismerősünktől miután ő kiette az üveg tartalmát... És mert nemcsak eszméletlen mennyiségben vannak de még a méretük is rendkívül változatos, így kiválaszthatjuk pontosan azt a méretűt és fajtájút, amilyent a leginkább szeretnénk, ami a leginkább illik a kezünkhöz és a szánk méretéhez... Az egyetlen hátrányuk ezeknek, hogy nincs fülük. De ez se olyan rém nagy baj, mert a legtöbbször úgyis hideget akarunk inni. Ha azonban mégse, hát simán odamesterkedhetünk rájuk egy jó vastag fület összetekercselt drótból, és kész, a probléma meg van oldva! Ellenben megvan ezen „poharaknak” az a jó tulajdonságuk, hogy nemcsak tetejük van, de még ÁTLÁTSZÓAK is! Persze csak akkor, ha nem csupán kimossuk őket a használat előtt, de eltávolítjuk róluk a címkét is. Sajnos ez általában hosszas dörzsölést igényel, valami súrolószert is bevetve, mert olyan erős ragasztóval vannak e címkék odabarmolva. Öt-hat perc alatt azért mégiscsak leküzdhető e probléma. Az igaz hogy az ilyen pohár törékeny, de a porcelánból vagy más kerámiából készült pohár is törékeny lenne. Nem véletlen hogy az én kerámiapoharam is amit már említettem, csorba...

Mindenesetre, e házilag barkácsolt poharak épp a törékenyséjük miatt nem valóak egy BOB-ba. Arra azonban tökéletesek, hogy otthon a négy fal közt használjuk őket.

Szóval, pohárra nem (sem...) kell pénzt költeni! Csináljon inkább magának poharat is a muh, így, ahogy leírtam, ingyen!

De másképp is tekinthetünk a pohár-kérdésre, s ez a nézőpont is tökéletesen helyes egy muh számára. E nézőpont akkor alkalmazható, ha a muh komolyan kell számoljon azzal a lehetőséggel, hogy muhságba vonulása előtt (vagy, végülis, akármikor, mindegy mikor) repülőre kell szállnia. Ebben az esetben ugyanis 2 csomagja lesz: a BOB amit feladott poggyászként (**checked baggage**) vihet magával (ez utazik a repülőgép gyomrában) és egy kézításkája (**carry-on bag**) amit magával vihet a repülőgép fedélzetére. Ezesetben megengedhető, hogy a muhnak 2 pohara legyen, akkor is, ha egyiket se ő készítette. Mert ekkor, utazás során, az egyik pohár lesz a BOB-ban, a másik a kézipoggyászban, mert kifejezetten helyes, ha utazás során is a saját, megbízható poharából iszik, igen, akár már a repülőgépen is, mert így kisebb az esélye annak, hogy összeszed valami fertőzést!

Oké, de miért kéne egy második pohár is neki a BOB-ba?!

Nos, nem „kell”. Nem muszáj! Ellenben ha nem is kell, de megengedett hogy legyen, azaz szabad. Mert ez úgy van, hogy amikor még nem utazik, akkor is kell neki a BOB ugyebár, s a BOB-ban jó ha ott van egy pohár. De kell neki egy második pohár is, a mindennapi használatra. Ez a pohár nyilvánvalóan ugyanolyan kell legyen mint ami a BOB-ban van, mert előnyös ha ismeri a tárgyait, ha nem kell két különböző termékhez hozzászoknia, stb. És az nem bölcs megközelítés hogy ha kell neki a pohár akkor mindig a BOB-ból szedje ki az egyetlen poharát, mert az rém macerás dolog lenne, elvégre a pohár egy nagyon gyakran használt eszköz. Ha meg csak a BOB-on kívül van pohara, s a BOB-ban nem, akkor veszélyes lehet a dolog, mert mi van ha jön egy SHTF esemény, s már nincs ideje bepakolni a BOB-ba a poharat, vagy idő volna rá, de a nagy stressz miatt elfelejti?! Ezen megfontolásokból, én megengedhetőnek tartom hogy 2 pohara legyen: az egyik a BOB-ban, oda előre bekészítve, a másik meg a BOB-on kívül, amit minden nap használ, de ugyanolyan típusú pohár mint amit a BOB is őriz. Aztán ha repülőre száll, e „minden nap használt” poharat beteszi a kézipoggyászába, és kész, s így használhatja majd a repülőn, vagy úgy általában, utazás közben. Amikor meg célhoz ér, lesz egy második pohara is, tartaléknak. Mert ha a repülőre szállás előtt 2 pohara volt, akkor minek is hagyja az egyiket a régi lakhelyén, az ugyebár pocskéklás volna, kár lenne azért a pohárért. Nyilván, mindkét pohara olyan kell legyen, aminek a fülei az oldalához hajthatóak, ez alapvető dolog ugyebár, továbbá, előnyös ha „food grade stainless steel”-ből készülnek, azaz olyan rozsdamentes acélból aminek a minősége élelmiszerekkel kapcsolatos felhasználásra is engedélyezett.

Na és én épp így cselekedtem! Arról van szó ugyanis, hogy előző könyvemben megemlítettem, hogy az ESBIT hordozható kis tűzhelyemet kidobtam a BOB-ból, mert minek az ha van már nekem sokkal jobb, amit én magam készítettem... de megtartottam belőle a poharat. Sajnos azonban utólag döbbentem rá, hogy hoppá, amikor megvettem az ESBIT-et, akkor még pelenkás kezdő voltam az efféle dolgokban, s nem ellenőriztem le a pohár anyagát... nos, kiderült hogy az bizony anodizált alumíniumból van! Márpedig én tényleg nem rajongok az ötletért, hogy alumíniumcuccokat használjak étkezéssel összefüggő célra, mert az alumíniumot

károsnak tartom, tulajdonképpen idegméregnek. Igaz hogy csak enyhe idegméreg, ellenben megvan az az alattomos hátránya, hogy idővel felhalmozódik a szervezetünkben...

Szóval, adva volt a feladat hogy le kell cserélni azt a poharat valami másra, lehetőleg „food grade” rozsdamentes acélból készült pohárra! Nos, ilyen poharat szereztem be:

És ebből mindjárt kettőt is. Egyrészt mert épp párosával adták úgyis, másrészt tényleg pont kettőre van szükségem: egyre a BOB-ba, s egyre a mindennapi használathoz. Igaz, a minimalizmusról írt könyvemben kifejtettem a szabályt, hogy nem helyes ha olyan termékeket veszünk amiket párban (vagy még nagyobb darabszámban), akarommondani, „kiszerezésben” árulnak, mert ilyesmit nem szoktak jó minőségű termékekkel megtenni a kereskedők, de azért az egészen más eset ha amiatt veszünk valamit így, párban, mert amúgy is éppen pontosan két darabra van szükségünk! Ha meg valamiért mégis több pohár kéne a mindennapok során valami egészen speciális esemény, történet, munka vagy akármi miatt, akkor ott volna harmadiknak a már említett csorba poharam, negyediknek meg mégtöbbediknek pedig tényleg használok majd üres üvegeket.

Most már tényleg csak az zavar kissé, hogy nincs teteje a poharamnak... De hát ennek hiányát azért még túl lehet élni, ha nehezen is és csak erőink végső megfeszítésével, roppant és haláltmegvető bátorsággal! Mindazonáltal, igenis túl lehet élni – bár az biztos hogy csak a hozzám hasonló roppant hősöknek – azt, hogy olyan poharunk van aminek nincs teteje... De annyi baj legyen, minimalista vagyok, nekem ennyi is elég.

És hogy miért nem készítettem már most is poharat konzervdobozból magamnak? Miért VÁSÁROLTAM inkább?!

Nos, egyszerűen amiatt, mert ez a pohár sokkal de sokkal robusztusabb, mint amilyen egy konzervdobozból készült lenne. Amiatt, mert nem vékony bádog a

fala, hanem acél, és még vastagabb is mint a konzervdobozok fala. És már előző könyvemben is kihangsúlyoztam, hogy a muhnak TARTÓS cuccokra van szüksége!

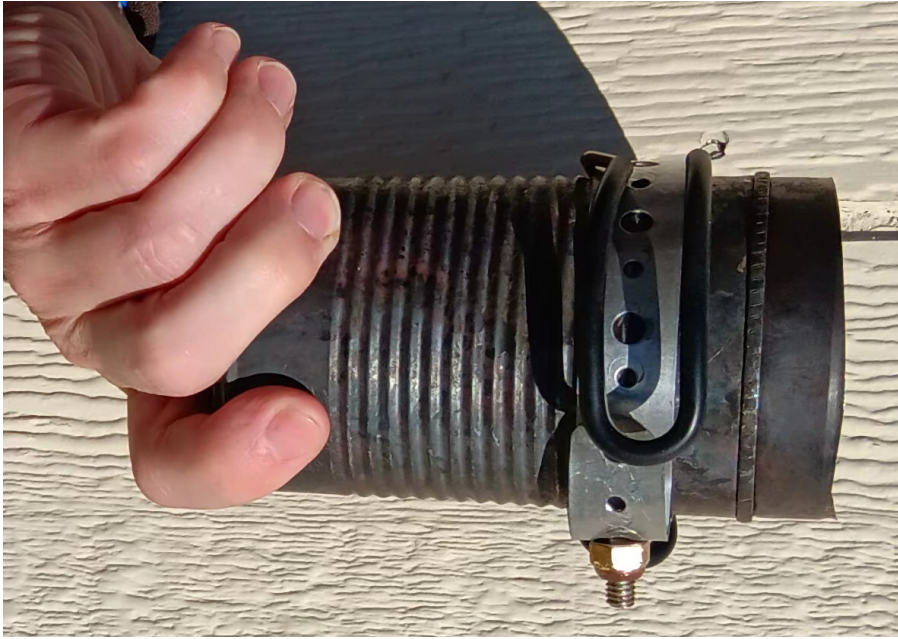
Ettől még teljesen „érvényes” megoldás lett volna az is, ha tényleg konzervdobozból készítek poharat magamnak. De úgy véltem, ez is olyan helyzet amikor megengedhetem magamnak a luxust. Igen, kiadtam némi pénzt, de cserébe olyan használati tárgyra tettem szert ami tényleg hasznos, ami ha nem is „kell” nekem olyan értelemben hogy nem „muszáj” hogy legyen, nem létszükséglet, de jelentős mértékben javítja majd az életminőségemet, és még tartósabb is mint amit magam tudnék előállítani. Akkor pedig miért is ne? Előző könyvemben is kifejtettem: egy muh SZABAD hogy megengedje magának a luxust, csak épp ügyesen és okosan kell megválasztania, az élet mely területein engedi meg magának, milyen használati tárgyakkal kapcsolatban!

Mindazonáltal, csak azért nehogy valaki megvádolhasson azzal, hogy poharak terén nem éltem az önmegvalósítás kínálkozó lehetőségével, igenis csináltam magamnak „hobo cup”-ot, azaz poharat konzervdobozból! S hozzá olyat, aminek van teteje is (NEM alumíniumból!), és oldalra hajtható fülei! Íme, néhány kép róla, majd némi magyarázat:

Látható remélem, miként csináltam: előszöris kiégettem parázson 2 konzervdobozt, hogy eltávolítsam belőlük a plasztik bevonatot. Aztán azt a két kis fogantyút ami a korábban említett ESBIT tűzhelyemhez járó poharam oldalán volt, onnan leszereltem, s feltettem az egyik konzervdoboz oldalára, a felerősítést egy olyan fém akármivel oldottam meg, ami ereszcatornákat szokott tartani. (Meg egy csavar is kellett hozzá). Így most a konzervdoboz-pohár fülei az oldalához hajthatóak. E fülek gumibevonatúak a kényelmesebb foghatóság érdekében. Nyilván, ha meleg parázusra állítom a poharat, ez nem jó dolog, de nem biztos hogy csinállok ilyesmit. Ha mégis, majd leégetem a gumibevonatot a fülecskékről, semmi baj, attól még használhatóak lesznek. A konzervdoboz teteje egy másik konzervdoboz aljából lett csinálva, ami pont belefér e konzervdoboz tetejébe. A tető fogantyúja megint csak az ESBIT-ből származik, az ottani pohár fedőjéről szereltem le. Ott szegecsekkel volt odaerősítve, azokat levágtam, s itt csavarokat használtam kötőelemként.

A képeken látható hogy a csavar valamivel hosszabb mint feltétlenül szükséges lenne. E kiálló véget levágtam, s így most ez az egész hőbelevanc szépen belefér az e fejezet elején említett, készen vásárolt fém pohár belsejébe! Erről is mutatok képet, íme:

Nagyon örülök e készítményemnek! Igaz hogy ronda, de épp ez az: olyan csúnya hogy az már egyenesen gyönyörű! Ami ilyen ronda, azt már szeretni kell!

És szeretem is, naná! És nagy előnye, hogy EZT biztos senki nem fogja ellopni tőlem. Ugyanakkor azonban tökéletesen használható! És akkor sincs semmi baj, ha a konzervdoboz-poharam kilyukad: akárhol talállok másik üres konzervdobozt, azt kiégetem, erről a mostaniról leszerelem a tartópántot (ez egyetlen csavar kicsavarását jelenti csak, hiszen oldható kötést alkalmaztam), ráteszem az új konzervdobozra, s már kész is van minden megint!

UPDATE:

Néhány nappal azután, hogy a fent bemutatott „hobo-cup”-om azaz konzervdoboz-poharam elkészült, máris továbbfejlesztettem őt! Tudniillik, találtam egy tetőszigetelési munka után a szemétben egy fel nem használt nagy csőbilincset, és egy kerek, a közepén lyukas fémlemezket, mely utóbbiról fogalmam sincs mire használható, de nyilván sok ilyen kellett a munkásoknak, s ez vagy elveszett a munka során, vagy felesleges volt már. És a méretéből azt sejtettem, hogy pont jó lenne a konzervdobozom tetejére, fedőnek... Nosza, nem haboztam, újrahasznosítottam e kincseket, és merem állítani, még sokkal szebb lett így a poharam! Íme pár kép róla, az új változatról:

Tárolásnál, szállításnál fordítva kell rárakni a tetőt, hogy a kilógó hosszú része a csavarnak ami arra szolgál hogy megragadjuk a tetőt általa, az a pohár belsejébe lógjon. A csavar teteje ugyanis teljesen lapos, így ha az a része kerül kívülré, akkor is lapos marad a (megfordított) tető felszíne:

Ja, és az a kerek izé amit átalakítottam a fedőjének, az nem alumíniumból van! Leteszteltem ugyanis, hogy vonzza a mágnes...

Már csak arra a kérdésre kell válaszolnom, ami esetleg felmerül Olvasómban, hogy miért hagytam benn a könyvben az előző változat képeit, miért nem csak ezt az utóbbit raktam be ami sokkal szebb, sokkal „pofásabb”? Miért „égetem” magamat azzal, hogy nekem eredetileg megfelelt volna az előző, sokkal csúnyább verzió is?

Először is, az előző verziót se tartom „égésnek”, nekem az is tetszett. Másodszor, helyesnek tartom az efféle saját készítésű tárgyak előző verzióinak képeit is bemutatni, hogy Olvasóm lássa a **folyamatot**, ami ilyenkor lejátszódik! Hogy egy muh miként kísérletezik, miként fejleszti tudását is, készítményeit is... hogy nyitott szemmel kell járja a világot, s mindenről amit talál, az jusson először az

eszébe, hogy „Hm, ezt mire is használhatnám fel”... Kell legyen fantáziája... S amikor valamit elkészít, az nem azt jelenti hogy akkor annak már örökre úgy kell maradnia, mert igenis mindig lehetősége van „update”-re, „upgrade”-re. jobbításra, s ez új meg új lehetőségeket nyújt neki az önmegvalósításra, alkotásra, elűzvén így az unalmat, és sikerélményt, tehát boldogságot nyújt neki mindeközben!

Fatwood, avagy Természet Ősanyánk gyűjtősa

Hogy mi az a „fatwood”? Nos, szó szerint lefordítva „kövér fa” vagy „zsíros fa” (vagy „zsír-fa”), mert az angol összetett szóban a „fat” egyszerre jelenti azt is hogy kövér, és azt is hogy zsíros, a „wood”, na az meg egyszerűen annyit jelent, hogy fa...

Persze, a dolog ennél azért több magyarázatot igényel. Arról van szó, hogy a fatwood, az lényegében nem más, mint egy kidőlt, már jóideje meghalt és emiatt csontszáraz fenyőfa egy darabja. De nem akármelyik darabja! A fenyőfák ugyanis gyantások, ezt nyilván mindenki tudja. A gyantát azért termeli a fenyőfa, hogy így védekezzék az ellenségei, elsősorban a farágó rovarok ellen. (De amúgy a legtöbb farontó gombafajta ellen is kiváló védelem). Amikor a fa akármilyen is de meghal, megszűnik a fa ereiben a felfelé tartó áramlás, hogy költőien szóljak „elapad az életerő áramlása”, és a gyanta elkezd a gravitáció miatt lesüllyedni a legmélyebb pontokra. És ott összegyűlik. Ezek az alacsonyan fekvő (alacsonyra került) részek aztán, ha vágunk belőlük egy darabot, szép sárgások vagy vörösesek lesznek az ott felhalmozódott sok szilárd gyantától. Ebből máris következik, hogy az elhalt fenyőfák gyanta szempontjából leggazdagabb, legértékesebb részei a gyökerek, az más kérdés hogy ezekhez roppant nehéz, fáradságos hozzáférni, kivéve ha olyan mázlink van hogy a vihar készségesen kidöntötte a fenyőfát nekünk gyökerestől...

A fatwood ugyanis nagyon hasznos egy erdőjárónak, egy bushcraftozónak illetve muhnak, mert illik hogy legyen belőle nekünk egy méretes példányunk (egy jó marokra való legalább), ugyanis ezzel hihetetlenül könnyű tüzet gyújtani! Vékony hártyaszerű illetve „morzsalékos” kaparékot kell készíteni egy ilyen fatwoodot kapargatva a késünk fokával (azért a fokával mert akkor finomabb kaparékot tudunk készíteni), majd jöhet a ferrorod... majdnem mindig meggyullad már az első szikrától!

A fatwood tehát nagyon jó kiegészítője a ferrorodnak, mert a legjobb ferrorod se ér semmit, ha nincs hozzá gyűjtős. Gyűjtősnak meg nem kell valami ember alkotta gyanús kemikáliát használnunk, mert Természet Ősanyánk kimeríthetetlen mennyiségben biztosítja számunkra a gyűjtőst a fatwood képében, és ingyen, csak ki kell menni érte a fenyőerdőbe! A legjobb valami igen-igen régen kidőlt, majdnem teljesen elkorhadt fenyőfát keresni, mert amely része mégsem korhadt el, na AZ a fatwood! Jellemzően ugyanis a jó gyantás részei a fának akár évtizedeken át is megmaradnak épen, mert az ennyire gyantás fát se a rovarok, se a gombák nem igazán kedvelik. Márpedig minél gyantásabb, annál jobb nekünk gyűjtősnak!

Mindebből következik, hogy a legjobb az, ha a ferrocérium rudunkhoz olyan nyelet készítünk, ami ilyen fatwoodból van! És akkor ha épp nincs a közelben semmi más gyűjtős, akkor a késünkkel a ferrorod nyeléből kapirgálunk le valamennyit, s máris megvan a gyűjtős! Így a magunkkal vitt ferrorod rögtön gyűjtőst is ad nekünk, mert hiszen a nyele maga a gyűjtős!

Lássunk is példát egy ilyen ferrorodra, íme, mi van nekem (s bemutatok az első képeken mellette pár darab másik fatwoodot is, amibe még nem lett ferrorod téve):

Látható a ferrorod nyelén, milyen szép vöröses... de a másik három darab fatwood

se olyan fehér, mint egy széthasított friss akácfa lenne! Ettől még azonban el kell ismernem, ezek itt a képeken nem a legminőségibb fatwood-ok. Ennél messze sokkal gyantásabbakat is lehet találni. De, már ez a minőség is elegendő, mert kipróbáltam, és jól működik!

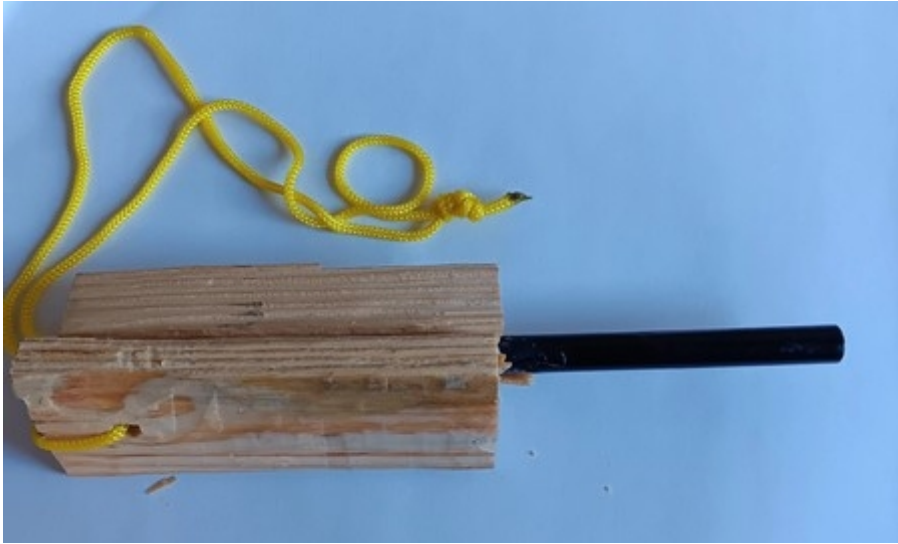

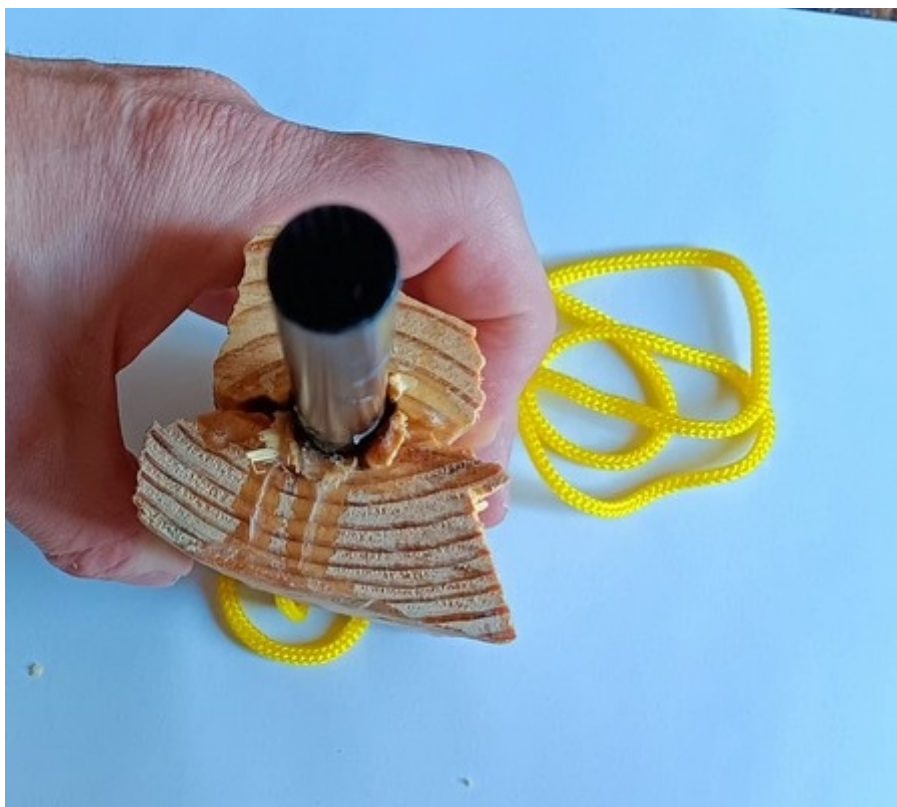

Ezen a képen (e sor fölött) most remélem igazán jól lehet látni, milyen vöröses, gyantás ez a fatwood. A ferrorodot egyszerűen beragasztottam a fába fúrt lyukba amúgy. És mint látható, lanyardként egy (használt, talált, s emiatt ingyenes...) sárga cipőfűzőt fűztem bele a fatwoodot keresztbe fúró lyukba. Így szépen a nyakamba is tudom akasztani az egészet.

Az előző képeken bemutattam három külön fatwoodot is. Ezek közül a két nagyobbikból is csináltam egy nyelet az egyik ferrorudamhoz, de mert nem találtam kellően vastagnak őket külön-külön, emiatt összeragasztottam a kettőt (Gorilla Glue-val). Íme, mit hoztam össze belőlük:

Most persze erre mondhatja valaki, hogy ez ronda, mert miért is nincs kiesztergálva szépen rúd alakúra a fanyél?!

Nos, először is mert nincs esztergagépem, és eszembe sincs beruházni egy olyan drága gépre csak emiatt. Mert ugye, hogy is vihetném majd magammal azt az esztergagépet a hátizsákomban?! Másrészt, kézzel se akarom megfaragni a nyelet úgy mond „szépre”, mert minek is, amikor a szépségét úgyis elrontanám a legelső alkalommal, amikor a gyújtósna valót lekapirgálnám róla. Aztán meg, minden kísérlet arra hogy szépre alakítsam, óhatatlanul azzal járna hogy anyagot távolítok el róla, tehát megkevesbedne a nyél által biztosított potenciális gyújtós mennyisége. Magyarán, kevesebb ideig biztosítaná úgy a számomra a gyújtóst, hiszen kisebb lenne a tömege is, mérete is.

Nyilván persze, ha így hagyom a nyelet, annak megvan az a kockázata, hogy amikor csupasz kézzel fogdosom, akkor szálla megy a kezembe. Ezt azonban kikerülhetem azzal a trükkel, ha a nyelet – legalábbis nagyobb részét – körbetekerem többszörösen szigetelőszalaggal... A szigetelőszalag ugyanis szintén nagyon jó a tűzgyújtáshoz, mert kiválóan ég! (sőt sok minden máshoz és másra is kiváló, nemcsak tűzgyújtásra, de arról majd a következő fejezetben elmélkedem). Igaz, a szigetelőszalag nem gyullad meg a ferrorod szikrájától, de ha már van egy kis tűzünk amit a fatwooddal és a ferroroddal gyújtottunk, akkor arra rátéve némi szigetelőszalagot még erősebb tüzet kapunk!

Hogy honnan kapirgálunk le morzsalékot a fatwoodból, ha beszigetelőszalagoztuk? Nos arról a részről amit nem borít szigetelőszalag... De különben az se baj ha teljesen beszigeteljük a farészét, mert nyilván mégse a nyelét használjuk gyújtósna a legtöbbször. Ez a megoldás csak vészhelyzetekre való, amikor semmi más gyújtósunk nincs már. Olyan esetre meg elfogadható, hogy előbb letekerjük róla az összes szigetelőszalagot.

Ha azonban úgyis beszígszalagozzuk a fatwood nyelét, akkor már azt is megtehetjük, hogy a nyélre ráarakunk valami éles akármit, mondjuk késpenge-darabot, amit a szigetelőszalag rögzít oda, láthatatlanul, mert teljesen körbetekerjük szigetelőszalaggal. Ez tulajdonképpen egy vészhelyzetekre szolgáló „scrappernek” tekinthető. Ha a szigetelőszalaggal van odaerősítve, teljesen „láthatatlanul”, az két előnnyel is jár. Egyrészt, nem veszhet el: nem hagyhatod el, hiszen ha megtaláltad a fatwoodot (benne a ferroroddal) akkor már ott a scraper is neked a szígszalag alatt, ráadásul nem ityeg-fityeg ide meg oda, beleakadva mindenbe, mintha mondjuk kötéllel vagy dróttal lenne ráaggatva. Másrészt, így óriási valószínűséggel akár egy repülőgép fedélzetére is felcsempészheted. Mert csak maga a fa és a ferrorod fog látszani. Ha nem röntgenezik meg, a kutya se veszi észre ott alul a késpengét. De még ha esetleg és netán rá is jönnek hogy ott lapul egy darab penge, esélyes hogy akkor is felengedik, mert hiszen nincs a pengéhez nyél, mármint olyan nyél amivel a pengét magát kézbe foghatnád, ráerősíthetnéd, azaz nem igazán alkalmas emberölésre, de különben is rém gyanús és hosszadalmas lenne kiszabadítani a rengetegsok méter szigetelőszalag alól, nekiállni azt mind letekercselni a fatwoodról... azonnal szemet szűrni!

És hogy ez miért jó neked a repülő fedélzetén? Nos, képzelj el, úgy érkezel meg az úticélodhoz hogy kiderül: drága BOB-od benne a mindenféle sok roppant okossággal és hasznossággal, nem érkezett meg veled együtt! Például elveszett. Vagy ellopták. Vagy akármí. Történt már olyasmi is hogy nem zárták be jól a repülőgép poggyásztárolójának ajtaját, s a csomagok egy része kizuhant onnan... Mit teszel akkor, mi lesz veled?! Milyen jó is ha ekkor legalább egy komplett tűzszerszámod mégiscsak van!

Vagy épp szerencsétlenség történik a géppel amivel utazol, az lezuhan vagy legalábbis kényszerleszáll, te valahogy túléled, de a csomagjaid nem, mondjuk a gép ott pihen száz méter mélyen a tenger alatt, de te kiúsztál a szigetre, és semmi másod nem maradt csak ami a nyakadban lóg: egy darab fatwood, a ferroroddal... és a fatwoodon a szigetelőszalag alatt a kis késpenge! Kicsi az esélye hogy ilyen helyzetbe juss, de ha és netalántán mégis, na akkor majd igenis rájössz, micsoda értéket jelent mindez!

És igazi kést nem engednek fel a repcsi fedélzetére hogy azt használd scraperként. Egy így előkészített fatwood-ot azonban talán. Én legalábbis jelentős esélyét látom. S ha mégse, és elszedik tőled, hát annyi baj legyen: nem egy egetrengető összeg!

Én mindegyik fentebb bemutatott fatwoodomat továbbfejlesztettem ily módon, igazából nem is egyfajta pici késpengét tettem rájuk a szigetelőszalagok alá. Volt amit tönkrement svájcbicskából nyertem ki, sőt, e svájcbicska körömrészelőjét és fűrészét is rátettem (mert azok is alkalmasak scrappernek, kipróbáltam!); s van olyan fatwoodom is amire egyszerűen az Amazonnál kapható nagyon pici, lapos tollkést mesterkedtem rá. (alá... a szígszalag alá). És mégvalami: mindegyik ilyen fatwoodomra, e pengék tetejére odatettem egy-egy műanyag nagyítót is, és ezután jött csak a sok szigetelőszalag! Mert miért is ne legyen nagyítóm is, az is a tűzszerszámok közé tartozik az én fogalmaim szerint... súlya meg szinte nincs is. Tehát jól fel lettek szerelve e fatwoodok!

Természetesen erről is bemutatok egy képet. Csak egyet, mert minek növeljem feleslegesen a könyv méretét, ennek alapján a többi efféle is elképzelhető:

A kép úgy készült, hogy egy betonjárdára tettem a kis aranyost. Gyönyörű napfényes időben. Sajnos épp emiatt van ekkora árnyéka... de remélem, ettől még jól látható a lényeg.

A szigetelőszalag haszna és tárolása

A szigetelőszalag – amiről már tettem pár szónyi említést az előző fejezetben – kincset ér ha van nekünk olyan a BOB-ban! Hogy miért is olyan remek cucc ez? Hát mert számtalan haszna van. Például ha bandukolás közben leválik a cipőnk talpa, ideiglenesen vissza tudjuk barmolni a cipő felsőrészéhez úgy, hogy körbetekerjük a cipőt szigetelőszalaggal. Ronda lesz, de addig azért vélhetőleg csak kitart amíg hazaérünk, és még mindig sokkal jobb, mint ha mezítláb kéne baktatnunk. Pláne ha esetleg hideg van, netán még hó is...

Aztán, a szigetelőszalag arra is jó, hogy ha a sátrunk kilyukad valahol, akkor ideiglenesen betapasszuk a lyukat vele. Arra is jó, hogy valakit – mármint embert – ideiglenesen „tartósítsunk”, azaz összekötözzük a kezét-lábát, amíg értesítjük a rendőrséget. Olyan esetre gondolok, amikor valami rabló, valami huligán vagy ilyesmi ránk támad, de sikerül legyőznünk (anélkül hogy megölnénk). Arra is jó a szigetelőszalag, hogy valami akármit odaerősítsünk valami más akármire, például két fadarabot egymáshoz, vagy egy jókora szeget egy hosszú bothoz, hogy így alkalmi lándzsát fabrikáljunk.

És mégvalamire nagyon alkalmas: tudniillik, a szigetelőszalag egész jól ég! Oké, vannak hátrányai e „munkakörben”. Mindenekelőtt, az nem igazán működik hogy meggyújtsuk a ferrorod szikrájával. Kell neki egy annál azért valamivel erősebb hőforrás, hogy lángkapjon. De igazán nem kell neki valami jaj de nagy láng mégse, ellenben ha már lángkapott, egész jól ég, sokáig, nagy meleget ad... jó, hát az nem egészséges ha belélegezzük a bűdös füstjét, szóval ne hajoljunk közel hozzá. De arra nagyon jó, hogy valami vastagabb faágakat meggyújtsunk vele!

Az egyetlen baj vele az, hogy hogyan is tároljuk. Mert az a kiszereles ahogy a boltokban árulják, nekünk nagyon nem jó. Egy nagy, bumfordi tekercs, a közepén egy marha nagy lyukkal... rém helypocsékoló! Na de erre szokták ajánlgatni a Youtube videókon, hogy tekercseljük fel egy adagot belőle egy használaton kívüli bankkártyára... Én azonban ennél is tudok jobbat! Íme, bemutatom egy képen, majd jön a magyarázat:

Na tehát, remélem jól látható, hogy 2 különböző típusú ceruzára is feltekercseltem egy jó adag szigetelőszalagot! Alul egy még „használatba nem vett” azaz meg sem hegyezett ács-ceruzára sárga szigszalagot (Esküszöm hogy nem adtam ki pénzt az ács-ceruzáért, úgy találtam!), felette meg egy jóval kisebb „hagyományos” ceruzára fekete szigetelőszalagot. Ez az utóbbi ceruza is feketén ír, de a külseje piros színű, gyárilag ilyen volt, csak mert úgy szebben mutat a gyerekeknek. Szerintem idiótaság egy fekete színnel író ceruza külsejét pirosra festeni, ez másra se jó csak megtévesztésre, de hát ilyen hülye világban élünk... Ja, és ezt is úgy találtam.

Legfelül pedig egy, az előző fejezetben már bemutatott „fatwood” látható, azaz egy darab száraz, de jó gyantás fa. Minthogy az ilyen fadarabok eleve tűzgyújtásra használatosak, teljesen logikus ha a „hatékonyságát” megnövelem azzal, hogy még körbe is tekerem szigetelőszalaggal. Na nyilván nem azért, hogy aztán így dobjam rá az egészet a tűzre... az pocséklás lenne. De látható, hogy nem tekercseltem be az egész fatwoodot szigszalaggal. A szabadon maradt részéről majd lekapirgálom a megfelelő adag morzsalékot amit majd meggyújtok a ferrorod szikrájával, de előtte letekerek valamennyi szigetelőszalagot is, aztán amikor a fatwood-morzsalék már ég, rárakom annak tűzére a leszedett szigszalag-darabokat, s így még nagyobb tüzet kapok... akkorát, hogy azzal már lényegében akármit is meggyújtok, ha épp nem csepegően nedves!

A szegényes kinézet haszna, előnyei sőt fontossága

Bizonyára Olvasóm is ismer olyan meséket gyermekkorából – de talán efféle témáról szóló filmet is látott, akár gyermekként, akár felnőttként – hogy egy gazdag ember (a mesékben többnyire egy királyfi, a filmekben azonban inkább valami gazdag üzletember, gyárigazgató, milliárdos) beöltözik szegénynek, netán esetleg hajléktalannak, és úgy él egy darabig, azért hogy így találjon rá az „Igazira”, arra a lányra aki nem a pénzéért akar a felesége lenni, hanem igazán „ő” szereti... A Youtube is teli van efféle romantikus filmcsekkel.

Nem akarom azt mondani hogy megvetném e történeteket vagy a nézőiket. Igazán szórakoztatóak tudnak lenni néha, olykor én is szívesen pocsékolom az időmet egy-két ilyennek a megnézésére. Az más kérdés, hogy az efféle alkotásokat a helyükön kell kezelni: azaz nem baj ha a nézésük során ellágyulunk, akár még sírunk is egy jót meghatottságunkban, de azután hogy véget ért, ideje felébrednünk a Valóságra: a nők majdnem mindig igenis a vagyonra „buknak”, a gazdagságra, s ennek evolúciós okai vannak (de ebbe most nem megyek bele, ellenben előző könyvemben már ejtettem róla pár szót. Nem teljes részletességgel, de a lényeg azért szerepelt benne e témáról). De különben is: miért lenne az megvetendő, ha egy gazdag ipsehez a nő a gazdagságáért megy hozzá?! A gazdag pasi tulajdonságai közé ugyanúgy hozzá tartozik a gazdagsága, mint az, hogy hány centi magas, mennyire izmos (vagy hájas), mik a kedvenc ételei, vagy akár csak hogy mennyire udvarias! Elvégre a gazdagságát mégiscsak megszerezte valahogyan, s e megszerzésben segítette őt rengeteg egyéb tulajdonsága, a jelleme, esze, „megérzései”, rámenőssége, stb, ami mind az egyéniségéhez tartozik! Lehet persze hogy hatalmas szerencséje is volt. Oké. De a szerencsés lehetőség kiaknázásához is kellenek jó, arra alkalmas jellemvonások... Jó, persze lehet hogy a pénzt csak úgy örökölte valahonnan. Általában azonban még ekkor is elmondható, hogy ha nem rendelkezne BIZONYOS, a nők számára is előnyös tulajdonságokkal, akkor nem sokáig marad meg neki az az örökölt nagy vagyon, mert hamar elpocsékolja léhaságokra! Tehát még ekkor is az van, hogy ha nem is ért talán a gazdagság megszerzéséhez, de legalább ahhoz azért mégiscsak, hogy ami már van neki azt ne pocsékolja el, s e tulajonság egy férfiban nyilván előnyös azon férfi leendő feleségének!

Tehát, miért is lenne az megvetendő, ha egy nő gazdag férfihoz megy feleségül? A gazdagság igenis mond valamit a férfi jelleméről is! Nem azt mondom persze hogy ennek kell a mindent elsöprő, döntő tulajdonságnak lenni – nem, ezt nem mondom. De igenis olyan szempont, amit figyelembe lehet és kell venni, és ennek figyelembe vétele nem megvetendő!

Amúgy, ha egy nő úgy gondolja, hogy nem megy hozzá egy férfihoz kizárólag CSAK amiatt mert az a férfi szegény, akkor annak a nőnek valószínűleg IGAZA VAN, azaz jó döntést hoz! Akkor is, ha emiatt megveti őt a visszautasított férfi, sőt akár mindenki más is! És amiatt van igaza az ilyen nőnek, mert nem illene össze jellemben a szegény férfival. Ezt tapasztalatból állítom. Én se vagyok gazdag. Úgy értem, nem tartom szegénynek magamat, mert a minimalizmusról írt könyvemben is kifejtettem, hogy „nem az az ember szegény akinek kevés pénze van, hanem az, aki többre vágyik mint amennyije van neki”, szóval így nézve nem vagyok szegény, oké. De az biztos hogy nincs „sok” pénzem! És bevallom hogy nem is nagyon kellettem a nőknek soha életemben. Nem, nem vagyok egy szűz

kisfiú, és volt két házasságom is. Tehát nem vagyok egy „incel”. Ettől azonban még tény, hogy úgy általában nem igazán „ragadtak rám” a nők! Ez eleinte bosszantott, de mindig amikor az első „hevülés” valamely szép cicababa után lecsillapodott bennem, hideg fejjel elemezve a történeteket, rájöttem, hogy kivétel nélkül minden egyes nő akinek nem kellettem, jó döntést hozott, mert nem lett volna boldog mellettem, sőt hálás kell legyek neki a visszautasításért, mert ÉN SE lettem volna boldog mellette, legalábbis hosszú távon nem! Mert a sok pénz megszerzéséhez kellenek bizonyos tulajdonságok, bizonyos jellemvonások. Akinek tehát nincs sok pénze, annak nagy eséllyel nem is olyan a jelleme mint akinek sok pénze van. Tehát nem való bizonyos típusú nőkhöz – azokhoz a nőkhöz NEM, akiknek ezek a jellemvonások fontosak lennének, akik e jellemvonásokat nagyra értékelik a férfiakban!

Na de térjünk vissza a mesék világából a valóságba. Mert e könyv témája mégse az, miként szerezzen magának feleséget a gazdag pasi. A gazdagság azonban mégis témája kell legyen kissé a könyvünknek, olyan értelemben, hogy bár annak rém kevés az esélye hogy Olvasóm olyan kiváltképpen gazdag legyen, annak meg pláne hogy ha gazdag is de épp az a legnagyobb gondja, miként találjon magának feleséget, de előfordul ám gyakorta, hogy ha valaki úgy gondolja is hogy ő NEM gazdag, de mások számára mégis gazdagságnak tűnik az, amivel ő (például Olvasóm) rendelkezik, s emiatt esetleg vágyat érez a kirablására! Meglopására!

Na és itt kezd a dolog érdekessé válni. Mert ha az nem is szükséges hogy egy (relative) gazdag ember szegénynek álcázza magát azért, hogy így próbáljon magának feleséget szerezni, pláne hiszen az aki muhna készül jobb is ha nem nősül meg, erről előző könyvemben már sokat írtam, de az nagyonis ajánlatosnak tűnik, hogy amije van, azt ne fitogtassa, pláne Magyarországon nem, mert arrafelé a közbiztonsági állapotok nem a legrózsásabbak, és sokszor olyasmiért is leüthetik és kifoszthatják a gyanútlan járókelőt, amiért egy kicsit civilizáltabb részein a világnak bizonyára nem tennének meg!

Igen, ez még akkor is megtörténhet, ha a muhna nincs több cucca, mint ami belefér egy nagy katonai hátizsákba. Mert ha az összbenyomás arról a hátizsákról és a muh ruházatáról olyan, hogy láttára mások arra gondolnak, hogy „Íme egy milliomos ficsúr, egy úrficska aki kirándulni megy”, akkor bizonyára arra is gondolnak, hogy a muh gazdag lehet, sok készpénzzel, amit jó volna megszerezni tőle! Lehet hogy a muhna egyetlen fillér készpénze sincs, de hiába: ha az a LÁTSZAT hogy ő gazdag, akkor ezt hiszik róla, és a rablás vagy lopás nevű egyéni kezdeményezés áldozata leszen! Talán egyenesen rablógyilkosságé.

A szegényes, sőt kissé talán egyenesen elhanyagolt kinézet tehát nem azért fontos, hogy így eltitkoljuk a (valószínűleg nem is létező) gazdagságunkat azért hogy feleséget szerezzünk, aki majd „minket” szeret és nem a pénzünket, hanem még azt is jó ha eltitkoljuk hogy legalább „átlagos” módon jól megy nekünk, és mondom, nem egy leendő feleség bájaért, hanem azért, hogy egyszerűen békén hagyjanak bennünket a „rosszfiúk”! Mert még ha van is valami jókora machetéd, nem biztos hogy meg tudod vele védeni magadat, ha jönnek ellened feltucatnyian egy bandában. Vagy ha épp alszol, és akkor ugranak rád. Vagy akármi. De még ha csak egyvalaki támad is meg téged s te azt sikeresen legyőzöd, utána jön majd a rendőrségi vizsgálat, hogy nem alkalmaztál-e „aránytalanul súlyos/veszélyes” védekezési technikákat, ami „nem állt arányban a veszély súlyosságával”, miért vágta le a machetéd a támadód három ujját, fizess neki kártérítést, meg vizsgálati fogságba kerülhetsz, meg más akármik. A törvény sajnos gyakran

jobban védi a gonosztevőt mint az áldozatot, ez van, ilyen szar, igenis SZAR világban élünk...

A legjobb tehát már előre azon igyekezni, hogy ne is váljunk bűncselekmény áldozatává. Sőt nemhogy áldozatává, de meg se kíséreljék az ilyesmit ellenünk, ne tűnjünk vonzó célpontnak! Ezt olyan módszerekkel lehet elérni, amik 2 fő csoportba sorolhatóak be:

1. Veszélyesnek kell kinézni.
2. Szegénynek, elhanyagoltnak, nincstelennek kell kinézni.

és mindkettőt egyszerre, egy időben!

Azalatt hogy „veszélyesnek kell kinézni”, azalatt nem azt értem hogy úgy, mint egy szuperhős egy nagy költségvetéssel készült kalandfilmben, nem úgy mint egy Terminátor vagy egy Rambó, nem kell hogy bokától fejtetőig tele legyél aggatva fegyverekkel, és az se feltétel hogy úgy dagadozzanak az izmaid, mint egy profi pankrátoré, ketrecharcosé vagy súlyemelőé. A „veszélyesség” fogalmát itt ugyanis a „szegényes kinézet” fogalmával „koprodukciósan” kell érteni: azaz, nem az a cél hogy okvetlenül legyőzhetetlennek tűnj, hanem csak annyi, hogy ha egy „rosszfiú” rád néz, akkor olyasmi jusson az eszébe, hogy „Ezt a csávót inkább nem piszkálom, mert ahhoz képest milyen kevés értékes cucc, pláne pénz lehet nála, ahhoz képest túl nagy lenne a kockázat, túl macerás dolog lenne őt legyőzni, egyszerűen nem éri meg a strapát!”

Ennek érdekében a következő konkrét tanácsokat adhatom:

1. A pénzedet NE EGY HELYEN tartsd, se a BOB-ban, se a ruhádban! Azaz többfelé elosztva tárold, itt is egy keveset meg ott is, hogy ha netán meglopnak, vélhetően ne tudják kiszedni az egészet egyetlen akcióval! Ennél is fontosabb ez amiatt, mert így nem veszed elő az összes pénzedet egyszerre amikor fizetsz valamiért, amikor vásárolsz, így nem látják azt, hogy sok pénzed van! (már ha van egyáltalán sok pénzed).
2. Ha van egyáltalán készpénzed, ne használj nagy címletű bankjegyeket, ilyesmi ne legyen nálad egyáltalán! Az persze hogy mi számít nagy címletnek, egy relatív fogalom, változik országonként, s egyes egyének számára is. Itt az USA-ban ahol élek épp, én azt tanácsolnám hogy maximum 20 dolláros címleteket tarts magadnál.
3. Bankkártyát soha elő ne vedd más helyeken, mint kizárólag akkor ha egy bank épületében tartózkodol épp, és ott akarsz vele készpénzt felvenni! Legjobb ugyanis ha nem is tudja senki se rólad hogy van bankkártyád, nagyon eldugva tartsad, mert az emberekben benne él egy elképzelés arról, hogy akinek bankkártyája van, az okvetlenül gazdag, vagy legalábbis középosztálybeli, azaz NEM szegény! Oké, itt az USA-ban ez a gondolkodás már nem annyira jellemző, itt a bankkártya használata már eléggé általános, de Magyarországon még simán ez a nézet uralkodik. Talán már nem Budapesten a fővárosban, esetleg már Debrecenben sem ami úgy tudom a második legnagyobb magyar város, de vidéken. Márpedig a muh vidéken fog élni, és nem valamelyik nagyvárosban...
4. Ami a késeket illeti, Magyarországon jelenleg erről csak annyi van törvényben, hogy a kések közül a 8 centiméter vágóélhosszat meghaladó kés minősül közbiztonságra különösen veszélyes eszköznek. Fontos tudni, ez nem mond ki olyasmit, hogy ha neked ennél hosszabb késed van, akkor az büntetendő, büntethető! Furcsa is volna ugye, ha tegyük fel veszel egy nagy konyhakést, viszed haza a táskádba, a rendőr valamiért megállít és igazoltat téged, benéz a táskádba, ott látja a konyhakést, s erre megbüntet téged...

Igazából még arra sincs törvény hivatalosan, hogy te 8 centinél hosszabb pengéjű késeket ne hordhatnál közterületen. Mindazonáltal, mert mégiscsak ki van mondva hogy egy annál hosszabb kés már „közbiztonságra különösen veszélyes”, emiatt nekem az a véleményem (bár nem vagyok jogász!) hogy ez jogilag „szürke terület”. Azaz, ELVILEG még ha egy nagy machetével a derékszíjadra kötve mászkálsz is, nem lehetnél büntethető, de ugye a „fene se tudja”, akarommondani, szerintem szándékosan hagyja e kérdést ennyire homályban a törvény. Ez egy „szürkezőnás” terület szerintem, ahol nagy az egyes rendőrök egyéni „szabadsága”, miként bírálják el a dolgot. Ha mondjuk elmész a kiserdőbe a machetéddel vagy a túlélőkéseddel sátorozni, szerintem minden oké, akkor is ha egy rendőr arra jár. Ha azonban este 11 órakor a pesti Nagykörúton ilyen felszereléssel flangálsz, már több mint esélyes hogy a zsaru megállít majd és kellemetlen kérdésekkel fog téged zaklatni – amúgy, még szerintem is teljesen jogosan!

Hasonlóképp azt se ajánlom hogy Vácon ilyen szerelésben menj be egy élelmiszeráruházba kaját vásárolni. (Már ha beengednének oda egyáltalán így öltözve). Ha azonban a faluban ahol laksz amúgy is, ahol mindenki ismer téged, így méssz be a boltba hogy vegyél egy tábla szalonnát, szerintem semmi baj se lesz, legfeljebb hóbotos, flúgos embernek tartanak majd.

Szóval, igen, veszélyesnek kell kinézned, de nem azon az áron, hogy nagyon felhívd magadra a rendőrök figyelmét, mert még ha semmi bajod se lesz belőle a törvény előtt, hát akkor is, az állandó zaklatás, kérdezősködés, kihallgatás, magyarázkodás mindenképp időrabló és stresszes! Tehát, ennek érdekében ami a fegyvereket illeti, a következőt ajánlom:

– Ne használj rugóskést! Ne is legyen ilyened egyáltalán! Felesleges. Leírtam az előző könyvemben is, hogy egy muh, az nem bűnöző! Neki **a kés hasznos munkaeszköznek kell**, nem gyilkolásra és elrettentésre! És a rugóskésekre minden rendőr „harap”, gyanúsna tartja (és megintcsak: szerintem is jogosan!), azt úgyse hiszik majd el neked hogy rugóskéssel akarsz erdőt járni, bushcraftozni, mert annyit a zsaruk is tudnak, hogy a rugóskés nem egy bushcraftozásra alkalmas kés, de nem is túlélőkés!

– A túlélőkésed – ami ugye egy nagy, igencsak vaskos, robusztus kés – ne úgy lógjon az öveden, hogy látszódjék! Legjobb ha sehogyan nem is lóg az öveden, kivéve ha eleve az erdőben vagy épp, vagy otthon a házádban és/vagy a kertedben. De emberek közé ne menj ki vele, túl feltűnő! Úgy értem, lehet a táskádban, vagy a BOB-ban, de ne az övedre felfűzve!

– Amennyiben van nálad BÁRMILYEN kés, mindegy hogy túlélőkés-e vagy bushcraftozós kés, vagy konyhakés, vagy pici bicska vagy akármi, mindegy milyen hosszú a pengéje, de szóval ha van ilyesmi épp nálad, akár az öveden, akár a csomagodban, és egy rendőr meglátja nálad és kérdőre von hogy minek az neked, akkor **NEHOGY** azt válaszold hogy önvédelem céljára! Sajnos ugyanis olyan **hülye** törvényeink vannak, hogy ebben az esetben a késed (vagy tulajdonképpen BÁRMI amiről ezt állítod!) máris FEGYVERNEK VAN TEKINTVE, hiszen egy önvédelem céljára szolgáló eszköz az fegyver lehet csak (az idióta törvényhozók szerint), tehát ha te elismered hogy az önvédelemre van nálad, akkor ezzel elismerted hogy az egy fegyver! És mert minden bizonnyal nincs fegyverviselési engedélyed, emiatt irtó sok pénzre megbüntetnek, lecsuknak, az a minimum hogy fogdába csuknak aznap éjjelre, és költhetsz egy rakás pénzt ügyvédre is. Plusz elkobozzák a késedet is (vagy bármit amiről azt mondtad hogy

önvédelemre szolgál). Szóval igen, ilyen hülye a törvény: elvileg jogod van az önvédelemre, de nem készülhetsz fel rá úgy, hogy beteszél bármit amit hasznosnak tartasz önvédelemre, és el is ismered róla hogy adott esetben hasznos lehet önvédelmi célra! Bizony, a helyzet az hogy ha akár csak egy összecsavart törülközőt is hordasz a táskádban, a rendőr megkérdi tőled mire neked az a törülköző, s te azt válaszolod hogy önvédelemre, már AZÉRT IS megbüntethetnek, mert ebben az esetben az az összecsavart törülköző is FEGYVERNEK minősül, azért, mert te elismerted róla hogy önvédelemre alkalmas! Ilyen hülye a törvény, ba'meg! Szóval SEMMIRŐL SE ismerd el, SOSEM, hogy az neked önvédelmi célra kell, **vagy hogy akár csak arra is lehetne legalább elvileg használni!**

Ilyen esetben tehát, azaz ha van nálad kés vagy bármi amit a rendőr gyanakodva szemlél, és megkérdi mire való, azt kell válaszolnod, hogy az neked munkára kell, vagy, ha nyilvánvaló hogy ez rossz válasz lenne mert épp nincs is munkahelyed, vagy olyan ruhában vagy hogy nehezen hihető hogy munkahelyre mennél vagy onnan jönnél, akkor azt, hogy neked a természetjárás, bushcraftozás, táborozás, turizmus, sátorozás a hobbid, és ahhoz kell, tehát turisztikai felszerelés illetve sportfelszerelés! Nyilván persze ezt se hiszi majd el, ha Budapest ötödik kerületében lófrálsz egy hatalmas túlélőkéssel vagy machetével az öveden, pláne éjfél tájt. Nem hiszem azonban hogy baj lenne belőle ha akár a metrón is utazol ilyesmivel, de úgy, hogy ezek a hátizsákod mélyén lapulnak, és nem lehet előszedni őket egy pillanat alatt.

– Egy bushcraftozásra alkalmas kés szerintem lehet az öveden akkor is ha emberek közt jársz, DE: Mindenekelőtt, ez se látszódjék, azaz viselj valami hosszú kabátot ami eltakarja! Ha ez nem megoldható mert mondjuk nyár van és döglesztő hőség, akkor ne a derékszíjadra tedd, hanem úgy hordd a ruhád alatt hogy mondjuk mint egy övtáska, a válladon és a derekadon van átvetve a szíj, és így a kés valahol a melled tájékán van, amit eltakarhat egy sötét színű pulóver vagy anorák, vagy egy kellően bő, sötét színű ing! Ekkor is viszonylag gyorsan elő tudod húzni (pláne ha előbb gyakorolod is egy ideig...), de nem feltűnő! És még így se feltétlen ajánlom hogy viseld Pesten, a „nagyoncivilizált” emberek közt. Még éjjel sem. Sőt, éjjel pláne nem, mert egy igazi muh különben se jár Pesten, legfeljebb átutazóba nagynéha, mert minek is menjen oda, az a tájék neki túl városias és természetellenes, a hedonizmus fellegvára amitől ő utálkozik, de pláne nem mászkál Pesten éjszaka, s amiatt nem mert éjszaka még nem Pesten se mászkál, sehol se mászkál éjszaka, mert minek?!

Hajítócsillaga nem kell hogy legyen egy muhnak, és az is olyasmi amúgy amire különösképp allergiásak a rendőrök. Ija lehet egy muhnak, de azt se szabad felajzva hordania, sőt a legjobb ha eleve szétszedve hordja, mert az különben is csak akkor kell neki – s még akkor is csak LEGFELJEBB! - ha erdőbe megy. Bár még akkor is ciki, mert ha nincs vadászati engedélye akkor simán ráfogják hogy vadorzó. Szóval az ija jobb ha otthon marad, s csak az udvarába betévedő kóbor kutyák vagy galambok lelövésére használja. Magyarországi viszonyok közt legalábbis.

Ellenben simán lehet nála egy jókora vándorbot! Az is igencsak hatásos fegyver a rosszfiúk elrettentésére! Persze ha valaki kötekedő – akár egy rendőr is – megkérdezi minek az neki, akkor ne azt mondja hogy a huligánok ellen, mert sajnos a huligánok is embernek számítanak a törvény előtt, s akkor olyan látszata van mintha a muh akarna verekedni. Ha ugyanis ilyesmit válaszol a muh, akkor azzal is elismerte hogy neki az a cucc önvédelemre kell, tehát fegyver.

Hanem mondja azt, hogy a kóbor kutyák ellen. És egy ilyen bot tényleg nagyon jó az acsarkodó kutyák ellen is. És ez teljesen hihető a magyar falusi viszonyokat figyelembe véve, ahol a kutyák nemcsak megkötve nem szoktak lenni, de még a kerítések is legtöbbször olyanok hogy csak az nem jár ki meg be aki nem akar.

5. A hajviseletet és általános kinézetet illetően: Nem úgy kell veszélyesnek látszanod, hogy a huligánokra hasonlítasz! Azaz NE viselj túskebökivé ragasztott taréjos, lila vagy kék irokézfrizurát, mert nem kell úgy kinézned, mint egy örült, génsérült kakas! Vagy legyél teljesen kopasz, vagy legyen egyszerűen egy hosszú, többé-kevésbé fésületlen, vállig érő bozontod a fejedben, mint egy barbár harcosnak a középkorból. Mindkettő rém férfiasnak és „macsó-szerűnek” tűnik! Nem tűnik ellenben okvetlenül és szándékosan erőszakosnak, törvénysértőnek! Azaz, ezek a hajviseletek erőt és magabiztosságot sugároznak, de nem szándékos törvénysértést, nincs olyan üzenetük hogy direkt akarna a viselője közbotrányt okozni, nem hirdeti azt messziről, hogy „Én bűnöző vagyok!”, de azt se hogy „én direkt meg akarlak ijeszteni”! Tehát nem olyan értelemben kell veszélyesnek látszani, hogy a kinézeted azt üzenje, hogy „Én azt akarom hogy félj tőlem! Én kiszámíthatatlan vagyok! Én nem tisztellem a törvényeket!”, hanem úgy, hogy ezt üzenje a külsőd: „Én a magam útját járom, én nem hódolok be senkinek, de alapvetően egy rendes fickó vagyok. Magabiztos vagyok. Nem ijedek meg könnyen, nem jellemző rám a bepánikolás. Nem akarok balhét csinálni, de meg tudom védeni magamat, vagy legalábbis rém nehéz menet lesz legyőzni engem, és még ha netán le is győzől de megbánod utólag, mert az neked annyiba fog kerülni sokféle értelemben!”

Ha pedig netán abba kötne bele a rendőr hogy de miért vagy kopasz (bár nem hiszem hogy belekötne, a kopaszság már tényleg nem minősül fegyvernek, nem tilos kopasznak lenni) akkor egyszerűen mondd azt, hogy te szimpatizálsz a buddhizmussal, gyakorlod néha a meditációt, s amiatt vagy kopasz, hogy ezzel is az általad nagyon tisztelt buddhista szerzetesekre hasonlíts – bár te magad nem vagy kifejezetten buddhista. De nagyon tiszteled őket! Tehát nem azért vagy kopasz mintha skinhead lennél, vagy fasiszta, vagy antiszemita, vagy akármí!

Tehát a cél nem az hogy egy gengszterhez hasonlíts, hanem inkább valaki olyan fickóhoz akiknek az Amerikát meghódító első pionírokat ábrázolják; valami kemény vonású, magabiztos prémvadászhoz; egy magányos aranyásóhoz aki hosszú éveket töltött a vadonban; egy leszerelt zsoldoskatonához aki talán már nem okvetlenül van ereje teljében, nem kíván több kalandot, de azért **ha nagyon muszáj** még igenis képes nekidurálni magát, és akkor AKÁRMI IS megtörténhet azzal aki kötekedik vele... szóval érted remélem!

Ebből következik, hogy a bőrödön se legyen lehetőleg semmi tetoválás. De pláne ne halálfej, csontváz, sírkő, meg más efféle baromság. A ruháidon se jó ha mindenféle képek vagy reklámszlogenek, hirdetések vannak, sőt a legjobb az ha márkajelzés se található rajtuk. Nem javaslom hogy terepszínű ruhába öltözz, az igenis nagyon feltűnő egy városi környezetben, még falusi környezetben is, az a maga módján szerintem hencegés, annak fitogtatása hogy „lám ki vagyok én, milyen kemény fickó”... s ekkor esetleg direkt csak azért köt beléd egy kigyúrt vagány, hogy megmutassa hogy mégiscsak ő a keményebb és nem te! Ami nem biztos hogy igaz, lehet hogy mégis te győzől majd a végén, de azért erre nem lehet mérget venni, szóval a dolog mindenképp rizikós. A legjobb ha az öltözéked egyszerű, a ruháid angol szóval élve „plain” típusúak azaz nincs rajtuk semmi kép vagy szöveg, egyszínűek, a szín lehet fekete, barna, zöld, szürke, vagy „coyote” (ezt

nehéz leírni, keress rá az Interneten – az én szememnek valami olyasmi ami átmenet a zöld és a barna közt). Szóval valami ilyesmi. Nem kimondott katonai színek tehát, nem „terepszín”, de azért „komoly”. Igen, az kell hogy látszódjék rajtad hogy te egy komoly fickó vagy, aki nem egy hobbyturista, te komolyan veszed a dolgokat, vélhetően értesz is a dolgokhoz, de nem vagy katona, nem akarsz hengegni azzal hogy te jaj milyen félelmetes vadász vagy, vagy legyőzhetetlen harcos... DE, azért akkor se ajánlatos „felidegelni” téged, mert ha „bemorcosodol” valakire, akkor annak kellemetlen perceket tudsz okozni!

Kifejezetten helyes az is, ha a cuccaid amiket magaddal viszel, beleértve a cuccok közé a ruháidat is, nem tűnnek vadonatúj darabnak! Mert ha a cuccaid újak, vagy akár csak ha a többségük új, pláne ha netán még nagyon márkásoknak is tűnnek, az azt a gondolatot ébreszti mindenki aki lát téged, hogy te is „új” vagy, egy „új fiú” ezekben a dolgokban hogy erdőjárás, túlélés meg hasonló! És ki az „új”? Nos, a turisták, akik csak hobyból utazgatnak ide meg oda... akik nem nagyon konyítanak semmihez sem... akik épp emiatt „könnyű prédák” a tolvajoknak, a rablóknek, a kötekedőknek! Pláne mert ha a cuccok újak, akkor valószínű hogy sok a pénzed is ugye, hiszen volt arra is pénzed hogy pompás zsír-új cuccokat szerezz be egy kirándulás kedvéért...

Ha azonban a cuccaid ha nem is ócskák de viseltesek, az arra utal hogy ez már nem az első utad, te már gyakorlott vagy, te már „ismered a dörgést”, van tapasztalatod...

Mindebből következik az is, a legjobb ha minél több olyan ruhát viselsz, és minél több olyan tárggyal rendelkezel, amiket magad készítettél, s jól is látszik rajtuk hogy magad készítetted őket! Az ilyesmi is arra utal ugyebár hogy te gyakorlott vagy, aztán meg az ilyen tárgyak nem is olyasmik amiket általában vágnának a tolvajok és rablók megszerezni maguknak. Mert mire menne a tolvaj a te használt bőrkabátoddal? Vagy ha nem is bőrkabát csak egy közönséges, s már nem is új télikabát? Vagy azt hiszed bárki is vállalná a bűnelkövetés kockázatát azért, hogy megszerezze azt a csontból készült fésűt amit te készítettél? Vagy az előző könyvemben több fényképen is bemutatott fatüzelésű tűzhelyt amit én készítettem mindenféle újrahasznosított anyagokból?! Vagy egy konzervdobozból gyártott poharat?! Ugyan már!

Aki így néz ki és ilyen dolgokat használ – például az e könyvben bemutatott konzervdoboz-poharamat – arról bár nem okvetlenül bűzlik messzire hogy szegény lenne, hiszen nem kizárt hogy van akár több milliója is a bankszámlán, de legalábbis NEM TUDHATÓ BIZTOSAN róla, hogy gazdag-e! Mert lehet hogy az, de az is lehet hogy nem. A rabló illetve tolvaj tehát súlyos kockázatot vállalna az ilyen ember célbavevésével. Mert a cuccai nem olyanok hogy érdemes legyen strapálnia magát a megszerzésükre tett kísérlettel, az meg erősen kérdéses hogy van-e a fickónál – nálad – annyi készpénz ami megérné a kockázatot. És mert a holmikon az is látszik hogy nem egy alkalmi turista vagy aki megijed majd az első ítéletidőtől ami lecsap rá a szabadban, hanem „kemény legénynek” látszol, tapasztalt fickónak, látszik rajtad a magabiztosság, emiatt a rosszfiúk nagyon meggondolják majd, beléd kössenek-e. Esélyesebb hogy inkább könnyebb zsákmány után néznek.

A kiskésit! akarommondani: A kiskanalát!

Valamelyik előző fejezetben említettem már, hogy 2 kanalam is van (annak ellenére hogy még egyetlen kanál megléte se létszükséglet), s e 2 kanalam egyike egy kis kávéskanál(féleség). Elég furcsának tűnhet Olvasóm számára, minek van nekem ilyenem, ha egyszer úgylis a nyers Carnivore diétát követem, azaz még az is ritkaság lesz nálam hogy megsüsssem a húst, a főzés annál is ritkább esemény lehet nálam, az meg pláne infinitezimálisan ritka, hogy konzervet egyek – márpedig mi máshoz is lenne hasznos az a kanálka? Netán kávéskanálnak, tényleg? Olvasóm már sejtheti rólam, hogy nem kávézom... nem is teázom... de ha minden szökőévben egyszer el is követnék ilyesmit, hát a rólam eddig megtudottak alapján Olvasóm bizonyára nemcsak önmaga de egész családjá életét is fel merné tenni arra, hogy még ezesetben se fogok se a teába, se a kávéba cukrot tenni, akkor meg mire is kéne nekem oda kanál, hiszen nincs amit elkevergessek a folyadékbán...

Szóval tényleg, mire nekem kiskanál? Mert a nagy kanálnak még talán van valami értelme: ugye, ha a serpenyőmben tükörtojást sütök, azt előnyös lehet megenni kanállal, oké. De kiskanál...?!

Nos, az ok amiért megtartottam, tényleg semmi más mint amit említettem is: igenis jól jön, ha nagyon de nagyon ritkán esetlegesen és netántánlagosan konzervet eszem! Mert tényleg megtörténhet ilyesmi, ha utazom. Nyilván persze, túlélném még ilyenkor is ha nem lenne kiskanalam. De ha már van úgylis kanalam, minek dobjam ki, ha magammal vihetem...

Persze azért a „képlet” nem ilyen egyszerű. Számos kanalam volt nekem is mint mindenkinek, a minimalistává válásom előtt. Amikor minimalista lettem, szinte azonnal, a minimalista életem legislegkezdetén azonnal tudtam, igen, már a legislegkezdetibb boldogságos és szentséges pillanatban, mert ismertem magamat, hogy nekem ez a minimalizmus csak és kizárólag akkor működhet, ha nem csak simán minimalista leszek, de szélsőségesen minimalista! Velem ez így szokott lenni: én nem tudom a dolgokat csak „kicsit” csinálni, csak „mértékkel”: én ha csinálok valamit, szívem-lelkem beleadom, azaz szélsőségesen „benne leszek” a dologban, mókában, munkában és folyamatban... vagy sehogyan sem. Akárhány dolgot próbáltam eddig az életemben „mértékkel” csinálni, annak a vége mindig az lett hogy idővel egyre több „engedményt” tettem, majd végül a dolog lassanként teljesen abbamaradt... Ám amiben merészeltem szélsőségesnek lenni, az mind sikerült!

Szóval szélsőségesen minimalista akartam lenni (ebből később egyenesen következett a muhságra törekvés), és felmerült a kérdés, mi legyen a számos kanalammal. A legtöbbet vagy elajándékoztam, vagy kidobtam (megvenni őket senki nem akarta...), de akadt egy, amire még réges-régen, sok évvel ezelőtt tettem szert, az EBAY-en vásároltam, már nem emlékszem mennyiért de nagyon olcsó volt, talán 1 vagy 2 dollár mindössze. Aki eladta, azt írta hozzá, hogy amikor megvett egy régi házat, ott találta a fészerben számos más ősrégi cuccal együtt, de nem tudja a kanál mikor készült, az viszont látszik rajta hogy „házi barkács”... Erről van szó:

Hát ez igazán házi barkács, tényleg olyan ronda, mintha én készítettem volna! Az is biztos hogy ezt senki nem akarja majd ellopni tőlem, egyrészt mert egyetlen tolvaj se akarja majd „égetni” magát azzal hogy ilyen kanalat használ, másrészt mert tudják hogy eladni is kvázi lehetetlen volna, harmadrészt meg mert könnyedén felismerhető! (szerintem az eladó rendkívül meglepődött hogy van valaki olyan hülye aki képes megvenni ezt a kanalat, biztos nem hitt benne igazán, hogy el tudja adni...)

Szóval azonnal beleszerettem, megvettem, és csak annyit „modifikáltam” rajta, hogy eredetileg nem volt lyuk a nyelén, azt én fúrtam rá, mert szeretem ha az evőeszközeimet alkalomadtán fel tudom lógatni valahová. Valamint ott ahol a kanál szára a kanál azon részéhez ér amit a szánkba veszünk, ott nagyon hegyes kiszögellések voltak rajta, azokat kissé lereszeltem. És mielőtt valaki gyanakodni kezdene rám: igen, amikor megérkezett alaposan megmostam és fertőtlenítettem, de ennek ellenére a patina java része megmaradt rajta! Ez azonban nem zavar engem. (Sőt, örülök neki!)

Szóval majdnem minden kanalamtól megszabadultam, de kivéve azt a hatalmasat amit a BOB-ba tettem, és igen, épp amiatt tettem oda hogy azzal egyem majd a tükörtojást ha készítek olyat... És beraktam oda ezt a kis aranyos

„ősi” kanálkát, amit fentebb a képeken bemutattam, mert annyira megtetszett. Eleve, a többi kanalamhoz mind ingyen jutottam hozzá, ezért azonban pénzt adtam ki, ha keveset is, így ha kidobnám, fájna a szívem érte... de így nem fáj, mert viszem magammal. S különben is, ANNYIRA tetszik, annyira „kúl”! Annyira primitív, hogy nagyon illik a muhsághoz, úgy érzem! És különben persze hogy kipróbáltam, nagyon jól használható, és sok is fér rá a méretéhez képest, mert jó mély!

Szerintem aki készítette valamikor régen, ha nem is ősidőkkel de legalábbis évtizedekkel ezelőtt, az az ember ha még élne és megtudná mennyire tetszik nekem a kanala, a készítménye, hogy a számos kanalam közül direkt ezt választottam azért hogy magammal vigyem a BOB-ban és megtartsam, hogy milyen „kiskedvenc” lett a számomra, hát nagyon örvendene neki, s úgy érezné, nem hiába dolgozott amikor elkészítette! Igen, nagyon örülne biztos, hogy az ő kiskanala nem „halt meg” vele együtt!

Egy újabb, saját készítésű tűzhely

Előző könyvemben már bemutatottam egy saját készítésű, fatüzelésű tűzhelyt, számos képpel. Nos, azóta készítettem egy mégújabbat – jöjjenek előbb a képek, majd a magyarázat! Íme:

Na tehát, miről is van itt szó, mi ez a szörnyszülött amire oly büszke vagyok?! Nos, találtam egy picike „házi széfet”, szóval egy afféle pénztartó dobozkat... Persze kulcs nem volt a zárjához. Gondolkodtam, mire tudnám felhasználni... Hát ugye, ha kulcs nincs, a zár is felesleges, így azt leflexeltem... És közben rájöttem, mi lenne ha ebből készítenék egy mini tűzhelyt magamnak! Minit, de olyat amire azért ráfér egy normális lábos, és persze ez is fatüzelésű...

Annak ugyanis amit az előző könyvemben bemutattem, minden erénye ellenére is van egy hibája. Ez pedig az, hogy külön objektum a tűzhely maga, s alatta a hamugyűjtő tálca. Mely utóbbi ráadásul igazán jókora, és nem is lehet rendesen becsomagolni. Megtettem, betekertem egy ingbe, aztán amikor később kicsomagoltam belőle, kideült hogy kilyukasztotta az én csodálatos ingemet... Pedig mennyire igyekeztem lereszelni az éles sarkait... és mégis...

Nos, ez az újabb tűzhely már nehezebben lyukasztana ki bármit is. Jó-jó, nyugtával dicsérjük a napot... de sokkal kevesebb olyan pontja van ami ilyen értelemben gyanúra adhatna okot. Na tehát, látható, a fém pénzesdobozka belsejébe két oldalra beszereltem egy-egy példányt azokból a tartókonzolokból (angolul „bracket”) amiket már előző tűzhelyemhez is felhasználtam. Ahhoz 4 kellett, ezen újabbhoz csak kettő. Az összeillesztést a konzolok és a doboz közt két-két csavarral oldottam meg. Kivágtam elől a „bejáratot a tűztérbe” is, ott ahol a zárószerkezet volt eredetileg. Most már olyan tűzhelyem van, amit be tudok csukni... Csináltam ehhez is drótokat hogy kisebb akármit is rá lehessen állítani...

Az előző tűzhelyem súlya üresen 1.35 kg volt, ezé csak 1.3, azaz teljes 5 dekával kisebb! Nyilván, erre már nem lehet olyan kényelmesen ráülni ha épp nem ég benne tűz... de könnyebben hordozható! És azért igenis rá lehet ülni, ha kicsit alacsony is, ezt is bemutatam fentebb egy képen.

És amikor cipelem, lehet benne tárolni mindenfélét. Nyilván persze nem valami nagyon apró holmit, mert az kiesne a lyukon. De kést, villát, multitoolt, ferrocérium rudat, hordozható zsebfűrész, stb.

Hogyan tudod lebeszélni magadat valaminek a megvásárlásáról?

Ez egy nagyon fontos fejezet egy leendő muhznak, egy kezdő minimalistának (de még egy haladóbbnak is). Mert világunk telis-teli van kísértésekkel, azaz csábításokkal arra, hogy megvegyünk valami amúgy szükségtelen kacatot, csak mert az olyan jól néz ki, olyan „cuki”, vagy mert a szomszédnak vagy más ismerősünknek van már olyanja és mi nem akarunk szegényebbnek, csekélyebbnek látszani nála, nem akarunk kimaradni az új cucc állítólagos „előnyeiből”, a „kényelemből” amit az állítólag nyújt nekünk, stb.

Ne higgyük, hogy az e fejezetben elolvasható védekezési, azaz vásárlás-akadályozó trükkök megtanulását megúszhatjuk! Azért nem, mert ne higgyük - minthogy csalfa önámítás lenne - hogy pusztán holmi „akaraterő” elég ahhoz, hogy valamit meg ne vegyünk! Hogyne, némi akaraterő árán persze megúszhatunk egy csomó vásárlást, igen... *de nem mindet!* S még amit megúszunk, azt is többnyire inkább csak **elodázzuk**. Elhalasztjuk. Azaz, az akaraterő csupán arra elegendő, hogy ne vegyük meg **azonnal**. De ez sajnos úgy szokott lenni, hogy ha rögtön nem is vesszük meg, azért a gondolat akkor is ott motoszkál majd az agyukban, hogy „de jó lenne mégis, ha lenne egy olyanom”! És a vágy egyre erősebb lesz benned. Pláne ha többször is találkozol majd annak az izémizének a reklámjával. Márpedig találkozol majd vele, az hétszentség, hiszen világunkban minden teli van reklámmal! (Emiatt is muszáj kidobnod a tévét a lakásodból a francba, eggyel kevesebb reklámfelületen kísérthetnek majd téged a vásárlásra szuggeráló ingerek). És láthatod is azt a valamit a szomszédodnál, a munkatársaidnál, barátaidnál, stb. Tehát egyre jobban eluralkodik majd rajtad a vásárlási késztetés. És végül igenis megveszed majd, mert bebeszéled majd magadnak hogy az neked tényleg kell, tényleg fontos, és különben is, te azt ugye „megérdemled”, mert „ennyi igazán jár neked, még sokkal több is”, mert „te se érsz kevesebbet mint mások, mint a többiek”, és különben is, „ez nem is olyan drága”, ez csak egy csepp a tengerben, ennyi kis költségből nem lehet baj...

Persze hogy nem. Önmagában. De sok kicsi sokra megy... Aztán meg, ki tudja, mit nevezel te „kis” költségnek...

Szóval, lássunk is neki, hogyan kell magadat TUDATOSAN lebeszélni valaminek a megvásárlásáról! Milyen fokozatokon, lépcsőfokokon át lehet ezt elérni, milyen, önmagunknak feltett kérdések által!

Egy ehhez némileg hasonló listát már bemutattam előző könyvemben, de egyrészt ez annyira kardinális pontja a muh életnek, sőt a teljesen közönséges emberek életének is ha takarékoskodni akarnak, hogy ez esetben megengedhető az ismétlés, másrészt, ki is bővitem azt amit ott leírtam! A könnyebb elkülöníthetőség kedvéért pontokba szedem a szempontokat. És minden ponthoz nemcsak egy sorszámot rendelek, de egy címszerű, rövid elnevezést, összefoglalót is. Íme:

1. Milyen anyagból készült az a tárgy?

Kezdetnek mindjárt azt kell tisztázni, az a valami aminek a megvételésére vágyat érzel (ezt a továbbiakban úgy nevezem majd a rövidség kedvéért hogy az X tárgy vagy X cucc) az valami az étkezéssel kapcsolatos izémizé-e, például kés, villa, kanál, tányér, pohár, lábos, ivópalack, kulacs, tepsi, tárolóedény, tálca, stb. Ez amiatt fontos, mert ha a válasz IGEN, azaz az X cucc étkezéssel/ivással kapcsolatos, akkor azonnal azt kell megvizsgálnod, **milyen anyagból készült!** Ugyanis, étkezéssel kapcsolatos cuccokat nem szabad megvenni, ha műanyagból vagy alumíniumból vagy akár rézből készültek! Akkor se, ha bronzból, mert annak is az egyik összetevője réz. Ez mind káros az egészségre! És ugye nem akarsz azért pénzt kiadni, hogy ezáltal az egészséged lassú leromlását finanszírozd... Ha az a cucc titánból készült, az meg „kérdőjeles”. Elméletileg, azaz eddigi legjobb tudásunk szerint, a titán nem káros az egészségre, de én ebben nem vagyok biztos. Eredetileg, eleinte ugyanis a műanyagról meg az alumíniumról se hitték hogy káros lenne... Az biztos, fémes titánnal nem nagyon találkozhatott a fajunk az evolúció során mostanáig. Ez már gyanúra ad okot... gyanúra, hogy hátha mégis káros... és csak amiatt nem derült ez még ki, mert a titánból csak nemrég kezdték el mindenfélét csinálgatni, és különben is drága, azaz nincs olyan sok titánból készült tárgy mint ami alumíniumból készült, és nem is használjuk a titánt olyan régóta mint az alumíniumot. Könnyen lehet tehát hogy káros, csak még nem derült ki. Szóval, ha az X cucc étkezéssel (beleértve az ivást is) kapcsolatos, akkor szerintem csak abban az esetben szabad megvenni **legfeljebb**, ha üvegből vagy fából készült, vagy öntött vasból, vagy kovácsoltvasból, vagy rozsdamentes acélból! Amennyiben nem ezen utóbbiakból készült, gondolkodj el azon, tényleg olyan hülye vagy-e, hogy képes vagy pénzt kiadni egy egészségkárosító vacakért, ráadásul olyanért, ami nélkül eddig is remekül megvoltál!!

2. Kínai termékről van-e szó?

Nézd meg, az adott termék Kínában készült-e! Ha igen, akkor... nos, nem mondom hogy akkor nem lehet, nem szabad megvenni... nem, nem mondok ilyet, tényleg nem, mert mint a minimalizmusról írt könyvemben is kifejtettem, sajnos néha muszáj kínai cuccot vásárolni, egyszerűen mert nincs semmi más alternatívánk. Ennek ellenére, ha azt látom hogy az X cucc „Made in China”, azaz kínai termék, akkor - én bizony úgy vagyok vele! - a vásárlási ingerenciám, hajlandóságom olyan meredeken lezuhan egy pillanat alatt, mintha egy feneketlen szakadékba esne bele, s még ezt se a Földön hanem a Jupiteren ahol a gravitáció is sokkal erősebb! Mondható tehát, ha megtudom hogy egy termék kínai, akkor a csábítás hogy megvegyem, azonnal visszaesik, legkevesebb 95 százalékkal! Nem tévedés: tényleg és igazán legkevesebb 95 százalékkal! Esküszöm mindenre, a leendő muhságomra, a sztoicizmusomra, a minimalizmusomra meg minden más elképzelhető dologra és eszmére, az életemre és az egészségemre is, hogy nem túlzok a 95 százalékos számot leírva! Azaz ha a csábítás a megvételésre nem is szűnik meg teljesen, de igazán a nullához nagyon közeli értékre redukálódik!

Ezt az attitűdöt - mondjuk ki nyíltan, a „kínaitermék-ellenes attitűdöt” - **létfontosságú** elsajátítania Olvasómnak! Amiatt létfontosságú, mert a kínai

termékeknél óriási az esély rá, hogy az a termék egyszerűen **szar**. Szar, igen. Sőt sok esetben még örülhetnénk neki ha csak simán szar lenne, de sajnos még csak nem is szar, hanem egyszerűen lágy, véres fos! Ez van. Nem finomkodom. Az. Igen, az. Fos. Mert mi mást is mondhatnék olyan termékek garmadáiról, amiknek óriási százaléka már **az első használat során** tönkremegy?! És ha ez egy késsel történik meg nálad, s épp nincs másik késed, akkor megnézheted magadat. De ha van is más késed, esetleg a hirtelen pengetőzés miatt megvágod magadat. Rosszabb esetben az ütőeredet. Vagy mondjuk karácsonyfaizzóról van szó, aminek elégtelen a szigetelése, s emiatt áramütést kapsz. Netán nem te, hanem a gyereked, aki, mert kisebb, nagyobb eséllyel hal meg az áramütéstől... Történt már nem is egy ilyen eset, benne volt a hírekben is. De volt olyan esetem is, hogy rendeltem Kinában gyártott ruhát, kiválasztottam a webshopnál az adott termék oldalára előzékenyen odatett táblázatból a megfelelő méretet, ami az esetemben az XL lett volna... vagy legalábbis én olyat akartam venni, mert a szellős, bő öltözetet szeretem. Majd gondolván rá hogy a kínaiak többnyire olyan picike emberkék, legalábbis ez a sztereotípiáróluk, inkább mégse XL méretűt rendeltem hanem 2XL-est vagy más jelöléssel XXL méretűt. Azaz dupla „extra large” méretűt. Nos, a ruha megérkezett, és tényleg 2XL-est küldtek... amennyiben még a ruha belsejébe varrt kis textildarabon is az szerepelt hogy 2XL. Ennek ellenére, bele se tudtam bújni, olyan szűk volt... az igazi mérete valahol az S és M azaz a „small” (kicsi) és „medium” (közepes) közt lehetett valahol.

Másik eset, ami ugyan nem került pénzembe de csak mert időben észhez tértem, hogy szerettem volna venni egy „kemping-lábost”, azaz olyat, ami kellően nagy, van fedele is, a fülei az oldalához hajthatóak, és, most jön a legfontosabb: NÉGYSZÖGLETES formájú, azaz nem kerek! Azért négyszögletes, mert mint előző könyvemben is írtam, a muh a szegletes formákért rajong, azokat kedveli, mert azokat lehet szépen kényelmesen egymás mellé passzítani a BOB-ban. Na most, kerestem mindenféle ilyen lábosokat, de sokáig nem akadtam hasonlóra. Végül az Amazon kínálatában nagy nehezen felfedeztem egyet! Igaz, nem rozsdamentes acélból volt, hanem titánból, márpedig a titán esetén nem vagyok teljesen biztos benne hogy istenbizony ártalmatlan az egészségre, de mert már oly nagyon szerettem volna egy négyszegletes lábost, gondoltam, megalkuszom a lehetőségekkel, oké, legyen akkor titán, végtére mégse alumínium, s legalább az az előnye megvan neki, hogy ultrakönnnyű!

De megvétel előtt elolvastam azért a vásárlói visszajelzésekből is párat. Rögvest az első arról szólt, hogy a tető nem illeszkedik szorosan, pontosan a lábosra. Hm... Na jó - gondoltam - ezzel még együtt tudok élni, oké! A következő visszajelzés: a lábos fülei könnyen törnek a súlytól, ha jól tele van pakolva. Hm... Ez már nagyobb probléma, de sebjaj, a lényeg hogy a lábos maga szegletes legyen, majd hajtók én neki erős fület valami vastag drótból! Harmadik visszajelzés: A lábos kapacitása kisebb mint a meghirdetett, nem 1 literes csak kb 800 ml. Hm... Hát, egye fene, hátha az enyim mégis 1 literes lesz, aztán meg nekem végsősoron a 800 milliliter is elegendő... De a következő visszajelzés végképp elkésérített: Kiderült, hogy NEM IS TITÁNBÓL KÉSZÜLT, CSAK ANODIZÁLT ALUMÍNIUMBÓL!

Micsoda?! WTF?! Basszus, a titánnal még megalkudtam volna valahogy, de kifejezetten kerülöm az alumíniumot mindenben aminek az étkezéshez van köze, mert meggyőződéseim hogy IDEGMÉREG!

Na most lehet hogy Olvasóm úgy véli, egy hipochonder kényeskedő seggfej vagyok, mert nem kell félni ennyire az alumíniumtól és babonáságban hiszek.

Oké, nem vitatkozom, én ugyan így vélem, de annyi baj legyen ha Olvasóm másképp gondolja. NEM EZ A LÉNYEG. Hanem az, hogy ha valamit úgy reklámoznak hogy TITÁNBÓL KÉSZÜLT, akkor készüljön is titánból, és ne akarjanak az emberre a drága, minőségi titán helyett egy olcsó alumínium vackot rásózni! Mert ha így tesznek az CSALÁS, a vásárlók megtévesztése!

Ezek után természetesen pontosan zéró mértékűre olvadt a kedvem a vásárlásra, hiába szeretnék magamnak szegletes lábost... Kíváncsiságból persze rákerestem a gyártóra. Jellemző, oda se merte írni a gyártó az Amazon oldalára, hogy hol készült. Ettől még persze a cég nevét a Google-ba beírva megtudtam: hát persze hogy kínai termékről volt szó!

Szóval a kínai terméktől igenis úgy kell óvakodni, mint pestises ember érintésétől, mint leprás emberrel való közösüléstől! Szemrebbenés nélkül átvernek téged ahol csak tudnak!

Igen. A kínai termékektől úgy kell óvakodni, mintha ördög lennél aki a tömjénfüstöt akarja elkerülni! **Csak a legislegvégső esetben szabad kínai terméket vásárolni!** Akkor, ha irtózatosan nagyon muszáj hogy legyen olyan terméked, ha létkérdés hogy te rendelkezz egy azt a funkciót betöltő termékkel!

Valójában annyira jellemző rám a kínaitermék-ellenesség – és ezt Olvasóm is jó ha kifejleszti magában! – hogy eleinte Bayite ferrorodot vettem, ami kínai márka. Még ez tűnt a legjobbnak a lehetséges opciók közül eleinte. És nem csalódtam benne, tényleg remek ferrocérium rúd, meg vagyok vele elégedve! Hanem aztán szükségét láttam annak hogy vegyek még néhány ferrocérium rudat, csakhogy addigra már végre találtam másik ferrorod-forrást ami nem kínai: tudniillik USA belit! Ahogy előző könyvemben is említettem, egy „Nathan” nevű illető gyártja, megadom a teljes címét is, ami bizonyára nem titkos, elvégre ráírta a nekem küldött csomagra feladóként:

Nathan Gonzalez
World of fire.
332 North Park Ave.
Rialto CA 92376

A neve alapján valószínűleg mexikói az úr, de olyan aki az USA-ban él. Na de hát a lényeg az, hogy nem kínai! Szóval annak ellenére hogy a korábban vett kínai Bayite ferroroddal is tökéletesen elégedett voltam, inkább bevállaltam a kockázatot hogy egy új termékkel teszek próbát, **csak azért**, mert az új termék nem kínai!

Ha valaki erre azt mondja, hülye vagyok, minek kockáztatni, annak három dolgot válaszolhatok. Egyrészt, itt az elvhűségről van szó, az elv pedig az, hogy ha **van** olyan termék ami nem kínai, akkor igenis azt a nem-kínai terméket veszem meg! Ez egy szabály, amihez ragaszkodom, hiszen az elv addig ér valamit, amíg betartjuk. Mert ugye van az a közmondás vagy ha úgy tetszik bölcsesség, hogy minden nemes elv olyan, mint a fing: az ember tartja amíg bírja, amikor meg már nem bírja tartani, akkor elengedi... És ha e mondás csúnyán és cinikusan is hangzik, de sok igazság van benne. Épp csak a mondás igazságtartalma nem arról szól, hogy felmentést kapnánk miatta minden elv-szegésre! Mert még ez a rém cinikus „bölcsesség” is elismeri - azzal kezdődik! - hogy AMÍG LEHET, addig igenis TARTJUK magunkat az elvhez! Tehát ebben az esetben az elv az, hogy „Kínai terméket nem veszünk”. Ez az elv. Ezt tartjuk amíg lehet, azaz mindaddig

amíg van lehetőség az adott funkciót ellátó olyan terméket venni, ami NEM kínai. Ha már nincs erre lehetőség, mert nincs alternatíva, akkor „elengedjük” az elvet, azaz megvesszük a kínait, oké. De nem előbb! Amennyiben tehát rájövünk hogy VAN olyan alternatíva ami NEM kínai, akkor az elv megköveteli hogy igenis azt vegyük meg! Ha elkezdenék holmi „kivételeket” tenni, akkor egyre gyakrabban engednék a kísértésnek hogy ekkor is meg akkor is kivételt tegyek, s a végén már minden szíre-szóra is hajlandó lennék kínai termékeket venni, aminek nem volna jó vége. Szóval, mint mondtam, kínait csak akkor, ha semmi más alternatíva nem áll rendelkezésünkre!

Másodszor, olyan ménkü nagy kockázatot nem vállaltam, mert előtte természetesen utánaérdeklődtem hogy mennyire megbízható a termék illetve az eladó, ugye vásárlói visszajelzések, stb, az illetőnek van is fenn pár videója a Youtube-on ahol bemutatja a ferrorodjait, stb. Harmadszor, simán kiderülhetett volna, hogy amikor megint Bayite ferrorodot veszek, annak minősége csapnivaló lesz. Nem tudhatom így lett volna-e, lehet hogy nem, de az is lehet hogy igen, mert a kínai termékekre az a jellemző hogy vagy stabilan pocsékok, vagy jobb esetben *hullámzó a minőségük*, azaz néhány széria jó, a másik széria rossz, ahogy épp sikerül, vagyis inkább amilyen alapanyagot épp beszereznek hozzá!

Így jártam a laptopom akkumulátorával is. A minimalizmusról írt könyvemben írtam, hogy a Lenovo cég ThinkPad sorozatú (T szériás) laptopjait szabad venni, mert ha kínai is de jó, megbízható márka. Általában véve ez igaz is... ami a gépet magát illeti. Ami az akksit illeti, az már nem feltétlenül okés. Amikor ugyanis körülbelül 10 évvel ezelőtt rendeltem egy akkor csúcstechnikának számító vadonatúj T530-as laptopot, egyenesen a Lenovo Shop-tól, azaz magától a gyártótól, tehát abszolút zsír-újonnan, annak az akkumulátora csak körülbelül fél évig bírta... nem az akkucellákkal volt baj, az azt vezérlő elektronika adta meg magát. Garancia nem volt már rá, vehettem egy újabbat az Ebay-en, mármint nem laptopot hanem akkupakkot. Nyilván, kizárólag kínai eredetűt találtam... ENNEK ELLENÉRE, még jelenleg, bő tíz évvel később is azt használom, és majdnem teljesen ugyanolyan jó, mint újkorában! Az biztos hogy simán feltöltődik száz százalékra, és nem merül gyorsan!

Na most akkor mit mondhatunk erről? Jóeséllyel ugyanez a gyártó gyártotta már eleve is azt az akkupakkot ami a megvett laptopban volt. De még ha nem is így van, akkor is az biztos, hogy mindkettő kínai gyártó. Az első akkupakk SZAR volt, mert igazán nem azt várom el egy ilyen drága cuccról hogy fél év után teljesen halott legyen. A második tétel azonban KIVÁLÓ, hiszen még ma is azt használom a legcsekélyebb panasz nélkül, márpedig egy akkunál 10 éves élettartam nemcsak hogy jó, nemcsak hogy remek és pompás, de maga a LÉLEGZETELÁLLÍTÓ CSODA!

Most akkor tehát jók-e a kínai akkupakkok?

Nem.

Rosszak talán?

Azok sem.

Hát akkor mik? Nos a válasz ez: HULLÁMZÓ MINŐSÉGŰEK! Ami viszont azt jelenti, hogy NAGY A KOCKÁZAT ilyet venni!

Tehát, Olvasóm ki kell alakítsa magában azt az attitűdöt, mondhatni „feltételes reflexet”, hogy arra gondoljon: „Kínai=pocsék_minőség”. Azaz hogy „Ha kínai akkor ha csak nem létfontosságú, akkor nem veszem meg, mert iszonyatos a kockázat”! Az a szó hogy „kínai”, az Olvasóm számára a „pocsék” vagy legalábbis

a „megbízhatatlan”, a „kockázatos”, a „szerencsejáték” szavak szinonímája kell legyen ezentúl!

A pusztá megtudása tehát annak hogy a termék kínai eredetű, vagy hogy valamely fontosabb komponense Kínában készült, el kell kedvetlenítse olvasómat, úgy, hogy ezután szignifikánsan kevesebb vágyat kell éreznie a cucc megvételére!

3. Mennyibe kerül neked az a termék „életidőben” számolva?

Számold ki, mennyi pénzt keresel egy óra, egy nap, egy hét, illetve egy hónap alatt „nettóban”, majd ezzel vedd össze a megvenni kívánt X cucc árát hogy megtudd, hány órát (esetleg napot, hetet, hónapot) kell dolgoznod azért a valamiért! Eképp megtudod, az ÉLETED mekkora hányadát adod azért a tárgyért! Mert amikor dolgozol, akkor tulajdonképpen eladod az életed azon részét amit a munkahelyen töltesz, a kapott pénzért, a fizetésedért! Amint tehát ezt a pénzt elköltöd, úgy is felfoghatod hogy az életed egy részét adod ki, tehát a megvett valamit az életed egy részével fizeted ki! Ha így nézel rá a tervbevett vásárlásodra, mindjárt sokkal kevesebb hajlandóságot érzel majd a cucc megvételére!

Az egész spórolásnak a lényege tehát hogy azt kell tudatosítanod magadban, az kell hogy állandóan a szemed előtt lebegjen, hogy **„A pénzt nagyon nehéz megkeresni... de nagyon könnyű nem elkölteni!”** Tudniillik hogy mennyit keresel az nem kizárólag rajtad múlik. Az azonban tényleg kizárólag a te döntésed hogy mennyit költesz el, és mire.

4. Mekkora az új cucc mérete és súlya? Tényleg cipelni akarod?

Mielőtt nagy sietve a „Megrendelem” gombra kattintanál, olvasd el azt a részt is az X cucc leírásából, hogy mekkora a mérete, és ellenőrizd le, befér-e oda, ahová tenni akarod! És itt most nem elsősorban a lakásodra gondolok, mert ha e könyvet olvasod, akkor vélhető azért hogy valamilyen szinten már mégiscsak minimalista vagy, ebben az esetben pedig valószínűleg nem sok cucc van a lakásodban, azaz lenne ott hely a tárgynak. Igenám, de egy tárgy, az a „jobb helyeken” nem csak úgy „van” a lakásban, hanem egy bizonyos helyen kell legyen, ott, ahová való! Na, **ott** lesz neki hely?! Főleg ha az a hely a BOB-od?! Márpedig bőven 90 százalék feletti eséllyel az aki e könyvet olvassa, a BOB-ba vagy esetleg a kizárólagosába akarja majd tenni a megveendő cuccot, mert ez így szokott lenni azoknál akik muhok akarnak lenni, de tulajdonképpen azoknál is, akik bár nem akarnak kifejezetten muhóvá válni, de attól még eléggé szélsőségesen minimalisták. Igenám, de a BOB nagy valószínűséggel úgyis csurig van már töltve. Nos, mit fogsz kidobni belőle ahhoz, hogy helyet csinálj ott annak az új cuccnak?! Nem fogod-e sajnálni a kidobandó cuccot? Biztos vagy benne, hogy ez az új cucc igenis annyival többet ér mint aminek a helyére rakod, hogy megérje a pénzköltést?! Egyáltalán, még ha biztosan van is neki hely a BOB-ban, ha befér oda úgy, hogy semmit se kell kidobnod ennek érdekében, de azt akkor is biztosan állíthatjuk, hogy emiatt megnő majd a BOB súlya. Mennyi is a BOB súlya most, mielőtt megvetted volna az X cuccot?! Hát, eléggé nehéz már most is,

igaz? Biztos vagy-e benne hogy e súlyt még növelni is akarod? Mert ne feledd el, ezt az egészséget majd neked kell elcipelned a hátacskaodon! Azaz, ha megveszed ezt az új cuccot, akkor azért adsz ki pénzt, hogy utána jobban izzadhass és fáradhass a cipelésben! Tényleg ezt akarod?!

5. Mennyi ideig szolgál majd téged a megvenni szándékozott termék?

Azt is illik megkérdezned magadtól, várhatóan mennyi ideig szolgál majd téged az az új termék? Persze, önmagában ettől a számtól ha megtudod, még nem leszel sokkal okosabb. Ahhoz hogy ez neked hasznos legyen, össze kell vetned egy másik számmal, azzal amit már említettem a 3. pontban, hogy mennyi időbe telik neked annak a pénznek a megszerzése, amibe az X tárgy kerül! Na most ha ez a két adat a rendelkezésedre áll, mindjárt könnyebb döntést hoznod a meg(nem...)vétéléről! Mert tegyük fel, kiderül hogy mondjuk 4 napig kéne dolgoznod a cucc megvásárlásért. Ellenben az a tárgy - mondjuk egy scanner - csak egy-két oldal beszkenyelésére kéne neked, amivel még nagyon kényelmes és lusta tempóban is simán megvagy két óra alatt! Nyilvánvaló akkor, hogy nem éri megvenni. Ökölszabály, hogy ha a megvásárlásért több „életidőt” kéne adnod, mint ami időtartamon át a tárgy téged szolgálna, akkor nem szabad megvenni!

Jó, persze, most mondhatod hogy de mi van ha muszáj, mert nincs alternatíva, vagy az alternatívák még többbe kerülnének. Igen, ilyesmi előfordulhat, általában azonban ilyenkor az van hogy mégiscsak el tudod viselni az adott tárgy hiányát, egyszerűen mert ami szolgáltatást nyújtana, az neked nem létszükséglet! Eddig is megvoltál nélküle! Nagyon, de tényleg **nagyon** kevés az olyan tárgyak száma a világban amivel te tényleg **muszáj** hogy rendelkezzel, amit muszáj megszerezned ha törik ha szakad, mindenáron, mert másképp belehalnál! És ami tárgy mégis ilyen, azokkal te hatalmas valószínűséggel úgyis rendelkezel már, ráadásul több példánnyal is ezekből.

Konkrét példa: Tegyük fel, valaki olyan szerencsétlen nyomorult itt az USA-ban, hogy csak 400 dollárt keres egy hónap alatt. Ez még forintba átváltva se sok, mert csak 142400 Ft a jelenlegi árfolyamon. Megnyugtatóul közlöm sietve, nem nagyon van olyan ember erre felé aki csak ennyit keresne, ez csak egy kitalált példa, de annak remek. Szóval, ebben az esetben ő 1 nap alatt körülbelül 13 dollárt keres. Ebben az esetben bölcs dolog-e megvennie egy olyan üdítőitalt, aminek palackja 5 dollárba kerül? Nyilvánvalóan **nem**, s amiatt nem, mert az az 5 dollár neki 3 órai munkájának az értéke, azaz 3 óra az **életéből** (8 órás munkanapot figyelembe véve), holott vélhető, hogy az az 1 palack ital nem csillapítja majd a szomjúságát 3 órán át egyhuzamban, nem beszélve arról hogy nemcsak innia de kajálnia is kéne valamit. Tehát kevesebb ideig szolgálná őt az az ital, mint amennyi ideig dolgoznia kéne érte!

Ha egy zacskó grapefruitot vesz, az épp olyan 13 dollár körüli összegbe kerül általában, ellenben vélhető hogy kitart egész nap, nem csak egy órán át. Mégse szabad megvennie, mert hiszen ez egy teljes napi keresete, és valami energiadúsabb akármit is illik ennie emberünknek.

Vehet ellenben pacalt! Jelenleg 1 font azaz 0.45 kg pacal ára 3.73 USD, tehát ha 4 fontot vesz belőle (teljes 2 kilót) akkor annak az ára 14.92 USD, gyakorlatilag szinte megegyezik az 1 napi keresetével, holott két kilo pacal vélhető

hogy nem csak 1 napig tart ki neki de két napig is, vagy legrosszabb esetben is legalább másfél napig, tehát tovább mint az az 1 nap amibe a kiadott összeg megkeresése kerül neki. (Nem beszélve róla hogy a pacal messze sokkal egészségesebb étel, mint a mindenféle gyanús, mesterséges üdítőitalok, vagy akár a grapefruit ami semmi más mint némi cukros, kesernyés lé, teli fruktózzal ami nem jó a májunknak).

6. Milyen EGYÉB (járulékos) KÖLTSÉGEI vannak az adott terméknek?

Azt is jó ha megkérded magadtól vásárlás előtt, milyen EGYÉB költségei lesznek annak a cuccnak ha megveszed, az árán felül! Ilyen költség lehet a stressz, hogy például idegeskedel nehogy ellopják tőled vagy elveszítsd. Ilyen költség maga a rendetlenség is, mert letagadhatatlan tény, hogy annál nagyobb a rendetlenség egy házban, minél több ott a cucc, vagy ha rend van is ott, de annál több időbe kerül maga a rendrakás alkalmanként! Nehezebb a takarítás is, ha több a cuccod. Esetleg annak a cuccnak a fenntartása is pénzbe kerül, például egy autóba ugyebár kell üzemanyag, meg kenőolaj, vagy elektromosság ha elektromos autóról van szó, kellhet aztán rá mindenféle biztosítás is, meg lehet hogy garázst is kell építeni neki, stb... vagy, hogy egyszerűbb példát nézzünk, tegyük fel megveszel egy szép asztali lámpát az íróasztalodra. Még ennek is van egyéb költsége, mert időnként kell bele égőt vened, aztán meg ezzel is nőtt az objektumaid száma a házon belül, tehát a potenciális rendetlenség is növekedett, de ennél is fontosabb hogy bár az a lámpa szépen mutathat az asztalodon, de ennek ára az is hogy kevesebb hely marad az íróasztalon a többi cuccnak, amivel ott dolgoznál! Sőt, ezentúl mindig és örökké vigyáznod kell majd hogy ne tegyél valami hirtelen és meggondolatlan mozdulatot, amivel lelököd a lámpát, mert akkor az összetörik! Ha az új cuccot a BOB-ba vagy a kézitáskádba szánod, akkor „egyéb költségnek” tarthatod azt is, hogy nehezebb lesz ezentúl cipelned az új tárgy súlyával is megterhelt csomagot. Sőt, ha csak úgy fér be a BOB-ba vagy valamely más bagodba az új cucc hogy ennek érdekében valami régi cuccot onnan ki kell dobj (azért tehát hogy az új cuccnak helyet csinálj) akkor annak a régi cuccnak az értékét (árát, a pénzt amibe az neked került) is az új cucc „egyéb” azaz „járulékos” költségének tekinthetsz! Sőt nemcsak tekintHETSZ, feltételes módban, de a legkifejezettebben úgy KELL tekintened, mert akkor teljes joggal kell úgy számolnod, hogy neked az új cucc annyival többbe került, amennyibe a régi de most kidobandó cucc került annak idején!

7. Hányszor fogod használni azt a terméket egy évben?

Azt is illik megkérdezned magadtól, hogy —„Hányszor fogom én használni ezt a tárgyat évente?” Például sífelszerelésnél elég esélyes hogy évente legfeljebb egy-két héten át használsd majd, már ha annyi ideig is egyáltalán. Ennyi időre felesleges venni valamit, mert olcsóbb ha inkább bérelsz majd egyet amikor eljön az ideje. Sőt még akkor is jobban megéri bérelni ha a bérlet ugyanannyiba kerül mint ha megvennéd, mert akkor nem kell őrizgetni a házádban év közben, nem kell félni hogy tönkremegy-e, nem rohad-e el, nem rágják-e meg az egerek, nem növi-e ki a gyerekek, nem megy-e ki a divatból, nem rozsdásodik-e meg, stb, nem is foglal el

helyet a lakásodban, nem kell keresgélni amikor szükséges lesz, és cipelni se kell a helyre ahol használni akarod majd.

8. Az új cucc amire vágyol, valami státuszsimbólum?

Ha az új cucc valamiféle értelemben státuszsimbólum, biztos hogy nem kell megvenned. Akinek agyában ugyanis felmerül az a gondolat hogy ő muh kell legyen, az úgysem lesz soha a tagja semmiféle olyan társaságnak, ahol jelentősége volna holmi státuszsimbólumoknak. Sőt ez még akkor is igaz, ha Olvasómból soha nem lesz muh, de megmarad minimalistának. Legalábbis ha annyira minimalistának marad meg, hogy minimalizmusa jól látszódik rajta és az életvitelén anélkül is, hogy ezt külön hirdetné magáról!

Mert ebben az esetben ugyan mire is menne vele, ha venne magának mondjuk egy Rolex órát sok millió forintért?! Ez egy nyilvánvaló státuszsimbólum, s mint ilyen olyasmiket hirdet a tulajdonosáról, hogy neki sok pénze van, és hogy „kényes ízlésű”, „értékeli a luxust”, „ad magára”, „választékos és kifinomult az ízlése”, „előkelő”, stb. Ez egy üzenet amit a státuszsimbólum közvetít, sugároz, és nemcsak egy Rolex óra, de minden más státuszsimbólum is. Mert nem a Rolexeket akarom én bántani itt, az csak egy konkrét reprezentánsa most a státuszsimbólumoknak, de állhatna helyette mondjuk egy Bugatti kocsis, vagy egy Herendi porcelánból készült étkészlet, vagy akármi is. Ez az üzenet azonban amit a státuszsimbólum sugároz, abban a pillanatban elsikkad, érvényét veszti, amint valaki meglát bármi mást is amit a muh – vagy akár csak „erősen minimalista de még nem muh” Olvasóm – birtokol! Mert hiába van neki Rolex, ha ugyanakkor viszont egy olcsó, de jó állapotú „hoodie” (azaz csuklyás anorák) van a testén, amin nemcsak képek és reklámszlogenek nincsenek (ami még nem volna baj) de márkajelzés se, vagy ha az utóbbi van is rajta netán, de nyilvánvalóan nem olyan előkelő márka, mint ami elvárható lenne egy olyan személy testén („illene” hozzá) aki Rolex órát hord! És a Rolexet viselőkhöz drága autók illik, nem az hogy gyalog járkáljanak egy óriási hátizsákkal, vagy jobb esetben valami teherkerékpárral, és nem egyetlen kis szobából áll a lakásuk, egy kis fürdőszobával kiegészítve. Egy Rolex mellé már szinte alapelvárás hogy legyen fürdőmedence is, meg valami jó kocsis, de még ha ez mind nincs is, akkor is minimum egy jól berendezett „amerikai” konyha, és nagy képernyős lapostévé, és „okoshangszóró” („személyi asszisztens”), és drága öltöny, és a legújabb telefon, stb!

Szóval hiába lesz Neked, Olvasóm, EGYETLEN státuszsimbólumod, vagy akár ha két-három is, ha a cuccaid TÖBBSÉGE nem ilyenekből áll, akkor az az egy-két darab egyszerűen „kilóg az összképből”, és így úgysem hiszi el majd rólad senki, hogy bármi olyan előkelő társaságnak vagy „rétegnek”, „társadalmi osztálynak” is a tagja lennél, melynek tagjai úgy általában véve birtokolni szokták azt a bizonyos státuszsimbólumot! Hiába lesz meg az a státuszsimbólumod, attól még a kutya se hiszi majd el rólad, hogy megvan a státusod is a szimbólumhoz! Akkor csak az lesz a vélemény rólad, hogy „Nézzétek ezt a lepukkadt, csóró alakot, a szerencsétlen fel akar vágni, ki tudja hány napig nem evett csak azért hogy a falatot a szájától megvonva összeszoprolja a pénzt erre a valamire, azt hiszi ettől ő most valaki, pedig hát...!”

Ezt hiszik majd rólad. És még igazuk is lesz! Sőt, ebben a pillanatban

minimalistának se fognak téged tartani, csak SZEGÉNYNEK. Mert a minimalistán látszik hogy ő minimalista, hogy ő kevéssel is beéri. Egy igazi minimalistán tulajdonképpen látszik az, csak úgy az összképből, hogy ő igenis nem „szegény”, hanem DIREKT néz úgy ki ahogy, tehát neki nem „muszájna” úgy kinéznie a pénztelenség miatt, ő csak amiatt néz úgy ki, mert őneki ez tetszik, ő ezt élvezzi, ő ebben az életmódban HISZ, ő szándékosan él úgy, ahogy! De amint neked van egy-két ilyen státuszszimbólumod, máris nem tűnik úgy, hogy te kevéssel is beéred! Ekkor többé nem mondhatod majd, hogy te amiatt élsz így mert nem is vágysz a gazdagságra – hiszen látszik a meglevő bár csekély számú státuszszimbólumodon, hogy igenis te magad is vágysz a gazdagságra, minden erővel arra törekszel hogy neked is olyan cuccaid legyenek amikkel a gazdagok is rendelkeznek – csak nem vagy képes felkapaszkodni anyagilag az ő szintjükre!

Emiatt tehát felesleges megvenned azt az X cuccot.

9. Korlátlan...

Ha valamit azzal a buzzworddel hirdetnek hogy „korlátlan”, akkor máris előre tudhatod hogy jobb ha nem veszed meg, sőt **nem is szabad** megvenned, mert ÁTBASZÁS AZ EGÉSZ! Ezt olyan fontos hogy tudd, hogy ennek érdekében idemásolom az előző könyvemből erről írt apró alfejezetet, mert hátha valaki nem olvasta el azt a könyvet, holott fontos hogy tisztában legyen ezzel a ténnyel. Tehát:

Ez, hogy „korlátlan”, manapság egy a reklámokban mind gyakrabban használt „bűvös” szó. Mondhatnám, hogy korlátlanul használt szó. Belefutottam már például olyan hirdetésbe ami „korlátlan tárhelyet” ígért, meg „korlátlan” lehetőséget arra hogy az angol fordításainkat korrektúrázzák/kijavítsák, meg sok minden másba is.

Na most ez csak amiatt baj, mert olyan a világon sehol nincs, hogy valami TÉNYLEGESEN korlátlan legyen! Kezdjük azzal, a Föld erőforrásai eleve végesek. És még ez se mind EGYETLEN cégé! Tehát az hogy „korlátlan”, az matematikai értelemben mindenképp hazugság. De olyan értelemben is, ha úgy próbáljuk érteni (jóindulatúan), hogy „elméletileg nem korlátlan, de olyan bőséges hogy egyetlen felhasználó se tudja kimeríteni úgyse”. EZ SE IGAZ.

Tényleg nem igaz. Tapasztalatból mondom. A „korlátlan” tárhelynél például elkezdtem feltölteni a zenéimet hogy meglegyenek online biztonsági másolatként. Pillanatokon belül letörölték az egészet, s közölték hogy az a „korlátlan” tárhely szerintük nem erre van. Nem? Hát akkor mi a francra, ba'meg?! Még csak szabályt se sértettem vele, nem arról volt szó hogy bárki aztán letölthetné volna tőlem - csak **önmagamnak** akartam biztonsági mentést csinálni!

Olyan is volt hogy egyetlen, körülbelül 700 megás fájlt töltöttem fel, egy Linux disztribúció ISO fájlját, igaz hogy ezt aztán mások már letöltötték - nem sokszor, egy nem annyira népszerű disztróról volt szó, szóval körülbelül tíz alkalommal töltötték le. Ez is sok volt a cégnek, szerintük ez se fért bele a „korlátlanság” fogalmába, igaz ezt nem azzal indokolták hogy tárhelyből foglaltam sokat, hanem azzal, hogy a „sávszélességet” zabálta meg náluk a letöltés. Ez azonban mindegy: a lényeg az, hogy ha bármit ami „korlátlan”, azt te komolyan veszel és bármi ***kicsit is értelmes dologra*** akarod használni, KOMOLYAN, na akkor azonnal találnak valami **űrűgyet** hogy azt miért nem szabad. De, persze ettől szerintük az a szolgáltatás még igenis korlátlan „úgy általában”, csak TE vagy a bűnös, mert te

olyan SPECIÁLIS módon akard használni ami KIVÉTEL, ami valamiért valahogyan mégse fér bele a szabályokba - amik persze direkt olyan homályosan vannak megfogalmazva minden, „korlátlanságot” ígérő szolgáltatás esetén, hogy könnyen lehessen ürügyet találni a cégnek, ha te tényleg komolyan veszed a „korlátlanságot”!

Néha azonban még ürügyet se mondanak. Ami a nyelvtanulást illeti, a cég azt hirdette hogy KORLÁTLAN számban lehet KORLÁTLAN hosszúságú fordításokat beküldeni hogy aztán korrektúrázzák, s így tanulhassunk a hibáinkból. Bingó! Író vagyok, nekikezdttem lefordítani az egyik regényemet. Az első két fejezetet beküldtem. Semmi válasz. Vagy 2 hónap múlva reklamáltam, s küldtem már a teljes regényt aminek a nyers fordításával addigra kész lettem. Ez körülbelül 3 éve történt, azóta semmi hír... Nyilván a „korlátlanságukba” legfeljebb rövid viccek, esetleg egy-két oldal szöveg mint például önéletrajz fért volna bele.

Szóval átbaszás az egész, nem kell elhinni az ilyen „korlátlan” szövegeket, ez csak annyiból korlátlan hogy korlátlanul hazudoznak neked. Sokkal tisztességesebb ha a hirdetés nem „korlátlan”, hanem igenis becsületesen leírják mik a korlátok. Mert korlát MINDIG van, legfeljebb nem közlik veled.

10. Csak azért vennéd meg az új cuccot, mert jobban mutat mint a régi?

Nagy a csábítás néha arra, hogy megvegyünk egy új cuccot, ami pedig lényegében ugyanazt a funkciót töltené be, mint egy régebbi, már meglevő cuccunk, tehát olyan cucc amivel már úgyis rendelkezünk. Ám az új cucc sokkal szebb... Csicsásabb... profibban néz ki... Lehetne vele dicsekedni mások előtt, hogy milyen szuper ezmegazunk van...

Nos, remélem világos a számodra is: ha van már valami akármid ami jól ellátja a feladatát, akkor azt felesleges lecserélned egy újabbra, csak amiatt mert az az újabb ízélmizé szebb, cukibb, „jobban mutat”!

Ilyesmire példa, ha megtetszik neked mondjuk valami csodálatosan szép, csillogó kés, gyönyörűen cizellált mintákkal telikarcolva a pengéje, és állítólag szuperkemény is az a penge azaz nem megy ki könnyen az éle... És nyilván rém drága is épp ezért. És neked megtetszik. Ez egy konkrét példa amúgy a saját életemből, mert imádom a késeket, legalábbis a „full tang” „fixed blade” késeket. Igenám, de mindig amikor egy ilyen kés „szembe jön velem”, mindig oda lyukadok ki, hogy egy ilyen kés lényegében **semmi** külön hasznót nem nyújtana nekem! Azért nem, mert már VAN késem! Nem is egy, ugyebár. És a meglevő késem(i)mel is meg tudok csinálni mindent amit akarok! Akkor is, ha annak nem csillog úgy a pengéje, és nincsenek gyönyörű minták belegravírozva! Nekem a kés arra kell hogy hasznos munkaeszköz legyen, s nem arra hogy az övemen lógva mutogassam! Igen, tetszenek nekem az ilyen kések, elismerem... **De egyszerűen nem érik meg a pénzt** amit ki kéne adnom értük, sőt ha bőven lenne is pénzem rájuk akkor se hiszem hogy helyük lenne az életemben. Ezek a kések nem az „igazi” túrázóknak meg őseembereknek valók - akár „régi” akár hozzám hasonló „modern” őseimberről beszéljünk is - és nem az „igazi” úgymond „túlélőknek” akiknek tehát a túlélés a hobbijuk, sem az igazi dzsungelharcosoknak, hanem GYŰJTŐKNEK, akik felakasztják a falra és soha hozzá nem nyúlnak aztán, vagy

legfeljebb ha az övükre is akasztják, de aztán ott maximum a kenyér megvajazására használják vagy ceruzahegyezésre! De már arra is ritkán! És ez az elv minden másra is igaz, azaz megismétlem: Ha van már valami akármid ami jól ellátja a feladatát, akkor azt felesleges lecserélned egy újabbra, csak amiatt mert az az újabb ízmező szebb, cukibb, „jobban mutat”!

11. Azért vennéd-e meg az új cuccot, mert kell a szórakozáshoz?

A helyzet az, kedves Olvasóm, hogy minden ember szeret szórakozni, biztos hogy Te is, és ezzel még nincs is semmi baj! Ahhoz hogy szórakozzunk, néha szükségünk van bizonyos speciális cuccokra, és még ez sem okvetlenül baj vagy elítélendő. Elgondolkodhatnál azonban rajta, hogy minél olcsóbbak a szórakozásaid, annál több pénzed marad meg, tehát annál többet spórolsz! És ezen elvből cseppet se következik hogy úgy élj, mint a remeték, minden örömről lemondva! Hanem olyasmire gondolok, hogy például nem muszáj egy drága, gyertyafényes étterembe menned ahhoz, hogy „romantikázz”, akár egyedül, akár valami csinos leányzóval! Nyugodtan csinálhatsz te is egy tábortüzes vacsorát a kertedben, mondjuk szalonnasütéssel. Egészen biztos hogy messze sokkal olcsóbb lesz, még akkor is, ha feltételezem hogy a szalonnát drága pénzért veszed, sőt még a fát is meg kell venned hozzá. De akkor is olcsóbb lesz. És közben elkápráztathatod a leányzót a tűzrakási tudományoddal. Az se igaz hogy okvetlenül meg kell nézni minden agyonreklámozott új filmet amint az kijön a mozikba. A mozik manapság rém drágák. Ellenben ha veszel egy jó könyvet s kiolvasod, az messze sokkal olcsóbb. Sőt, megvenni se kell, ha beiratkozol egy könyvtárba még az olvasás is sokkal olcsóbb. Ha meg netán úgy döntenél, te is valami olyan hobbit választasz ami az enyimére hasonlít, még ha nem is olyan „keményen” művelnéd mint én, tehát ha a hobbid olyasmi lenne mint a természetjárás, túrázás, kempingezés meg hasonlók, akkor csak egyetlenegyszer kéne viszonylag jelentősebb összeget kiadnod rá, tudniillik amíg megveszel egy jó hátizsákot, sátrat, kést, meg pár más apróságot hozzá, s azután már lényegében egyetlen garasodba se kerülne e hobby az egész életed során, a kaját kivéve amit magaddal viszel hogy megegyél, meg esetleg még az utazási költség is hozzájöhet! Sőt, még az a legelső kiadás amikor megveszed a kellő cuccokat a természetjáráshoz, még az se olyan szörnyű nagy, mert ha az ember ért ezekhez a dolgokhoz, akkor alig valami kell csak neki, s ami kell azok se muszáj hogy a legméregdrágább vackok legyenek! Tehát a hobbi meg a szórakozás úgy általában, még az se kell hogy sokba kerüljön ha ügyesen választod meg, ha nem dőlsz be a hülye reklámoknak... pontosabban, a reklámok maguk nem is hülyék hanem nagyon okosan és nagy professzionalizmussal vannak kitalálva, épp csak hogy a hülyéknek szólnak, azokat akarják rávenni a pénzköltésre... de ugye nem muszáj hogy te is hülye legyél! És akkor RENGETEGET tudsz spórolni, s úgy, hogy közben mégsem szórakozol kevesebbet mint akik vagyonuk oroszlánrészét arra költik!

Vérképem

Több alkalommal is amikor a Carnivore diétát népszerűsítettem egyes internetes fórumokon, szóba került hogy ugyan osszam már meg a vérképemet, hogy legyen valami bizonyítéka annak, hogy e diéta oly egészséges! Nos íme, megteszem, megosztom! 2023 hatodik hónapjában készítettem az USA-ban. Előre szólok azonban, a vérkép nagy része angolul van! Nem láttam értelmét annak hogy lefordítsam, mert feltételezem, aki a vérképemre kíváncsi, az úgyis ismeri a vizsgált enzimek meg más akármik nemzetközi rövidítését, azaz ért a vérképek „olvasásához”, mert ha nem értene hozzá, miért is lenne kíváncsi az én vérképemre, mi lenne belőle a haszna?! Kivételt csak azon esetekben tettem, ahol a nálam mért érték kilógott az úgymond „normál” tartományból. Ezen paramétereket ki is emeltem **pink** színnel, csakúgy, mint a hozzájuk fűzött magyarázatomat. A „normál”-nak tekintett tartomány zárójelek közt van feltüntetve. Tehát íme a vérképem, a „blood test” vagy „blood work” ahogy az angolok nevezik:

CBC (Complete Blood Count)

WBC (White Blood Cells) **7.18** (4.00 - 10.8) (which fight infections and other diseases. There are five major types of white blood cells. A CBC test measures the total number of white cells in your blood. A different test called a "CBC with differential" measures the number of each type of these white blood cells).

RBC (Red Blood Cells) **5.77** (4.5 - 5.25) (which carry oxygen from your lungs to the rest of your body).

HGB (Hemoglobin) **15.4** (14.0 - 16.8) (a protein in red blood cells that carries oxygen from your lungs to the rest of your body).

HCT (Hematocrit) **48.2** (40.0 - 48.4) (a measurement of how much of your blood is made up of red blood cells).

MCV (Mean Corpuscular Volume) **83.5** (82.0 - 99.5) (a measure of the average size of your red blood cells).

MCH (Mean Corpuscular Hemoglobin) **26.7** (27.0 - 34.0) (a calculation of the average amount of hemoglobin contained in each of a person's red blood cells).

MCHC (Mean corpuscular hemoglobin concentration) **32.0** (32.0 - 36.0) (a measurement of the average amount of hemoglobin in a single red blood cell (RBC) as it relates to the volume of the cell).

RDW (Red Cell Distribution Width Test) **14.2** (11.5 - 15.5) (measures the differences in the volume and size of your red blood cells (erythrocytes)).

PLT (Platelet Count Test) **296** (140 - 400) (measures the number of platelets you have in your blood. Platelets, also known as thrombocytes, are tiny, round cell fragments that circulate in your blood. They are essential for the formation of blood clots, masses of blood the body forms to stop bleeding)

MPV (Mean Platelet Volume) **11.2** (6.6 - 11.1) (Platelets are small blood cells that stick together to make blood clots that stop or slow bleeding when you have a cut or injury. Platelets are made in your bone marrow. An MPV blood test measures the average size of your platelets).

nRBCs (Nucleated red blood cells) **0** (0) are immature red blood cells that cannot perform their functions. They can indicate a person might have leukemia or

another blood disorder, such as anemia.

Neutrophils % 73.3 ((40.0 - 75.0) (Neutrophils are a type of white blood cell. They help the body fight infection. An absolute neutrophil count may be used to check for infection, inflammation, leukemia, and other conditions. The lower a person's absolute neutrophil count is, the higher the risk is of getting an infection).

Lymphocytes % 10.4 (18 - 42) (Lymphocytes help fight off diseases, so it's normal to see a temporary increase after an infection. A low number of lymphocytes can happen if you take certain medications, have an infection or a health condition, including an autoimmune disease, or have an inherited condition. Lymphocytopenia, also referred to as lymphopenia, occurs when the lymphocyte count in your blood is lower than usual).

Na ez tényleg túl alacsony nálam, de ennek tudom az okát. A vérkép készítésének idejében ugyanis rengeteg fájdalomcsillapítót szedtem! Amiatt, mert hanyattestem egy nedves lépcsőn, egyenesen a gerincsigolyákra. Akkor rögtön ugyan olybá tűnt hogy nem lett semmi bajom, de már órákkal később iszonyúan fájni kezdett ott mindenem. De annyira, hogy jó két héten át egyhuzamban csak percekre tudtam elaludni a fájdalom miatt, azaz a végén már teljes kimerültség kényszerített. A kórházban nem találtak semmi repedést, semmi bajt... szóval nem csak Magyarországon lehet ám szar az egészségügy! (De legalább végtelenül udvariasak voltak). Végül egy csontkovács megszabadított a fájdalom kb 80 százalékától. A többi meg elmúlt magától lassan, bár hónapokba tellett. Ezalatt muszáj voltam fájdalomcsillapítót szedni, néha még bikaerős szteroidokat is, mert bár napközben elég jól elvoltam effélék nélkül, de másképp nem tudtam aludni éjszaka a fájdalom miatt... Na emiatt alacsony ez az érték nálam a vérképben, a rengeteg gyógyszer nyilván nem tett jót a vérképző szerveimnek. De ez nyilvánvalóan nem a Carnivore diéta hibája, hanem a balesetemé.

Monocytes % 6.4 (1.0 - 11.0) (A type of immune cell that is made in the bone marrow and travels through the blood to tissues in the body where it becomes a macrophage or a dendritic cell).

Eosinophils % 7.1 (0.0 - 6.0) (They are a type of disease-fighting white blood cell. This condition most often indicates a parasitic infection, an allergic reaction or cancer. You can have high levels of eosinophils in your blood (blood eosinophilia) or in tissues at the site of an infection or inflammation (tissue eosinophilia)).

Na ennek is az elesésem az oka, nyilvánvaló hogy a gerincem környékén minden teli volt gyulladásokkal, ez a normál tartományból kilógó érték erre vezethető vissza.

Basophils % 1.0 (0.0 - 2.0) (Basophils are a white blood cell type that protects your body from infections. Basophilia may be a sign you have an infection, or it may be a sign of serious medical conditions like leukemia or autoimmune disease).

Immature Granulocytes % 1.8 (0.0 - 2.0) (The presence of immature granulocytes in peripheral blood indicates leukopoiesis and may represent the earliest indicator of bone marrow stimulation by infection, inflammation, or any other stimuli).

Absolute Neutrophils 5.26 (1.80 - 7.70) (Neutrophils are a type of white blood cell. They help the body fight infection. An absolute neutrophil count may be used to check for infection, inflammation, leukemia, and other conditions. The lower a person's absolute neutrophil count is, the higher the risk is of getting an

infection).

Absolute Lymphocytes 0.75 (1.00 - 4.8) (An absolute lymphocytes count tells you the number of cells as an absolute number instead of as a percentage. Multiply your total number of white blood cells by the percentage of your white blood cells that are lymphocytes to get your absolute lymphocytes count).

Ennek is a balesetem az oka, ez ugyanaz mint a korábbi Lymphocytes-t emlegető pont, csak másképp mérve.

Absolute Monocytes 0.46 (0.00 - 1.10) (An absolute monocyte count identifies how many monocytes are present in a sample of your blood. The calculation for an absolute monocyte count multiplies the percentage of monocytes from a complete blood count by the total number of white blood cells from the same count).

Absolute Eosinophils 0.51 (0.00 - 0.70) (An absolute eosinophil count is a blood test that measures the number of one type of white blood cells called eosinophils. Eosinophils become active when you have certain allergic diseases, infections, and other medical conditions. Blood is comprised of red blood cells, platelets, and various white blood cells).

Absolute Basophils 0.07 (0.00 - 0.20) (Absolute basophil count: An absolute basophil count identifies how many basophils are present in a sample of your blood. The calculation for an absolute basophil count multiplies the percentage of basophils from a complete blood count by the total number of white blood cells from the same count).

Absolute Immature Granulocytes 0.13 (0.00 - 0.20) (If immature granulocytes are found in your bloodstream, it could mean that there's a problem with your bone marrow. Or, it may simply indicate an early-stage response to infection. (Note: Pregnant people and newborn babies may naturally have immature granulocytes in their bloodstream).

Lipid Panel:

Cholesterol 226 (<200) (<200: desirable, 200-239: borderline high, >=240: high)
Ez csak látszatra magas. Ugyanis a legújabb koreai felmérés 12.8 millió ember sokéves nyomkövetése szerint azt mondja, hogy a szívbetegségek kockázata akkor a legkisebb, ha a koleszterinszintünk a 200-250 tartományban van, ezen belül is a legislegkisebb akkor, ha az értéke 220 és 230 közt van - eszerint az én értéke **PONTOSAN AZ ELKÉPZELHETŐ LEGISLEGJOBB!**

HDL Cholesterol 52 (>39) (>=60: High, <50: Low (undesirable) for Females, <40:Low (undesirable) for Males)

Non-HDL Cholesterol 174 (<=159) (<100: Target level for high risk ASCVD patient, <130: Optimal for general population, 130-159: Near optimal for general population, 160-189: Borderline high, 190-219: High, >=220: Very high)

LDL Cholesterol 152 (<=129) (<70: Target level for high risk ASCVD patient, <100: Optimal for general population, 100-129: Near optimal for general population, 130-159: Borderline high, 160-189: High, >=190: Very high)

A koleszterin értékek persze hogy magasak nálam, amikor most nem a szénhidrátokból hanem zsírokból nyerek energiát... ez egészen természetes a ketogén diétánál, márpedig a Carnivore diéta is VÉGSŐSORON a ketogén diéták csoportjába tartozik. Legalábbis ha helyesen művelik...

Comprehensive Metabolic Panel:

BUN (Blood Urea Nitrogen) **14** (6-20)

Creatinine 1.0 (0.6-1.2) (Creatinine level varies based on a person's size and muscle mass).

Estimated GFR (Glomerular Filtration Rate) **89** (≥ 60) (eGFR is calculated based on the CKD-EPI2021 equation) (It is a measure of how well your kidneys are working. Your eGFR is an estimated number based on a blood test and your age, sex, body type and race. eGFR is considered a mostly reliable test for doctors to know how well your kidneys are working.)

Sodium 138 (135-146)

Potassium 4.6 (3.5-5.1)

Chloride 97 (98-107)

Oké, hát azt hogy mindössze egyetlen pnttal kisebb az értékem mint ami a „normál” tartomány széle, azt nem tartom tragédiának. Igen, mostanában kevés sót eszem. Nem nagyon kívánom. Szerintem jobban járok ha a szervezetem visszajelzéseire hallgatok, s nem holmi táblázatokra...

CO2 27 (22-32)

Anion Gap 14 (7-15) (An anion gap blood test is a way to check the acid-base balance (pH balance) of your blood. It tells you if your blood is too acidic or not acidic enough. The test uses the results of another blood test called an electrolyte panel).

Glucose 109 (70-120) (100-125: Prediabetes. But in case of a keto diet a moderately high glucose level is OK). (Más mértékegységben, a 109 mg/dl érték körülbelül 6.1 mmol/L értéknek felel meg).

Na ez az a híres vércukor, amit a cukorbetegség állandóan mérckélnék. Azonban keto diéta esetén – és a Carnivore diéta is a keto egyik variációja ugyebár – elfogadott ha ez az érték egy kissé magasabb, bár csak akkor, ha már HOSSZÚ IDEJE olyan diétán van valaki! Ebben az esetben ugyanis a szervezet megtanulja hogy nem okvetlenül van mindig bőségesen része szénhidrátban, s így a vércukor normál, „alapértelmezett” szintjét megemeli, mert „biztos ami biztos”, legyen belőle elég vészhelyzetre. Nos, én kábé 4 éve ilyen diétán vagyok, négy teljes év pedig biztos hogy belefér már a „hosszú idő” fogalmába, azaz esetemben ez a vércukorszint teljesen okéságosnak tekinthető.

Albumin 4.3 (3.8-5.0) (An albumin blood test checks your liver and kidney function. Albumin is protein in your blood plasma. Low albumin levels might be the result of kidney disease, liver disease, inflammation or infections. High albumin levels are usually the result of dehydration or severe diarrhea).

AST (aspartate aminotransferase) 77 (10-50) (AST is an enzyme that is found mostly in the liver, but it's also in muscles and other organs in your body. When cells that contain AST are damaged, they release the AST into your blood. An AST blood test measures the amount of AST in your blood. The test is commonly used to help diagnose liver damage or disease. Other names: SGOT test, serum glutamic oxaloacetic transaminase test; aspartate transaminase test).

ALT (alanine transaminase) 97 (10-50) (It is an enzyme found mostly in the liver. An ALT test measures the amount of ALT in the blood. When liver cells are damaged, they release ALT into the bloodstream. High levels of ALT in your blood may be a sign of a liver injury or disease. Some types of liver disease cause high ALT levels before you have symptoms of the disease. So, an ALT blood test may

help diagnose certain liver diseases early. Other names: Alanine aminotransferase (ALT), Serum Glutamic-Pyruvic Transaminase (SGPT), GPT).

ALP (Alkaline Phosphatase) 193 (35-130) (An alkaline phosphatase (ALP) test measures the amount of ALP in your blood. Although ALP exists throughout your body, the two main sources of ALP in your blood are your liver and bones. High levels of ALP may indicate liver disease or certain bone disorders, but an ALP test alone cannot diagnose a condition).

Az AST, ALT és ALP egy-egy májenzim. Ezek kifejezetten ÍGY a jók a számomra hogy magasak, ezeknek ilyeneknek kell lenniük... azoknál akik ketogén(szerű) diétát folytatnak! Ha nem azt tenném, persze hogy aggódhatnék a magas értékek miatt. Jelen állás szerint azonban, hogy a Carnivore diétát követem, nem kell aggódnom. Sőt, ELŐRE TUDTAM már a vérkép készítése előtt, igen, már előtte is, hogy nálam ezek és ÉPPEN PONTOSAN EZEK az enzimek magasak lesznek! Mert most a májam kell megtermelje a ketonokat, amik a sok-sok hiányzó szénhidrátot helyettesítik! Persze hogy a májam fokozott igénybevételnek van kitéve, persze hogy magasak ezek a májenzimek... rég tudott hogy ez így van a ketósok körében. Kifejezetten akkor ijedtem volna meg, de nagyon ám, ha a vérkép azt mutatja hogy NEM magasak ezek az enzimek nálam, mert az azt jelentené hogy nem sikerült ketózisba kerülnöm...

Bilirubin, Total 0.3 (≤ 1.2) (Bilirubin is a yellowish substance made during your body's normal process of breaking down old red blood cells. Bilirubin is found in bile, a fluid your liver makes that helps you digest food).

Calcium 9.6 (8.4-10.2)

Protein 7.3 (6.0-8.3)

Triglycerides 109 (≤ 174)

Na tehát ennyi volt a vérképem. Látható, igazán nem sok helyen lógok ki a „normál” tartományból, s ahol mégis, arról is már rég köztudott hogy teljesen oké az általam folytatott diéta mellett. Amire meg nem igaz ez a magyarázat, ott is tudom miért van, mi okozza: a balesetem, amikor elestem, azaz annak sincs a legcsekélyebb köze sem a diétáimhoz.

A doktor különben azt mondta a vérképemről, hogy irigyel engem érte mert messze sokkal jobb mint az ő saját vérképe, de annyira jó, hogy egy huszonéves, sportos, életerős ifjú is megirigyelné, holott ugyebár 58 éves vagyok...

Tehát igenis, bizonyítottanak látom hogy ez a diéta valóban kiváltképpen egészséges!

Sós zacskó

Előző könyvemben rengeteget írtam a sóról, és különösképp feldicsértem elsősorban a „Redmond Real Salt” nevű sófajtát. Nem ismertetem itt mindazt a sokat amit abban a könyvben már leírtam a sóról (tessék ott elolvasni), de bemutatok egy ilyen típusú só zacskóját, amit az Amazon webáruházban lehet megvásárolni, különböző kiszerelésekben, azaz különböző mennyiségű só kapható ilyen zacskókban, de a zacskó maga totál ugyanúgy néz ki mindig:

Na most, ez egy rendkívül erős műanyag zacskó (muszáj hogy erős legyen, mert a só egy nehéz anyag), ráadásul majdnem mindenütt átlátszó is. És KUPAKJA VAN! Azaz „reusable” ahogy az angol mondja, „újrafelhasználható”! Na és épp emiatt írom e fejezetet hogy erre felhívjam a figyelmet. Ha egy ilyen zacskó kifogy, VÉTEK ELDOBNI. Mert akkor nem csak a környezetet szennyezed műanyagszeméttel, de még meg is fosztod magadat egy hatalmas kincstől! Egy ilyen zacskó ugyanis mint írtam rém tartós, átlátszó is azaz látod körülbelül mennyi van még benne abból amit beleteszel, ugyanakkor viszont súlya lényegében semmi. És bárminek a tárolására kiválóan alkalmas, ami folyadék vagy por alakú!

Tehát miután kifogyott, öblítsd ki kissé, majd fejjel lefelé akaszd fel hogy kiszáradjon, aztán tekerd össze, és vidd magaddal a BOB-ban vagy valamely más bagodban! Ne is egy ilyen de akár ötöt-hatot is! Vészhelyzetben remek dolog például arra, hogy tartalék vizet vigyél benne magaddal. Oké, tudom, én is írtam már, nem rajongok az ötletért hogy műanyagban tároljunk bármit ami enni- vagy innivaló. De vészhelyzetben még ez is messze jobb mint a szomjhalál, aztán meg nem csupán ételt vagy italt tárolhatsz ilyen zacskóban, hanem akármi mást is. Például ha elszabadul a fantáziánk, hát akár puskaport is, ha készítesz magadnak. Nem olyan nagy művészet... Vagy beletöltesz folyékony szappant, vagy mosogatószer, vagy sampont. Netán megintcsak sőt, mert miért is ne, ha annak a sónak amit újonnan veszel, kevésbé előnyös az eredeti csomagolása. Esetleg kristálycukrot, ha nem mondasz le a cukorfogyasztásról, és tovább akarod rongálni vele az egészségedet. Vagy benfotiamine-t, ami a B1 vitamin egyik leghatékonyabb formája, csak rohadtul drága, de ha por alakban veszed és nem kapszulában akkor kevésbé drága (bár úgy is épp eléggé...), legalábbis ha nagy kiszerezésben veszed, azaz egy-két kilót egyszerre. De aztán azt ugye illene szétporciózni kisebb és jól zárható zacskókba... na erre kiváló ez a sós zacskó! Vagy mondom, akármit is tehetsz bele, rajtad múlik, a fantáziádon... Sőt, képzelj csak el, ha van egy-két tucat ilyen zacskód, azt is megteheted, hogy felfújod őket amennyire lehet, majd bedugdosod őket a ruhád alá biztonságosan, hogy ki ne potyogjanak: a melled és hátad köré, a lábszáradra, stb. Aztán így próbálsz átúszni valami folyón vagy tavon. Bár még nem próbáltam ki, de vélelmezem hogy

megteszi rögtönzött úszómellénynek! Nyilván nem lesz olyan jó, mint egy igazi úszómellény, de komolyan hiszek benne hogy jelentősen megkönnyítené az úszást, a „vészhelyzeti átkelést”. De különben is nagyon jól jöhet e módszer télen, a ruha alá, extra hőszigetelésként. Mindenesetre az biztos, hogy ez a szememben egy rendkívül tartós, erős, rengeteg jó tulajdonsággal rendelkező zacskó, amihez INGYEN jutsz hozzá, ha amúgy is megveszed már a sót!

Bemutatom a BOB-omat

Közkíváncsra íme néhány fénykép a BOB-omról, azaz a telitömött hátizsákomról. Remélem jól látszik majd rajta hogy tényleg az a „Tasmanian Tiger Range Military Backpack” amit előző könyvemben is említettem hogy nekem olyan van. Látszik a fényképeken az is, hogy ezek nem az Amazon vagy más webshop oldaláról letöltött képek. A BOB a fényképek készítése közben a szobácskám sarkában állt, többször elforgattam természetesen hogy mindegyik oldalát le lehessen fényképezni, és amin áll, na az lényegében az a fapadló (na jó, parkettás padló...) ami egyben az ágyam is, hiszen írtam már ugye (az előző könyvemben) hogy több mint két évtizede már kemény felületen alszom...

Tehát íme, ő, az én szeretett barátom, Mr. BOB – így néz ki ő, legalábbis épp most, 2023.12.22.-én, súlya 36 kiló:

Igyekszem előre válaszolni az eseteg felmerülő kérdésekre, kritikákra, gúnyolódásokra:

1. Igen, a 36 kiló, az szörnyű sok. Egyelőre azonban még elbírom. És különben is, perpillanat az a tervem hogy veszek egy teherkerékpárt (vagy egyenesen készíttetek egy teljesen egyedit, a saját terveim alapján...) és azzal megyek el majd „muhoskodni”, ha itt lesz az ideje.

2. Igen, tudom, látom én is, a tapéta már ösrégi, és enged fel a szobám falán, ott ahol a széle le van ragasztva. És nemcsak azon a helyen ahol a fényképen látszik, máshol is sok helyen a szobában. Nos, leszarom, nem érdekel. Nekem így is jó. Teljesen őszintén bevallom. Elegem van abból hogy amíg házasságban éltem, állandóan ilyesmikért szapult a nejem, most egyedülállóként megengedhetem magamnak hogy ne izgasson az ilyesmi.

3. Jól látod kedves Olvasóm, a hátizsákom tetején egy télikabát csücsül. Az a három fehér valami pedig a télikabát tetején egy-egy „rope tensioner”, azaz kötélfeszítő, amik összehúzzák a télikabátot gurigában tartó cipőfűzőket... És amiatt fehérek, mert nem ám fából vannak, hanem csontból faragtam őket, úgy bizony! Az illik egy (modern) ősemberhez!

4. A hátizsákom oldalán látható a „Triple Tree” „food grade” minőségű rozsdamentes acélból készült ivópalackom, ami körülbelül 1 literes. Egyelőre

azonban nincs benne víz, mert minek.

5. A BOB hátuljára kívülrre felkötött fehérés zsákban NEM íj van, hanem 2 tarp: egy nagy, zöld, „Heavy Duty” tarp, és egy kisebb, vékonyabb de azért jó tartós tarp. Az utóbbi van a zsákocskában felül. Ez nagyon jó hely nekik, mert ha valahová le akarok ülni, nem kell kinyitnom a hátizsákot, csak kiszedem a zsákocska tetejéről a kisebbik tarpot, s máris leteríthetem a földre, s leülhetek rá! A zsákocskában meg eredetileg egy műanyagból készült didgeridoo volt, ez egy ausztrál zenészerszám. Amúgy szerintem tényleg jó lenne íj vagy nyílvevsszők tárolására is, de tényleg nincs íjam egyelőre még.

7. Igen, a külső zsebeknek még nem mindegyike van teljesen teli, néhány apróság még férne beléjük.

8. A nagy varrókészletem amit az előző könyvemben mutattam be, a hátsó nagy, középső zsebben van.

9. Az a zöld valami az egyik képen jobb szélen, az a függöny a szobám ablakán.

10. Azért nem aggattam rá a BOB külsejére a machetémet, túlélőkésemet, baltámat, stb, mert nem akarom hogy valaki lelopja őket amíg majd a repülőn utazom vele. Sőt akkor talán még feladott poggyászként se engednék szállítani. Minden efféle „veszélyes” cucc a BOB belsejében van jelenleg.

11. Tudom hogy túl nehéz a 36 kilóval ahhoz, hogy a szokásos súlyhatárba beférjen egy repülőút során. Semmi baj, majd pótdíjat fizetek rá. Különbben is, ha sikerül a tervem, hogy készíttsek egy saját teherbiciklit a magam tervei alapján, akkor annak szállítására az óceánon túlra úgyis ki kell majd bérelnem egy egész konténert, akkor meg már teljesen mindegy mennyit nyom a BOB, mert mindenképp befér majd a konténerbe ő is.

12. Nem, nem annyira alacsony a szobám, hogy egy hátizsák is a padlótól a plafonig érjen! A szobám teljes belmagassága 217 cm, csak épp van beleépítve az egyik oldalához egy emelvényfésleség is, egy „emelet”, a szobám területének kb a felét foglalja el, s ez a plafontól számítva 131 cm azaz 51.5 inch távolságra kerül el. És én ezen alszom, s ezen van a BOB is. Ez a 131 cm persze nem elég ahhoz hogy itt felállhassak, ellenben kényelmesen ülhetek rajta, azaz nem csupán fekve férek itt el. Alatta pedig mindenféle cuccok tárolására van 86 cm (oké, inkább csak 82, mert némi vastagságot lefoglal az emelet padlóját alkotó deszkázat).

Bemutatom a BOB-ot úgy is hogy épp rajtam van. Előre szólok, ezek közül az egyik kép szándékosan azt mutatja be, hogyan NEM szabad hordani! Íme:

Na remélem így már látható, mekkora egy ilyen jókora BOB a viselőjéhez képest! (Annak akit érdekel: 176 cm a magasságom). Látható az is, hogyan NEM szabad hordani egy ilyen hátizsákot! Fontos kitérni ugyanis e témára is. Annak nem lett volna sok értelme ha azt mutatom be, miként simul szépen kényelmesen be a gerinchajlatomba. E képeken azonban az látszik, mi lesz az eredménye annak, ha nem igazítjuk el tisztességesen a hordszíjat, ha nem állítjuk be a megfelelő hosszra: Ebben az esetben csak úgy lehet megtartani, ha előredőlünk, de még úgy is rohadtul kényelmetlen és nehéz lesz! Valamint – és igazából épp EZ AZ amiért bemutattam efféle „elrettető” képet is! - pontosan UGYANEZ lesz az eredménye annak is, ha olyan hátizsákot veszünk aminek nincs profi hordrendszere, ami „csak úgy lóg a vállunkon”. Mert ez esetben is az lesz, hogy csak előre dőlve lehet majd megtartani ha kicsit is nehéz az a zsák, s ettől pillanatokon belül kifáradunk!

A sportolásról

Nem igazán írtam eddig bármit is a sportolásról, se ebben a könyvben, se az előző könyvemben. Ennek két oka volt: az egyik az, hogy becsületesen bevallom, egész gyermekkoromban UTÁLTAM, GYŰLÖLTEM, RÜHELLETTEM sportolni! A másik pedig az, hogy most, felnőtt koromban, utánanézve ennek a kérdéskörnek, tudniillik a sportolás hasznának, eléggé ellentmondó adatokra lehetett bukkanni az Interneten.

Abban természetesen lényegében mindegyik cikk és vizsgálat egyetért, hogy az ülő életmód ártalmas. A kérdés csak az, mennyi sport az, ami a legjobb a számunkra, hiszen már intuitíve is nyilvánvaló hogy a sportot is mint mindent, lehet túlzásba vinni; másrészt, hogy pontosan melyik fajta sportok lennének nekünk a leghasznosabbak!

Na és hát ezzel kapcsolatban temérdek az ellentmondásos vélekedés, miközben megalapozottnak tekinthető kutatás rém kevés van e témában. A legtöbb vélekedés - tényleg csak vélekedés, bármi érdemleges bizonyíték nélkül! - azt szuggerálja, hogy „a több, az jobb”. Azaz lehetőleg minden nap sportoljunk, vagy legalábbis minden második nap, és minél többet!

A gyermekkoromban a sportok iránt érzett utálatom ellenére, abban azért én is egyetértettem a mondjuk úgy „közkeletű” nézettel, hogy a sport elméletileg okvetlenül hasznos kell legyen (csak én vagyok olyan rohadtul lusta ugyebár), de miután elkezdtem foglalkozni ezzel a kérdéssel tudatosan hogy egészséges életmód, és áttértem a Carnivore diétára, pláne annak nyers változatára, és úgy általában véve az őseimbek lettek a példaképeim, azután belém hasított a rút gyanakvás, hogy „Hoppá! A sportolás megszállottai között érdekes módon szignifikánsan magas a VEGÁNOK vagy legalábbis vegetáriánusok aránya!”

Hm. Ha úgy vélem, a táplálkozást illetően nincs igazuk, akkor hátha nincs igazuk a sportolást illetően sem?! S egyáltalán, én még soha olyan tudományos cikket nem olvastam, de olyan filmet se láttam, amiben az őseimbek SPORTOLTAK volna!

Végülis logikus. Ki az a hülye aki szereti kimeríteni magát?! Aki akkor is mozogni akar ha az értelmetlen, ha nem származik haszon belőle?! Köztudott az is, az iskolában a gyerekek gyűlölik a sportot, csak erőszakkal (a rossz érdemjeggyel való fenyegetéssel, netán fizikai fenyegetéssel is) lehet őket rávenni a sportolásra! Biztos mindegyikünk látott már olyan filmet, amiben a tornatanár üvöltözik a gyerekekekkel, így próbálva őket nagyobb teljesítményre sarkallni...

Azaz... Azaz, legyünk kissé óvatosabbak! Vannak BIZONYOS sportok, amiket a gyerekek általában szívesen űznek. Ezeket se szereti *minden* gyerek, de általában és többnyire azért szeretik őket. Ezek a sportok azonban lényegében mind KÖZÖSSÉGI sportok. Mint például a foci, kézilabda, röplabda, tenisz, baseball, tollaslabdázás, pingpongozás, ilyesmi. Elég nyilvánvaló ebből tehát, hogy e sportokat nem magáért a fizikai mozgásért szeretik a gyerekek, hanem a benne megtalálható KÖZÖSSÉGI ÉLMÉNYÉRT! (én magam ezeket se szerettem, a tollaslabdázás kivételével, de mindigis eléggé magamnak való fickó voltam, nem véletlen hogy világi remete akarok lenni...)

Tehát a gyerekek NEM SZERETNEK SPORTOLNI. Nem. Ők legfeljebb ELVISELIK a sportot, azért, hogy közben egy sajátos módon közösségi életet éljenek, na meg, hogy ezen idő alatt ne valami unalmas elméleti anyagot kelljen

tanulniuk, például matematikát. (Én ebben is kivétel voltam, én szerettem a matekórakat).

Az olyan sportokat azonban mint a súlyemelés, vagy futás, ahol a sportoló tipikusan egyedül van, vagy társakkal ugyan de a sport jellegénél fogva nem tud beszélgetni a többiekkel, a gyerekek általában utálják. Nem véletlen az se, aki mégis fut, általában zenét vagy valami podcastot hallgat közben fülhallgatón át: azért teszi, hogy ezzel meglegyen neki a közösségi élmény ILLÚZIÓJA! Tehát még ha azt állítja is hogy szeret sportolni (futni), valójában hazudik, még ha önkéntelenül is. Nem szereti a sportot magát még ha műveli is kötelességtudatból, csak ELVISELI, mert ha magát a sportot szeretné, nem akarná közben elterelni a figyelmét róla a zenehallgatással!

Érdekes, foci közben senki se hallgat zenét. A focit aki szereti, önmagáért szereti. A tollaslabdázást is. Minden KÖZÖSSÉGI sportot!

Ebbe belegondolva, hirtelen megvilágosodtam. Hiszen józan ész szerint, a dolog nyilvánvaló: Az őseim NEM SPORTOLT. Ellenben az ő életében is voltak gyermekkorában JÁTEKOK, amiket KÖZÖSEN végzett hordatársaival, mely játékok során felkészült későbbi felnőtt életére! E játékokat azonban KÖZÖSEN végezték, azért, mert felnőtt korban is majdnem mindig közösen kellett tevékenykedniük, elsősorban a vadászatok során!

Miféle fizikai aktivitásokat végeztek az őseim? Nos, az esetek messze túlnyomó többségében semmi de semmi mást, mint GYALOGOLTAK. Gyakorlatilag sétáltak. Azért, mert eközben követték a vadakat, a csordákat, igyekeztek becserkészni a prédát...

Nem, nem futottak! Úgy értem, persze hogy előfordult náluk is hogy néha futni kellett, akár nagyon gyorsan is - de RÉM RITKÁN. Néha megtörténhetett hogy menekülniük kellett egy vadállat elől lélekszakadva, oké. Néha rohanniuk kellett a préda után, oké. De ez tényleg ritka volt, semmi esetre se tartott órákon át, mert lássuk be, ha téged megtámad egy tigris vagy más veszélyes vadállat, akkor az percekben belül utolér téged mindefféleképpen, sőt inkább másodpercek alatt, akármilyen gyors legyél is, egyszerűen mert a vadállat még annál is sokkal gyorsabb. Azaz ha te nem tudtál elmenekülni előle talán úgy tíz másodpercen, de legfeljebb egy percen belül, mondjuk gyorsan odaérni egy közeli fához és felmászni rá, akkor neked egyszerűen véged volt, nem volt szükséges tovább futni, mert halott ember nem futkározik! Ha meg sikerült felmászni a fára az utolsó pillanatban, akkor se futottál tovább, mert a faágon ücsörögve nincs módod futkosni!

A vadállatokat se futva üldözték. Előfordulhatott pár perces futkározás ott, igen, elismerem, de ott se órák hosszát. A mai természeti népek se futkosva vadásznak. Gyalog követik a prédát, úgy értem, gyalogolva, persze az lehet hogy eközben „jól kilépnek”, de az akkor se futás még. Viszont e gyaloglást ÓRÁKON ÁT képesek folytatni, mert így úzik tovább a kérődző vadakat, nem hagyva nyugtot a prédának, így az nem tud legelészni, kérődzni, emészteni, holott egy legelésző állatnak erre lenne szüksége... de nem képes rá, ha nem hagynak neki erre időt, s így viszonylag hamar kimerül, s akkor a vadász a közelébe kerül, és a prédának vége...

Ellentétben a tigrissel, gepárrdal, oroszlánnal, stb, az ember olyan ragadozó faj, mely nem arra szelektálódott hogy egy villámgyors lerohanással kapja el a zsákmányát, hanem arra, hogy lassan, de végtelen kitartással, hosszan üldözze azt, és KIFÁRASZTÁSSAL kapja el!

Amint erre rájöttem, elégedetten mosolyogtam, mert megszűnt a lelkipurdalásom, hiszen mindez azt kell jelentse, nem is vagyok én olyan lusta mint hittem magamról, sőt gyermekkoromban se voltam az, akkor se ha akármennyire is utáltam sportolni, s engem is utált érte a tornatanár! (Kettést adott nekem év végén, nyolcadik osztályban...)

Ugyanis, bár annyi igaz hogy lényegében minden „hivatalos” sportot utáltam, de annyira hogy még a „közösségi” sportokat mint a focit is (mondom, a tollaslabdázás kivételével), ellenben IMÁDTAM GOMBÁSZNI! Ezt felnőtt koromban is rendszeresen műveltem. Nem is elsősorban a gomba ízéért, hanem magát a gombának a felkutatását, gyűjtését élvezem ilyenkor! És nem, cseppet se voltam lusta gombaszedés közben! Az igaz hogy gombászni nem lehet mindig, csak amikor „szezonja van”, de olyankor majdnem minden nap az erdőt jártam, még ha csak kis esélye volt is annak hogy talállok majd gombát, és ritka volt az olyan nap amikor így meg ne tettem volna hegyen-völgyön és árkon-bokron át öt-hat kilométert, de inkább nyolcat-tíz! Az meg remélem világos, hogy a gombaszedés alapvetően nem más, mint GYALOGLÁS... Azaz ÉPPEN PONTOSAN AZ A MOZGÁSFORMA, amit az őseimbek a leggyakrabban műveltek!

És gombaszedés közben gyakran kell benézni sűrű bokrok alá. Lemenni vízmosásokba, felbaktatni kisebb emelkedőkön, ide menni meg oda, tekervényes utat bejárni... Ez mind annak analogonja, hogy miközben az őseim üldözte a vadat a maga lassú, „gyaloglós” módján, aközben követnie is kellett a vad nyomát, mert a fáradt vad idővel már nem annyira elmenekülni próbált, hanem inkább ELBÚJNI! És akkor bizony az őseimnek nem csak gyalogolnia kellett, de az esztét is használnia, felderítenie, hová bújta a fáradt vad, ami talán már sebesült is volt akkor. Ezt észre kellett vennie megannyi apró jelből... Na ehhez hasonló nagyon a gombaszedés, amikor az „elbújt” gombát igyekszünk felfedezni!

Nagyon megörvendtem ennek a „megvilágosodásomnak”. Láncsak, már gyermekkoromban is ösztönösen vonzódtam az „őseimbek” életmódhoz!

Hát igen, a gyermekekben még benne van az Ősi Ösztön általában! Például abban is, hogy egy gyermeket nagyon könnyen rá lehetne nevelni a Carnivore diétára szerintem. Mert elég régi megfigyelés az, hogy a gyermekek gyakorlatilag mindegyike utálja a gizgazokat, azaz a zöldségeket. Nem szeretik a spenótot, a sóska-zószót, a tökfőzeléket (én is utálom mindegyiket), de még a brokkolit se szeretik, és így tovább! Egy normális kisgyerek ezeket mind ösztönösen kiköpi. Ezekre rászoktatni a gyerekeket csak IDOMÍTÁSSAL lehet, gyakorlatilag fizikai erőszakkal, vagy legalábbis fenyegetéssel! Olyan kisgyerekekkel azonban még nem találkoztam, amelyik ne szeretne volna a húst... Sőt nemcsak én nem találkoztam ilyennel, de még csak nem is hallottam, nem is olvastam ilyenről! Állítólag van olyan, hogy valaki allergiás a hússal, de ez az összes allergiák közt a legritkább. Én még biztos nem találkoztam ilyennel, nem is hallottam olyanról az ismerősi körömben hogy valaki hallott volna olyanról aki hallott volna olyanról hogy valaki másnak van ilyenje...

Bevallom ezek után, nem is hiszek abban hogy létezik húsallergia. Szerintem ennek létezése csak valami olyan babona, ami valami hallomásból hallott kósza hír nyomán megjelent egy pletykalapban az uborkaszézonban valami humoristától, s valaki doki akinek nincs humorérzéke elhitte és betette az épp akkor írt orvosi könyvébe... közben meg a vicc-cikkben meg valami olyasmi lehetett, hogy az írójának a dédapja hatvan évvel azelőtt egy kocsmában beszélgetett valakivel akinek már nem emlékszik a nevére, de az az illető, a

beszélgetés ideje előtt 30 évvel találkozott valakivel Madagaszkár egyik nehezen megközelíthető falvában, akinek a másodunokatestvérének a férjének a mostohatestvére elment vendégmunkásnak Kínába, és ott egy hegyi faluban ő találkozott valakivel akinek a nagynénje egy alkalommal Tibetben járt, és ott élt valaki akinek a harmadik feleségének az előző házasságból származó gyermekének a barátjának az apja allergiás volt a húsról... És aki ezt nem hiszi, járjon utána!

Ha mégis van „húsallergia”, az szerintem nem a húsról magára vonatkozik, hanem az ebben szenvedő beteg igazából valami mesterséges undormányra, kemikáliára lehet allergiás, amivel azt a húst kezelik amit ő általában venni és enni szokott: például mondjuk sok bacon szalonnát eszik amibe MSG-t tettek (monosodium-glutamat, magyarul nátrium-glutamát), vagy valami olyan vegyi anyagra amivel a levágott állatot annak életében kezelték, például hogy jobban hízzon, vagy ellenállóbb legyen betegségekkel szemben, például valami gyógyszer amit injekcióként benyomtak neki, és még nem bomlott le teljesen mire levágták az állatot vagy ilyesmi... de hogy az IGAZI, természetes, tiszta húsról bárki is allergiás legyen, tényleg és igazán, abban én egyszerűen nem hiszek!

Tehát ennyit a húsallergiáról. A húst MINDENKI szereti, még a végének is, csak nem eszik. A húst azok is szeretik akik allergiások rá (ha létezik tényleg olyan, de mondom hogy én kétlem...) legfeljebb azoknak nem szabad enniük.

A sportot viszont az emberek nem szeretik. Szóval így van ez a sporttal. Persze az azért nyilvánvaló, a mai életünkben annyi nehéz fizikai aktivitás sincs, mint az őseink idejében volt. Mert az nem tagadható, ha ritkán is de NÉHA azért ők csak-csak nekiiramodtak futni, még ha csak rövid időkre is. És NÉHA, azaz miután sikerült a vadászat, ők is végeztek „nagy intenzitású intervallum-edzést”, hogy kicsit mulatságosan fogalmazzak, tudniillik amikor hazacipelték az elejtett prédát. Ez azonban megintcsak nem tartott sokáig, és még ez se volt igazán kimerítő, mert többen voltak rá, azaz biztos váltották egymást a cipelésben. Szóval én nem mondom azt, hogy ne sportoljunk, nem mondom azt, hogy a sport káros lenne, én nem akarom igazolni a lustaságunkat! Sportoljunk, oké! Hanem mint mindenben, az ördög itt is a részletekben lakozik: MENNYIT és MIT sportoljunk, MILYEN GYAKRAN?!

Mint írtam, ezzel kapcsolatban nagyon ellentmondó nézeteket lehet találni. Szerencsére, van e témáról egy kellően megalapozottnak tűnő kutatás, aminek magyar nyelvű összefoglalását ezen az oldalon lehet elolvasni:

https://www.tenyek-tevhitek.hu/kevesebb_edzes_hosszabb_elet.htm

Annak aki nem akar ennyit se elolvasni, íme nagyon-nagyon röviden összefoglalva a lényege: Úgy tűnik, az optimális sportolás az, ha az erőnléti edzéseket tekintve vagy hetente kétszer edzünk 20 percet, vagy egyszer 40 percet. Az ennél TÖBB edzés már NEM HASZNOS, úgy érteve ezt, hogy bár még az ennél sokkal több edzés is jobb mint az ülő életmód (ebben igaza van a sportolás megszálottjainak!), ellenben ha ennél több erőnléti edzést végzel, akkor már KEVESEBB lesz az egészségügyi hasznod belőle, mint ha CSAK ennyit végeznél! Még AKKOR IS, ha a több edzés miatt nagyobb izmaid nőnek: mert még akkor is az lesz hogy rövidebb életre számíthatsz és nagyobb kardiovaszkuláris (azaz szív-érrendszeri) problémákra, mint ha csak ennyit edzenél! És egyáltalán, nem az efféle erőnléti edzések kell hogy az edzéseid középpontjában álljanak! Mert ezek az erőnléti edzések tulajdonképpen csak azt szimulálják, amikor az ősember nagy ritkán nekiiramodott és futott egyet valami veszélyből menekülve, vagy amikor futva

üzte a vadat, de ez tényleg nagyon ritka volt. Meg amikor hazacipelte az elejtett prédát. Ez utóbbi tényleg hetente kétszer történhetett a leggyakrabban, mert a mai primitív népek körében is az a legjellemzőbb, hogy nagy átlagban hetente kétszer van sikeres vadászatuk. És tényleg, ha jól belegondolunk, épp a heti 2 sikeres vadászat az, ami elegendő az élet fenntartásához, mert heti két - mondjuk, őzbak, antilop, stb - levadászása már elegendő egy nagy család élelmezésére, és az egy-egy sikeres vadászat közt eltelő nagyjából 3 nap épp az az időtartam, ami alatt az elejtett vadállat húsa még a meleg trópusi éghajlat alatt se romlik meg fogyasztathatlanná, hűtés nélkül sem! Ha meg csak hetente egy állatot sikerül elejteni, az se tragédia, mert a többi napokon még el lehet tengődni olyan kisebb „kiegészítő” táplálékokon, mint lárvák, giliszták, rovarok, netán egy-egy kis rágszáló, madarak, tojás, szóval olyan prédák amiknek a hazacipelése nem igényel különösebb fizikai erőfeszítést.

Szóval jól látszik, logikailag is, a mai primitív népek vizsgálatából is, és a tudományos kutatásokból is, hogy a nagy erőfeszítéseket illetően ahhoz adaptálódott fajunk az evolúció során, hogy nagy átlagban hetente kétszer tegyünk komolyabb erőfeszítést, egy-egy alkalommal pedig ez körülbelül 20 percig tartson csak, ne tovább! Vagy hetente egyszer csak, de akkor 40 percig, azaz kétszer hosszabb ideig, mert ez is logikus: ha egy egész hete nincs már zsákmány, akkor fontosabb hogy most már végre sikerüljön a vadászat, s ekkor nagyobb erőfeszítésre is hajlandóak vagyunk a siker érdekében!

De tényleg nem ez kell a sportolásunk középpontjában hogy álljon, mert ez ritka esemény volt. Ellenben az ősember a hét többi napján is „sportolt”: tudniillik GYALOGOLT! Ment a préda után! Nem futva, de követte azért, hogy ha jó alkalom kínálkozik, akkor lecsaphasson rá! Gyakorlatilag tehát mintha minden nap „gombát szedett” volna, mert nagyon hasonló mozgásformát művelt! Ez nem volt kimerítő tevékenység, de azért igenis mozgás, méghozzá folyamatosan, naponta sok órán át! Azaz, a sport megszállottjainak abban is igaza van azért, hogy az ősember semmi esetre se élt ülő életmódot, az nem jó nekünk! Abban nincs igazuk csak, hogy naponta vagy kétnaponta sok órán át gyötörni kéne magunkat hogy csatakosra rohanjuk magunkat a futópadon, vagy izomlázassá gyötörjük az izmainkat óriási súlyokat emelgetve!

Mégvalami. Annak akit az érdekelne, mennyit kell gyalogolni a legjobb eredmény eléréséhez, hát kiderült, az az optimális, ha naponta körülbelül 12000 azaz tizenkétezer lépést teszünk meg! Távolságban ez azt jelenti, hogy durván 6 mérföld, mert 1 mérföld valamivel kevesebb mint 2000 lépés. Ez a 6 mérföld 9.66 km, érdekes módon pedig e távolság lényegében ugyanaz, amit én gombaszedés közben szoktam megtenni, „öszönösen”! Minthogy egy átlagos amerikai amúgy is megtesz minden nap körülbelül 2 mérföldet, amikor munkába megy, vagy bevásárol, vagy csak úgy a lakásában megy egyik szobából a másikba, stb, legalábbis ezt állítják a felmérések, eszerint még 4 mérföldet kell ehhez hozzátennünk, tehát kétszer annyit mint amennyit amúgy is járkalunk. Ez azért nem egy nagy követelmény... És nem hiszem hogy a magyar életmód nagyon eltérne ilyen téren az amerikaitól. Tehát, ha a napi amúgy is szokásos (mert elkerülhetetlen) gyaloglásmennyiséged mellé még gyalogolsz 4 mérföldet, azaz durván hat és fél kilométert, akkor az már elegendő, sőt, a lehető legjobb amit tehetsz az egészségedért: mert az ennél kevesebb is és ennél több is egyaránt kevésbé lenne optimális!

„Küldetések”, amiket javasolt teljesítenie egy „őseemberkedőnek”

A fejezet alfejezeteinek címeiben olyan feladatokat, „projecteket” nevezek meg, melyek elkészítése során a leendő (vagy épp már gyakorló, „praktizáló”!) muh hasznos készségekre tehet szert, melyek során elűzheti unalmát, és kiélheti az önmegvalósítási vágyát. Egyben, e projektek némelyike által pénzt is spórolhatunk, mert például ha elkészítünk egy nadrágszíjat mi magunk, akkor azt nem kell a boltban megvásárolnunk pénzért.

A legtöbb cím magától értetődő, annyira, hogy a cím után egyetlen sor magyarázatot se írok - különben is, számos ilyen projekt megemlítésre került már az előző könyvemben is, részletes magyarázattal ellátva. Itt csak amiatt említem meg őket, hogy egy helyen, egymás után felsorolva legyen látható az összes (legalábbis azok amik e pillanatig eszembe jutottak). És amiatt vannak címsorként kiemelve azok is amikhez nem fűztem magyarázatot, hogy már a tartalomjegyzékben is láthatóak legyenek, első pillantásra, mintegy kedvserkentőnek.

Efféle feladatoktól nem kell megriadni. Mint látható, a legtöbb a „könnyű” vagy „mérsékelt nehéz” kategóriába van sorolva, s nem véletlenül, hanem mert tényleg pofonegyszerűek - legrosszabb esetben is legfeljebb csak sokáig tartanak, de nem igényelnek semmi különösebb ügyességet. Oké, elismerem, az hogy mi „könnyű” és mi „nehéz”, azon is múlik, kinek mennyi ismerete és gyakorlata van már, miféle ügyessége, stb. Sőt azon is, milyen MINŐSÉGBEN akarja elkészíteni az adott cuccot...

Könnyű feladatok

Paracord öv/nadrágszín fonása

Kompozit csontvilla készítése

Amiatt „kompozit”, mert több különböző anyagból készül, például lehet hozzá ragasztó. Ilyenre mutattam példát az előző könyvemben.

Kompozit fésű készítése csontból

Kötélfeszítő (rope tensioner) készítése fából vagy csontból

Ferrocérium rúdnak nyél készítése fatwoodból

Lanyard készítése kulcshoz, késhez vagy ferrorodhoz vagy máshoz

Papucs készítése régi cipőből

Fújtatócső készítése tábortűzhöz, régi antennából

Varrókészlet összekészítése, összeállítása

Na ehhez a ponthoz igenis írok valamit, annak ellenére, hogy a varrókészletemet bemutattam már az előző könyvemben. De itt és most megjegyezném, akarommondani kiemelem, egy efféle (mint az ott bemutatott) jókora, gazdagon felszerelt varrókészlet végsősoron tekinthető egyfajta nagyon speciális, mini „BOB”-nak maga is, legalábbis, úgy kell eljárni az összekészítésekor! Nyilván, ez tényleg egy speciális csomag, ebbe nem kell hogy sátrat tegyünk vagy ivópalackot... Ez azt az egészen jól behatárolt feladatkört kell csak ellássa, ami a varrással, szabással, bőrfeldolgozással, esetleg kötéssel és horgolással kapcsolatos, meg még mondjuk ide jöhet a hajvágás és körömvágás is a testápolási feladatok között, egyszerűen mert azon feladatokhoz is olló kell. Ellenben ha igazán alaposan fel akarunk készülni e feladatokra, akkor elég szépszámú apróság és alkalmatosság szóba jöhet hogy betegyük egy ilyen készletbe, azaz a készletünk nem csak egy-két darabból fog állni és a belepakolandó cuccok igencsak változatosak lesznek, azaz egy ilyen készlet elkészítésétől a férfiolvasóimnak se kell fintorognia hogy „pfúj milyen nőies vacakság”, mert igenis HATALMAS ÖRÖMET KÉPES NYÚJTANI nekünk, amíg elkészítjük! És elkészítés, akarommondani összeállítás során, amíg összegyűjtjük a beléje valókat, apránként megbarátkozunk annak a gondolatával is, annak a szükségszerűségével, hogy időnként bizony használnunk is muszáj lesz e készletet, azaz kell majd tudnunk varrni... Nem muszáj hogy szépen varrjunk, de mindenképp erősen, hatékonyan! Mert olyan helyen élünk majd ahol nem lesz triviális feladat beszerezni egy új ruhát a szakadt helyett, pláne nem hamar és gyorsan, de még ha netán és esetleg ez megoldható is lenne, akkor is pénzt spórolhatunk meg a régi ruhánk megvarrásása által, ha így elkerüljük a pénzkiadást egy újabbert! Szóval nem kell fintorogni a varrókészlet gondolatától, ezt egyszerűen egy picit, igencsak speciális BOB-nak vagy inkább EDC készletnek kell tekinteni, s mindjárt nagyobb kedvünk lesz hozzá! Hogy pedig egy ilyenben mi minden lehet, arra vonatkozóan Olvasóm bőséges inspirációkra tehet szert az előző könyvemből, ahol még fénykép is szerepel róla. Igaz, azóta az én varrókészletem összetétele is változott, de nem olyan nagyon sokat azért.

Mérsékelten nehéz feladatok

Csúzli készítése

Kanál faragása fából

Válltáska (sling bag) készítése

Kis mécses készítése faggyúból és boroskupakból

Gyertyaöntés

Ragasztó készítése házilag, fenyőgyantából

Gombok lecserélése átfúrt csontdarabkákra az öltözőnkön

Pemmikán (angolosan: pemmican) készítése

„Hobo Stove” azaz „konzervdoboz-tűzhely” készítése

Nehéz feladatok

Övtáska (hip bag) készítése bőrből

Fatüzelésű tűzhely készítése

Atlatl készítése

Kőkés pattintása, dárdahegy készítése kőből

Íj és nyíl készítése

Anorák vagy bármilyen ruha készítése

Szappankészítés hamulúgból

Vándorbot készítése

Íjhúros tűzgyújtószerszám készítése

Égetett agyagedények készítése

Drótcsapdák („Snare Wire Trap”) készítése

Kötél fonása arra alkalmas növény szárított rostjaiból

A ruszki konzervnyitó

E fejezetben szeretném bemutatni Olvasóimnak 4 képcskében a „ruszki konzervnyítót”. Ez tényleg ősrégi, de el nem cserélném egyetlen modern nyitóra se, mert igencsak praktikus és hatékony: mint látható, jó hosszú erőkarja van ami hihetetlenül egyszerűvé, könnyűvé teszi a konzervnyitást, ugyanakkor mégse foglal el sok helyet mert e kar félbehajtható! Emellett különben még sörnyitónak is alkalmas, de ez már mellékes. E konzervnyitó ékes bizonyítéka annak, hogy ami régi nem feltétlen rossz és elavult, sőt igen gyakran messze sokkal jobb és hatékonyabb, mint valami újmódi, drága, csicsás vacakság! Tehát íme:

E konzervnyitó különben annyira, ANNYIRA jó, s annyira megtetszett, annyira szeretem, hogy minimalizmus ide vagy oda, de igenis rendeltem belőle egy újabb

példányt... Nyilván, ilyesmit nem kaphatok az USA-ban ahol most élek, ez erősen „keleteurópai” termék, látható az utolsó képen a cirillbetűs feliratából is, szóval ilyesmi még Magyarországon is legfeljebb csak véletlenül kapható. Sokáig kerestem az EBAY-en is ilyet, nem volt. Végül nagy nehezen mégis találtam egyet ott, s megrendeltem. Ukrajnából... Mert ott él az eladó. Még onnan is csak használt példányt sikerült találnom, feltehető hogy már ott se gyártják... És drága volt, mert postaköltséggel együtt majdnem 30 dollárba került! Ezen összeg majdnem fele a postaköltség... De, egyrészt ezt úgy fogom fel, hogy e termék megvásárlása által az ukrán embereket (mármint, egy bizonyos ukrán embert az ukrán népből) támogatok a brutális orosz agresszióval szemben (elvégre nekik is élni kell valamiből, a gazdaságuk meg romokban), másrészt, nem először említem hogy véleményem szerint a muhnak TATÓS megoldásokra van szüksége minden területen - nyilván, konzervnyitás terén is. És bár nem szívesen eszem konzerveket, de néha még velem is előfordulhat hogy nem jutok friss termékhez. Jó, most lehet mondani, ki lehet nyitni a konzervet a multitoolommal is, vagy a túlélőkésémmel. Oké. Nem is állítom hogy e konzervnyitó létszükséglet lenne. Elismerem, hogy ez LUXUS a számomra. De annak NAGYON kényelmes...

A meglevő efféle konzervnyitót továbbra is használok majd a mindennapokban (amikor épp szükséges), ezt a másodpéldányt meg amit megrendeltem, majd berakom a BOB-ba, vagy a ruhacsomagomba, vagy a kézitáskámba, szóval hogy ha az eredeti példányt amit „naponta” használok elfelejteném betenni oda egy SHTF esetén, akkor is legyen nálam menekülés közben egy ilyen konzervnyitó.

A hátizsák és az ő súlya

Egy korábbi fejezet végén - ebben: Az úgynevezett „Öt eszköz szabály” - felsoroltam, méghozzá fontossági sorrend szerint, mi az az első néhány cucc/dolog/tárgy, amit magammal vinnék ha csak valami egészen minimális készlettel vághatnék neki az „elvándorlásnak”, gyakorlatilag tehát egy SHTF esemény bekövetkeztekor a menekülésnek. Ezek, itt röviden ismertetve a listát, a következők:

1. Egy jó (azaz minőségi) túlélőkés.
2. Egy legalább 0.5x5 inch méretű ferrorod, egy „fatwood” nyélbe beleerősítve.
3. Egy rozsdamentes acélból készült 1 literes ivópalack.
4. Egy fémnyelű balta.
5. Egy tucat erős drótcsapda (angolul „Snare Wire Trap”).
6. Egy profi 4 évszakos sátor.
7. Egy összecsukható fűrész.
8. Palántázókanál.
9. Egy machete.
10. Jó sok erős kötél.
11. Egy „bushcraftozós” kés.
12. Valami szárazon is használható, hatékony fenőkő.
13. Egy tartalék cipő.
14. Egy nagy tarp.
15. Elsősegély-felszerelés (benne egy olló is).
16. Egy jól felszerelt varrókészlet.
17. Egy fém pohár, oldalra hajtható fülekkel.
18. Lábos, zárható tetővel.

(A 16, 17 és 18-as pontokat e fejezetben írtam csak a listához, kiegészítésképp.)

Na most miért említem ezt meg itt megint? Mert más szemszögből szeretném megvizsgálni a dolgot, azzal összefüggésben márpedig, hogy amint azt szintén bevallottam egy korábbi fejezetben, jelenleg a BOB-om súlya 36 kg. És ez bizony szörnyű sok! Nem csodálnám, ha Olvasóm, amikor először olvasta el e súlyértéket, jelentőségteljes mozdulatokat végzett volna mutatóujjával a halántéka környékén, ezzel jelezve, hogy szerintem nagyon beteg lehetek nyaktól felfelé, mert ha igaz is hogy e roppant súlyt el tudom vonszolni pár tucat méterre anélkül hogy összeesnék, de az hétszentség-tutibiztos, hogy ekkora teherrel nem tudok semmi jelentősebb távot megtenni nemhogy egy erdőben, de még sima közúton se, ha ott gyorsan kell haladnom, mert menekülni kell egy SHTF esemény miatt!

Ebben természetesen teljesen igaza van Olvasómnak, ezt magam is így gondolom! Na emiatt írom e fejezetet... Ugyanis, fontos kitérni arra a különbségre, hogy a muh élet - és az arra való felkészülés - nem azonos az SHTF esemény utáni étellel, s az arra való felkészüléssel – bár tagadhatatlan, hogy rengeteg közös vonás van bennük! Ennek ellenére, MÉGSEM AZONOSAK.

Szóval: Mint azt előző könyvemben is világosan leírtam, a muhok nemes népében számos „törzs” létezik, természetesen ezt szimbolikusan kell felfogni,

olyan értelemben, hogy akadnak akiknek nincs állandó lakhelyük, s olyanok is akiknek van. Akiknek van lakhelyük, azok nyilvánvalóan több cuccot birtokolhatnak, mint akiknek nincs lakhelyük. Akiknek nincs lakhelyük, azoknak is eltérhet a „cipelési kapacitása” egymásétól, attól függően, hogy egy egész lakóautóval járkák-e a világot, vagy valami nagy teherbírású elektromos biciklivel (netán triciklivel...), vagy csak egy sima azaz nem elektromos teherkerékpárral, vagy, ad abszurdum, GYALOG. E sorok írásának pillanatában én még - becsületesen bevallom - nem tudom, melyik variációt fogom választani, az azonban nyilvánvaló, hogy amíg nem döntök, addig nem lenne bölcs dolog kidobni azon cuccaimat, melyek amúgy jók lennének a muh élethez, s amiket, ha nehezen is, de magammal tudok cipelni. Mert ez hogy „nehezen” tudom elcipelni őket, ez csak akkor igaz, ha GYALOG kell cipelnem a málhát. Egyáltalán nem biztos azonban, hogy ez így lesz. BŐSÉGESEN van ugyanis pénzem hogy akár a legszuperebb elektromos teherkerékpárt (vagy „teherkerékmásfelpárt”, azaz teher-triciklit) is megvásároljam! Valójában akármikor tudnék venni magamnak akár egy lakóautót is, az más kérdés hogy nincs rá jogosítványom... De, végülis azt is meg lehet szerezni idővel, ha az ember nagyon akarja ugyebár...

Szóval ez majd még kialakul, addig meg úgy vagyok vele, hogy ha összeadom a BOB meg a kézitáskám súlyát, akkor se lépi túl az egész az 50 kilós súlyhatárt, ami nem olyan nagyon vészes, ezzel még mindig bőségesen extrém minimalistán számítok majd, akármilyen életformát is kövessek muhként! Ennyit simán magammal tudok vinni egy teherkerékpárral is, akkor is ha az nem elektromos, ez a súly tehát CSAK akkor számít soknak, ha tényleg gyalog akarnék bandukolni vele.

Abban azonban tényleg igaza van Olvasómnak, hogy ABBAN AZ ESETBEN, ha tényleg úgy akarok élni hogy nincs még kerékpárom sem, és mindent de mindent a hátamon kell cipelnem (meg esetleg a kezemben), na akkor tényleg szörnyű sok a 36 kiló is, nemhogy az ötven! Na és ez az eset az, a muh életnek ez a variációja, ami már tényleg majdnem teljesen olyan, mintha egy SHTF esemény után bolyongnánk egy katasztrófasújtotta világban! Nem teljesen olyan még most se, mert ha igazi SHTF történik, „amikor a dolgok összefossák magukat”, olyankor nincs már se törvény, se rend, mindenki mindenkinek a farkasa, stb, szóval az azért még az ilyenfajta muh életnél is keményebb, vagy legalábbis veszélyesebb. De, azért ekkor már a hasonlóság tényleg nagyon közeli!

És ezt mind figyelembe véve, illik elgondolkodnunk azon, hogy mi lesz velünk, ha készülünk szorgalmasan a muh életre, gyűjtögetjük a cuccainkat a BOB-ba lelkiismeretesen, arra számítva hogy nem baj ha a BOB nehéz lesz mert majd úgyis teherkerékpárral szállítjuk vagy épp autóval... de sajnos az események úgy alakulnak, hogy még muhok se vagyunk, de máris bekövetkezett egy SHTF, s amikor a vállunkra kapjuk a BOB-ot hogy elmeneküljünk vele, akkor döbbenet tapasztaljuk, hogy ilyen teherrel kétszáz métert se nagyon tudunk megtenni gyalog, s azt is csak lassan! Kerékpárunk meg amiben cipelhetnénk, még nincs, vagy nem olyanok a körülmények hogy tanácsos lenne használni. Mert például nem biztonságosak az utak. Vagy netán már nincsenek is utak. Szóval valamiért az erdőbe kell mennünk. Ahol értelemszerűen szó sem lehet semmiféle kerékpár használatáról, lakóautóról meg aztán pláne nem.

Hát ez eléggé szerencsétlen dolog, ugyebár, és rég rossz nekünk ha ekkor kezdünk el azon gondolkodni, mit dobáljunk ki a BOB-ból azért, hogy elviselhető mértékűre redukáljuk le a súlyát... Mert lehet hogy akkor már idő se leszen ezen

filózgatni, másrészt, nagy az esélye annak, hogy akkor, a hirtelen stressz hevében, rosszul döntünk.

Na tehát, ilyesmiről akar szólni e mostani fejezet...

Ha Olvasóm most arra gondol, az e fejezet elején felsorolt 18 cuccot kell magával vinnie ilyen helyzetben, akkor tény hogy nem jár messze az igazságtól, de azért mégse tökéletesen jó a „válasz” amit a „mit vigyen magával” kérdésre adott. Mert e fejezet elején én nem azt soroltam fel, mit **kell** magammal vinnem, hanem hogy mit vinNÉK magammal (ha tehetNÉM)! Azaz feltételes módban fogalmaztam. S amiatt, mert az a lista egy kívánságlista csak, azaz egy ideálisan jó, elképzelt szituációra vonatkozik, olyan helyzetre tehát, ahol minden vágyam teljesülhet... De ha egy SHTF esemény bekövetkezik, az tuti nem ilyen esemény lesz, szóval helyesebb abból kiindulni, hogy a lehető legrosszabb és nem a legjobb eseményre készülünk fel. A „lehető legrosszabb” pedig azt jelenti, hogy lélekszakadva kell menekülnünk, a lehető leggyorsabban, futva, árkon-bokron át, tehát véletlenül se a közutakon, ellenben az életünkért rohanva!

Ilyen esetben tehát először is szó sem lehet róla hogy a hátizsák mellett bármi más csomagunk is legyen, mindkét kezünk szabad kell hogy maradjon, legfeljebb az övünkre aggathatunk valami kisebb dolgot amit a hátizsák mellett magunkkal viszünk; másrészt, a hátizsák súlyát is a lehető legminimálisabbra kell korlátoznunk. Gyakorlatilag tehát arról van szó, hogy bár a muh életre való felkészülés során is már felettébb extrém mértékben minimalistává váltunk, s eképp igazán nem sok luxUSDolgot tartalmazhat a BOB-unk, de most át kell néznünk mégis az egészet, hogy mit tudunk belőle kiselejtezni, azért, hogy még annál is minimalistábbak legyünk!

Sietve megnyugatom Olvasómat: szó sincs arról, hogy e selejtezés „igazi” selejtezést jelentene! A „kidobott” tárgyakat nem kell, sőt nem is szabad a szemétkbe dobni valóságosan, de még eladni vagy elajándékozni se! Hanem, inkább arról van itt szó, hogy a BOB-ban (s az esetleg meglevő többi csomagunkban) levő cuccokat 2 nagy csoportra osztjuk: az egyikbe kerülnek azok, amiket még egy egészen extrém mértékben komoly SHTF esetén is magunkkal akarunk vinni, mert ezek szó szerint létfontosságúak, a másik csoportba meg az összes többi kerül, azok, amik ilyen értelemben luxusnak minősülnek!

Amint a szortírozással megvagyunk, az SHTF esetén is magunkkal viendő cuccokat be kell pakolnunk egy hátizsákba... egy olyanba, ami nyilvánvalóan jóval kisebb kell legyen, mint a BOB. Aztán ha jön az SHTF, akkor ezt a kisebb hátizsákot kanyarítjuk a vállunkra, s ezzel indulunk neki a vadonnak vagy akárhová. Mert ennek már akkora a súlya, hogy tudunk vele haladni (gyalog), akár az erdőben is!

Ha meg az SHTF nem következik be, akkor sincs semmi vész: akkor egyszerűen visszük magunkkal e hátizsákot is a többi holmival együtt, tehát a „luxus” cuccokkal együtt, mert megtehetjük: minthogy e kisebb hátizsák tartalmát már eleve a jó kövérre hízott BOB-ból válogattuk össze, az összes cuccnak együtt úgyse lesz nagyobb a súlya mint amennyi addig is volt, legfeljebb annyival, amennyit az új, kisebb hátizsák nyom üresen, ennyivel is csak akkor nő meg a súly, ha a kisebb hátizsákot is magunkkal akarjuk vinni.

Tehát, **itt nem arról van szó, hogy kiadjunk drága pénzt azért, hogy megvegyünk mindenféle „jó cuccokat” egy újabb, kisebb bugout-bag**

számára, legrosszabb esetben is csak egy üres, új hátizsákra kell pénzt kiadnunk, de NEM a belevaló cuccokra, mert azokat a már meglevő cuccainkból válogatjuk össze! Szóval, ez nem VÁSÁRLÁSI, hanem SZORTÍROZÁSI feladat a számunkra!

Ugyanakkor az egész nem csak arra jó, hogy jaj mert hátha bekövetkezik egy SHTF esemény és akkor milyen jó is lesz nekünk ez. Nyilván, SHTF valóban bekövetkezik akár mikor, de azért ismerjük el, ennek valószínűsége nem nagyon magas. Ugyanakkor azonban ez igencsak jó gyakorlat, mert 3 rendkívüli előnnyel jár a számunkra! Ezek a következők:

1. Tapasztalataim szerint ez ismét egy olyan feladat, ami REMEKÜL SZÓRAKOZTAT!

2. Ha van egy ilyen kisebb BOB-od, akkor EZT már igenis magaddal viheted majdnem mindenhová, például munkába, ha naponta be kell járnod a munkahelyre. Az óriási nagy BOB-oddal ezt vélhetőleg nem teheted meg, rem néhezkes volna. Tulajdonképpen egy ilyen kisebb BOB-ot tekinthetsz egy GOB-nak is, azaz „Go Home Bag”-nak, vagy más angol kifejezéssel élve „Get Home Bag”-nak. De mert a „Get Home Bag” alatt sokan az Interneten, pláne YouTube videóban nem pont azt értik amit majd én itt elmagyarázok e csomaggal kapcsolatban, így a továbbiakban az EP névvel hivatkozom majd rá, egyrészt a rövidség végett, másrészt a BOB-tól való megkülönböztetés érdekében. Az EP természetesen az „**E**scape **P**ackage” angol kifejezés rövidítése, ami azt jelenti hogy „menekülőcsomag”. De nevezhetném úgy is hogy FEAR csomag (bag), a „fear” angolul azt jelenti hogy „félelem”, de így nagybetűkkel írva egy betűszó, ami (szándékaim szerint) annak a rövidítése hogy „**F**orget **E**verything **A**nd **R**un!”, magyarul: „Felejts el mindent és fuss!”. A „felejts el mindent” pedig ebben a kontextusban arra utal, hogy „hagyj hátra mindent”.

3. A harmadik (és **legfőbb!**) haszna pedig ezen EP-nek az, hogy amíg összeállítod, ráállítod az agyadat, a mentalitásodat arra, hogy még annál is minimalistább legyél mint eddig voltál! Eddig ugyanis valószínűleg azon sóhajtoztál, hogy jaj de milyen nagy kár, mekkora tragédia hogy nem tudsz még annál is többet beleszuszkodni a hátizsákodba, a BOB-ba, mint ami már úgyis benne van. Esetleg az a gondolat is megkísértett téged, hogy készíts egy még újabb BOB-ot, egy kerekas bőrönd formájában vagy akárhogy. Vagy hogy a „Molle” rendszerű bővíthető hátizsákodhoz nem kéne-e vened egy újabb külső zsebet amit felszerelsz a külsejére valahol, mert akkor még több mindent pakolhatnál bele. Ilyesmiken agyaltál tehát, szomorú voltál mert már nem folytathatod a cuccok gyűjtését... és a szomorkodás lerontotta az örömet! Ami pedig nem helyes. Hiszen az egész muh életbe azért akarunk belevágni, hogy BOLDOGOK LEGYÜNK! Micsoda dolog akkor márpedig az, hogy nem vagyunk boldogok már az erre készülési ideje alatt is, hanem szomorkodunk! Nagyon helytelen!

Hanem figyeld csak meg, amint elvégzed egy ilyen EP összekészítését **a meglevő cuccaidból** *(Szigorúan CSAK és kizárólag a meglevőekből, a hátizsákot kivéve! FŐBENJÁRÓ BŰN vened BÁRMI ÚJ cuccot is az EP-be!)*, azonnal alább hagy benned e szomorúság... Mert rájössz, teljesen felesleges még több cuccot vened, mármint, akkor is felesleges volna ha beleférne BOB-ba, mert MÁR AZ EDDIGIEK EGY RÉSZÉ IS lényegében FELESLEGES, olyan értelemben hogy persze nagyon jó ha vannak neked, de IGAZÁBÓL igenis meg tudnál lenni nélkülük, ha nagyon „muszájztatna”!

És abban a pillanatban hogy erre rájössz, nemhogy szomorkodni nem fogsz

amiatt hogy nem fér több minden a BOB-ba, de kifejezetten ÖRVENDENI FOGSZ... oké, nem annak hogy a BOB-ba nem fér semmi több, de annak annál inkább, hogy rádöbbenysz, hogy korábbi önmagadhoz képest, ahhoz képest aki akkor voltál mielőtt elkezdted volna a muh életre készülni, ahhoz képest te mennyire MAGABIZTOS lettél, mennyire FÜGGETLEN, ÖNÁLLÓ, mennyire a jég hátán is megélő, mennyire elpusztíthatatlan és legyőzhetetlen, mert te nemhogy annyival is megélnél ami a BOB-ban van, de még annál sokkal kevesebb is elegendő neked, mert neked az is elég amennyi az EP-be fér bele! Nyilván, úgy sokkal kényelmetlenebb lenne az életed, ez igaz. Mindazonáltal, igenis túléléd! Elviselnéd! Kibírnád! Mert te igenis „olyan” vagy, neked megvan ehhez a kellő tudásod, te rendelkezzel a szükséges „skillekkel”! Mert te olyan rengeteget fejlődöttél tudásban, ügyességben, képességekben az eltelt időszakban! Rájössz, hogy ha te azon cuccokkal akarsz élni (azok segítségével) amik a BOB-odban vannak, az nem azt jelenti hogy te a létfenntartás végső határait súrolva vegetálsz, szenvedsz, hihetetlen nyomorban, mert épp ellenkezőleg: ha neked megvan minden ami a BOB-ban van, akkor az a számodra már LUXUSÉLET, hiszen neked annál messze sokkal kevesebb is elegendő a létfenntartáshoz... sőt, ki tudja, talán még az EP-be is befér majd neked néhány „luxusholmi”, ha nem is annyi mint a BOB-ba!

Nagyon jólesik ám egy ilyen rádöbbenés. Na de azért akkor se okvetlenül lehet triviális feladat eldönteni, mi az a minimum amire le kell redukálnunk a cuccainkat, s ebben akar segíteni e fejezet.

Szóval, ott van e fejezet elején a lista... de arról az imént írtam, hogy bár közel áll a valósághoz, de akkor is csak egy vágyálom. Ez egy olyan lista, hogy „Én azt szeretném ha ennyi mindenem lenne a vadonban”. Sajnos azonban, a Világ és a Sors nagyon ritkán veszi figyelembe a vágyainkat... s itt most nem az lesz az akadály hogy rendelkezünk-e a felsorolt cuccokkal, mert némi joggal tételezhetjük fel, hogy ezek mindegyike igenis van már nekünk, mert hiszen mi mást is őrizgetnénk a BOB-ban ha nem csupa ilyesmiket! Itt a korlátozó faktor az lesz, hogy mint említettem volt, az elképzelhető legislegrosszabb, leggecibb, legveszélyesebb SHTF eseményre kell felkészülnünk, egyszerűen amiatt mert egy EP akkor jó, ha még olyankor is lehet számítani rá! És mindez sajnos azt implikálja, hogy az EP (relative...) könnyű kell legyen. Könnyű pedig akkor lesz, ha kevés cucc van benne!

Mindebből sajnos az következik, hogy például le kell mondjunk a sátorról... Tudom, nemegyszer kihangsúlyoztam, egy muhnak fontos a sátor. És tényleg az, ezt most is vallom és tartom! Ám e fejezetben nem a muh életről elmélkedünk, hanem az igazi katasztrofális eseményekről... Márpedig egy sátor sajnos NEHÉZ és NAGY. Tehát egyrészt (túl) sok helyet foglal a bagunkban, másrészt a súlyát is jelentősen megnöveli. Emellé pedig megemlítem azt a hátrányát is, hogy aki egy sátorba húzódik be éjszakára, az bizonyos értelemben rém kiszolgáltatottá teszi önmagát, amiatt, mert ha ő belül van, akkor nem látja ami a sátron kívül történik! Márpedig egy SHTF esetén teljesen reális elképzelés az, hogy a környéken mindenféle rosszindulatú, setét alakok kóvályognak, akikkel nem szeretnénk összefutni, de ha már mégis összefutunk velük minden erőfeszítésünk ellenére is, legalább lássuk ahogy közeledik felénk az efféle alak, és ne váratlanul támadjon ránk! Mert képzeld csak el Ovasóm: te ott durmolsz a sátradban, a rosszfiú odalopakodik, elvágja gyorsan a sátor köteleit, az egész rád omlik, s amíg te ott csápolsz odabent riadtan, keresve hogy miként tudsz onnan kijutni, ő

nyugodtan leszúr téged valamivel, a sátorponyván keresztül... miközben te még csak nem is látod őt, nem tudsz előle elugrani, elfutni, nem tudsz védekezni...

De még ha meg is hallod a sátorban hogy valaki a közeledben caplat, mire kikászálódol a sátorból, az rengeteg idő, holott a késlekedés életveszélyes lehet. Egyáltalán, egy sátor mérete akkora szokott lenni, hogy nem tudsz benne felállni, csak feküdni vagy ülni. Holott, ha támadás ér téged, a legjobb az, ha azt a támadást te állva fogadod és nem ülve, mert állva jobban tudsz védekezni!

Oké, de akkor mit tehetünk sátor nélkül, miként és hol alszunk?!

Nos, erre a célra fel kell használnunk a többi eszközünket, azokat amiket úgyis mindenképp magunkkal kell vinnünk más okból: a kést, mármint túlélőkést, és a baltát! Kés mindenképp kell, remélem nem kell magyarázgatnom, az milyen fontos. A baltát már éppenséggel esetleg lehetne nélkülözni ha nagyon muszáj, de ez szerintem inkább csak elméleti lehetőség, a gyakorlatban ugyanis igenis szükségesnek találjuk majd nagyon hamar. Mert gondoljunk csak bele, ha jön egy SHTF, akkor mi nem csak „úgy” fogunk menekülni, esztelenül, bele a vakvilágba, hanem VALAHOVÁ szeretnénk eljutni, még ha nem is tudjuk konkrétan hová: de valami olyan helyre, ahol kevesebb a veszély és több a biztonság, meg van valami viszonylag könnyen megszerezhető kaja rendszeresen... Szóval az lehet hogy az SHTF első óráiban valóban csak rémülten menekülünk ész nélkül, a pusztta életünket féltve; de amikor a közvetlen és legnagyobb veszély zónájából kikerültünk, utána nyilván arra vándorolunk majd, amerre a „nyugodt élet” nagyobb eséllyel lesz megvalósítható véleményünk szerint!

Tehát valami olyan helyet akarunk majd keresni, ahol hosszú távon is biztonságban leszünk... azaz ahol letelepedhetünk!

És ott bizony valami tartós menedéket akarunk majd építeni... Na ilyesmihez pedig a balta jószerivel nélkülözhetetlen!

Balta tehát kell. Ha van baltánk, akkor azonban már a vándorlásunk során se okvetlenül szükséges a sátor, mert mindig amikor megállunk éjjelre, építünk valami ideiglenes menedéket pár levágott leveles gallyból. Nyilván nem lesz szuper, nem lesz luxuskivitelű, de nem baj, nyugodtan lehet akármilyen nyomorúságos is, mert úgyis csak egyetlen éjszakára kell hogy kitartson.

Gondolván azonban arra, hátha tél van és hideg, vagy épp nagyon esik, érdemes felszerelkeznünk egy (vagy, ha van rá cipelési kapacitásunk akkor akár két) kellően nagy tarppal, azaz sátorponyvával is. Egy ilyen ponyva, ha a „heavy duty” jelzővel illették, nagyon strapabíró, s emiatt nehéz is. Ennek ellenére, még két ilyennek a súlya is kevesebb mint egyetlen sátoré, és kevesebb helyet is foglalnak. És több mindenre használhatóak, mert például lehet bennük vizet gyűjteni ha esik, vagy fel lehet dolgozni rajtuk egy elejtett állatot úgy, hogy a hús ne legyen koszos, poros, földes. Az igaz, hogy egy ilyen kifeszített tarp nem ad akkora védelmet akár az eső, akár a szél ellen mint egy 4 évszakos sátor, a szúnyogok ellen se véd, de legalább nem is olyan fülledt a levegő alatta a meleg nyári napokon mint egy sátorban, és különben is csak a vándorlásunk idejére kell ezt elviselni, hiszen amint kellően biztonságos helyre értünk, úgyis építünk magunknak valami stabilabb menedéket...

Tehát sátor nem kell az EP-be, kell bele ellenben túlélőkés, balta és legalább egy de inkább 2 tarp. Tudniilik az egyik tarpot tesszük le a földre hogy azon aludjunk, mert jó ha valami szigeteli a testünket a nedvességtől, és a másik tarp kell a fejünk fölé, hogy az esetleges esőtől védjen. Ha meg esetleg van rá kapacitásunk hogy még egy harmadik tarpot is cipeljünk magunkkal, na akkor

azzal takarózunk... de az már luxuscuccnak minősül!

Megjegyzem azt is, hogy ha e pillanatig netán nem rendelkezted volna tarppal, akkor e sorokat olvasva nem kell ész nélkül a boltba rohannod tarpot venni! Mert ha nincs tarpod, ha mostanáig nem szereztél be ilyesmit, akkor annak az oka nagy eséllyel az, hogy sátrad igenis van, s úgy vélted, a sátor mellé nem kell neked tarp is. Na de ha az előző könyvemben olvasott tanácsokat megfogadtad, akkor a sátrad feltehetőleg egy 4 évszakos sátor, amihez van „foorprint” is. Nos, elárulom neked, egy ilyen footprint amit a sátor alá szoktak tenni, kiválóan alkalmas tarpnak is... Tehát, legalábbis 1 tarpod így már eleve van is!

Továbbá, belegendolva hogy az ágak baltával vagdosása - akár tűzhöz, akár menedékkészítéshez - nagyon hangos, ami nemkívánatos kíváncsiskodókat vonzhatna hozzánk ami veszélyes is lehet, jó ha beteszünk a csomagunkba egy könnyű, összecusukható fűrészt is. (Silky Pocketboy vagy Silky Bigboy, például).

Ezek után azon illik elgondolkodnunk, mit fogunk kajálni. Na most, e pontnál azonnal elfelejthetjük az olyan romantikus képzelgéseket, hogy majd mi valami őzre, szarvasra, ilyesmire vadászunk íjjal mint Robin Hood! Nem sok olyan hely van már nemhogy Magyarországon, de akár egész Európában is, ahol említésre méltó vadállomány élne ehhez, és nagy az esélye annak is hogy te az ilyen területektől messze élsz. És még ha el is jutsz valami efféle területre, biztos lehetsz benne hogy egy SHTF esetén több ezer másik túlélő is azonnal oda igyekszik, azaz, egyrészt ezek egykettőre nullára vadásszák annak a területnek a vadállományát, másrészt azonnal ki is tör majd köztük az öldöklő harc a kevés vadállatért, a zsákmányért! Nem biztos hogy jó ötlet neked is beszállnod ebbe az össznépi pankrációba, rém veszélyes mindenképp! Továbbá, nem is biztos hogy van ijad-nyilad, de ha van is vagy készítesz magadnak, vélhető hogy nem sok gyakorlatod van ennek a kezelésében.

Mit lehet akkor (t)enni? Nos, kézenfekvő, hogy megbarátkozz a csapdázás módszereivel... A drótcsapdáról („Snare Wire Trap”) írtam már előző könyvemben. Be kell tehát szerezned jó két tucat drótcsapdát, és megtanulnod ezek használatát! Nem azért hogy valami nagyvadat fogj velük (bár még ez is megoldható ha értesz nagyon e csapdákhoz, s ha lesz mellé némi szerencséd), de világunk teli van már most is rengeteg kóbor kutyával, macskával, és persze patkányokkal is. Egy SHTF bekövetkeztekor a mostani házi kedvencek (oké, a patkányok nem tartoznak a kedvencek közé általában...) is azonnal a kóbor állatok számát szaporítják majd, mert a gazdáik önmagukat igyekeznek majd menteni és nem az állataikat. Illetve az embergazdik jelentős része eleve meghal valószínűleg. Tehát TEMÉRDEK kóbor háziállat lesz majd a városok utcáin és a városok közelében! És ezeket kell elkapnod a drótcsapdákkal... meg másfajta csapdákkal. Minél több fajta csapdát ismersz, annál jobb. Igen, tudom, macskát meg kutyát enni, az olyan izének tűnik, olyan... olyan... Nos, olyan dolognak, ami tökéletesen elfogadható vészhelyzet esetén! Én különben vészhelyzet nélkül is ettem már mindegyiket, és állítom hogy nagyon finom a húruk, de különösen a kutyáé! De más állatokat is ettem már életem során, olyanokat amik nem igazán illenek bele a megszokott európai vagy észak-amerikai gasztrológiába, ezek listája: —kutya, macska (ezeket már említettem), ürge, varjú, kígyó, gyík, polip, seregély, veréb, vakond, patkány, cickány, teknősbéka, borz, sündisznó, éticsiga, valamilyen ragadozómadár (nem tudom a nevét, talán rétisas, a vonat ütötte el a szemem láttára), hörcsög, rák, és persze egy rakás rovar: szöcskék, sáskák, tücskök, kabócák, májusi cserebogár, imádkozó sáska (ez nem a kedvencem, de

ha más nincs...), lisztkukac (angolul „mealworm”), gyászbogárlárva (angolul „superworm”), keresztespók, kaszáspók, pinceászka, lótetű (ez utóbbinak egészen érdekes, fűszeres íze van), darázslárvák... Nyilván persze arra is volt példa hogy galambot ettem vagy nyulat. Sőt, habozás nélkül megeszem az élő földigilisztát is! Erről is írtam már az előző könyvemben.

Na és épp emiatt Olvasóm nem szabad hogy sajnálja a pénzt egy jó adag drótsapda beszerzésére, mert ez segít majd neki a napi betevő husika beszerzésében. És a drótsapdáknak megvan az a hihetetlen előnyük az íjjal-nyíllal szemben, hogy lényegében akárhányszor is újrahasználhatóak, nem kell mindig újragyártani őket, mint az íjászat esetén a nyílvevőket, amik bizony hajlamosak arra, hogy gyakran eltörjenek, például amikor a megsebesített állat az oldalára esik... sőt, a nyílvevők gyakran el is vesznek, amikor célt tévesztünk aztán nem találjuk meg a kilőtt nyilat. Drótsapda esetén e sok veszély mind NINCS, azaz igazán takarékos megoldás! Nem beszélve arról, hogy egy drótsapda akkor is „dolgozik”, azaz „leselkedik” a prédára, amikor te alszol vagy akármi mást is csinálsz...

Ugyanakkor azonban jó ha beteszi Olvasóm a csomagba a palántázókanalat is, mert az meg abban segítheti őt hogy ehető gyökereket és gumókat szedjen ki a földből, vagy még inkább hogy földigilisztákhoz jusson! Tudom, sokan undorítónak tartják meg minden... pedig igazi „superfood”! És különben is, az éhenhalásnál minden kaja jobb... arról nem is beszélve, ez messze nem olyan veszélyes, mint egy vadasparkba menni és ott vadászni nagyvadra, miközben százvalahány másik éhező szerencsétlen is ezt próbálja megtenni, s az hagyján is ha elriasztják a vadat vagy ők terítik le és nem te, de mi van ha valamelyik terád lő majd, akár lőporgázás fegyverrel akár íjjal, hogy csökkentse a konkurenciát?! A gilisztát vélhetőleg senki nem irigyli majd tőled, de valószínűleg a kóbor kutyákat és patkányokat se!

A giliszta ahhoz is jól jön, hogy horgászhas. Ehhez kötél kell. A kötél arra is jó, hogy menedéket készíts. Meg hogy kifeszítsd a tarpot. Bizonyos csapdák készítéséhez is szükséges kötéllal rendelkezned. Tehát kötelet is jó ha beteszel az EP-be.

Nem tettünk említést eddig a tűzgyújtásról sem, holott ez nagyon fontos, télen legalábbis. (Bár néha nyáron is tud ám kegyetlen hideg lenni éjszakánként...) Minthogy tartós megoldásra van szükséged, itt a ferrorod az egyetlen igazán profi megoldás, egyszerűen muszáj megtanulnod kezelni! De azért bepakolhatsz magadnak valami könnyű nagyítót is, nyáron jó szolgálatot tud tenni, de akkor is ha valahol szálla fűródott beléd, és azt akarod alaposan szemügyre venni.

Jön a víz kérdése. Mindenképp szükséged lesz legalább 1 darab 1 literes fémpalackra, de talán az se nagy baj ha kettőt teszel be a csomagodba ebből. Jól jön hozzá egy fém pohár, az oldalára hajtható fülekkel. A lábos is jól jön, de az már opcionális, ez már attól függ, milyen nehéz az a lábos, illetve mennyit tudsz elcipelni, azaz milyen erős vagy. Nem vagyok tehát a lábos ellen, látható, de azért legyünk tisztában azzal, hogy ez már luxusnak minősül! És mindenféleképp nagyon ajánlott egy tartalék cipő, sőt, egy-két pár tartalék zokni is. Lehetőleg alsónadrág is, meg minimum 1 darab „hoodie”, azaz csuklyás anorák, és 1 nadrág, tartalékba.

S ezután jön az összes többi, azaz machete, bushcraftozós kés, elsősegélycsomag, varrókészlet... HA BÍROD. Mert egy ilyen EP összekészítésnek az a menete, hogy beteszed először a legislegfontosabb dolgokat (ezekről írtam

fentebb), azután amikor ez megvan, elkezdesz betenni a csomagba még ezt-azt, ami ugyan nem létfontosságú, de MAJDNEM az. S mindig megemelgeted a csomagot hogy lásd, mennyi úgy a súlya... Ökölszabályként azt mondhatjuk, hogy a 20 kilót semmi esetre se szabad hogy átlépje a súlya, de a legjobb ha a 15 kilót se haladja meg. Másképp nagyon nehéz lenne cipelni.

Zárójelben megjegyzem, az elsősegélycsomagban nagyon ajánlott hogy legyen egy olló. (Vagy ha nem az elsősegélycsomagban, akkor a varrókészletben, ha viszünk magunkkal olyat). Ennek rengeteg haszna van, de a sok lehetséges haszonból itt most csak egyet emelnék ki, azt amire nem sokan gondolnak: ez pedig az, hogy - ki hinné! - az ollóval kiválóan lehet haját és szakállat vágni... Miért is említem meg e trivialitást? Nos amiatt mert ha van ollód, nem kell hogy tegyél be az EP-be borotválkozófelszerelést. Mert miért is tennél, ha jön egy SHTF, akkor úgyse sokáig borotválkozhatasz, egykettőre eltompul a borotvád éle, és kifogysz a borotvahabból is. Még a közönséges szappanból is. Én is borotválom magamat mostanság rendszeresen, sőt nemcsak az államot de a fejemet is, kopaszra, de ha jön egy SHTF, akkor tudomásul kell vennünk, hogy onnantól kezdve igenis szőrösök leszünk és kész! Akkor én is hagyom majd hogy kinőjön a hajam meg a szakállam, és amikor már nagyon hosszú lesz, akkor levágom ollóval. Nem véletlen az se, hogy a középkori remetek is mind szakállasok voltak. Ugyanis nem volt borotvakészletük. Valószínűleg amúgy ollójuk sem. Mindazonáltal, az olló igenis jobb, mert ahhoz nem kell hab, és ollót megélezni még mindig sokkal könnyebb, mint egy borotvát fenni olyan szó szerint „borotvaélesre”.

E sorok írásának pillanatában, 2024.01.29-én érkezett meg az a hátizsák, amit az EP részére rendeltem. Ez is egy Tasmanian Tiger Tactical Backpack hátizsák, de kisebb mint az amit BOB célra használok, mert az 100 literes, ez azonban csak 52 literes. 285.49 USD-be került, a színe olivazöld, a teljes neve „Tasmanian Tiger Raid Pack Mk III”. Eredetileg itt is Coyote színt szerettem volna, ami a Bob színe, de valami általam érthetetlen oknál fogva az a szín sokkal többbe került volna, 319.95 dollárba, és amint ezt megláttam gyorsan emlékeztettem magamat a tényre hogy minimalista vagyok, egy puszta színekülönbségért nem adhatok ki 34.46 dollárral többet, jó nekem a zöld is! Még előnye is van e színnek: kevésbé feltűnő az erdőben... vagy akár egy réten, ha az a rét nincs kiszáradva.

(Kicsit offtopic, de megjegyzem, a „nagy” hátizsákom, a BOB ára jócskán felment azóta hogy megvettem: most 550 dollár, plusz postaköltség! Ez körülbelül 80 dollárral több, mint amiért én vettem még annó... Szóval jó vételt csináltam akkoriban! Ebből a nagy áremelkedésből is látszik, hogy a Tasmanian Tiger termékek - legalábbis a hátizsákjaik - minőségi termékek! Na de térjünk vissza az új hátizsákomhoz...)

Amint a kis aranyos megérkezett, üdvözöltem őt az otthonomban, elvégre muszáj, mert hiszen írtam már e könyvemben a kamikról, s így illendő volt hogy szeretettel üdvözöljem az új kamit aki igyekszik majd a hasznomra lenni... S ezután azonnal megtölttem őt mindennel mi szem-szájnak ingere! Becsületesen bevallom, alaposan túlléptem nemhogy a 15, de a 20 kilót is, mert jelenleg a súlya 23.6 kg, igaz ebben 2 hatalmas tarp is benne van, plusz egy a sátramhoz való footprint, ami, mint írtam, maga is egyfajta tarpnak tekinthető. (De mert 2 footprintet vettem annak idején a sátramhoz, így a sátramhoz is maradt még egy.) Ellenben sajnos nem volt már hely az EP-ben egy tartalék cipőnek, sőt jelen pillanatban tartalék alsónadrág sincs benne! Lábos sem, mondjuk az nem is igazán olyan rém fontos. (De egy hoodie és egy melegítőnadrág van azért benne,

valamint tartalék zokni is. Machetéből meg kettő is. És elsősegélycsomag is, meg a varrókészletem is.) A hátizsák önsúlya 2.9 kg, azaz ennyit nyom üresen.

Na de perpillanat nem nagyon izgatott magamat a súlyhatárátlépés miatt, egyrészt mert kipróbáltam, s bár tagadhatatlanul nehéz, de mégis igazi felüdülés a 36 kilóhoz képest; másrészt ez az egész bepakolás minden csak nem végleges, mert körülbelül este 9-kor kezdtem neki, most e pillanatban 10.15 van, mindjárt lefekszem aludni, szóval holnap úgyis kipakolom majd az egészet totál, alaposan átnézek mindent, a legapróbb vicikvacakot is, s írok majd egy listát róla (ide a könyvbe, egy új fejezetbe) hogy mi mindent hagytam benne, sőt még azt is leírom, mit melyik rekeszbe tettem! Teszek majd be fényképet is róla. Ma este csak amiatt pakoltam bele mindent legalább nagyjából, mert:

1. Egyrészt, hogy szórakozzam egy kicsit. Én az ilyesmit igenis élvezem!
2. Hogy a hátizsákom kamija jól érezze magát, elvégre egy kami számára az a legszörnyűbb kín, ha nem dolgozhat semmit. A hátizsák célja a tárolás, tehát a kamija akkor boldog, ha a hátizsákban van valami, sőt lehetőleg minél több cucc! Szóval, gondoltam, hadd érezze jól magát a kami azonnal amint megérkezett szerető otthonomba... Különben el is neveztem a hátizsákot, mert a kamik szeretik ha van nevük. A nagy hátizsákom neve egyszerűen Bob, mert miért is ne, eredetileg is BOB-nak készült, s a Bob egy érvényes angol férfinév, a Robert beceneve, tulajdonképpen a Robi angol megfelelője. Ennek az új, kisebb hátizsáknak meg azt a nevet adtam, hogy Zöldecske, hiszen zöld, a kicsinyítőképzőt pedig azzal érdemelte ki, hogy bár igazán tekintélyes egy közönséges noname hátizsákhoz képest, de mégis kisebb mint a Bob. Angolul talán a „Tiny Green” lenne a megfelelő fordítása annak, hogy „Zöldecske”.
3. Hátha épp ma éjszaka sújt le rám egy szörnyű SHTF, ne legyek már felkészületlen rá... Igaz, ennek esélye csekély, de akkor se nulla. S én mint a sztoikus filozófiát követők egyike, illik hogy észben tartsam a sztoikus alapelveket, e konkrét esetben azt aminek a neve „Premeditatio Malorum”, azaz negatív vizualizáció. Magyarán, el kell képzelnünk a lehető legrosszabbat, s felkészülni rá, hogy megússzuk a bajt ha az jönni próbál, vagy ha megúszni nem is lehet, de minimalizáljuk a kárt.
4. A munka amit végeztem ma este, nem is volt felesleges, mert bár ez nem a végleges összetétel, ez előre tudható, de bőséges gyakorlatom van már az ilyesmiben ahhoz hogy tudom, azért elég közel áll a véglegeshez. Mondjuk úgy 80 százalékban minimum. Tehát benne van a hátizsákban (Zöldecskében) majdnem minden amit bele illik tennem, és nincs benne túl sok dolog ami tulajdonképpen fölösleges. Úgy tekinthetem tehát, hogy a munka javát elvégeztem már ma este, s holnapra már csak a finomítás maradt.

Azaz mit is beszélek... méghogy a „munka” javát... látszik hogy már fáradt vagyok hogy ilyen válogatott idiótaságokat írok. Hiszen ez nem munka, hanem szórakozás, tömény élvezet és gyönyör! Aki ugyanis nem így gondolkodik e dolgokról, az ne is menjen muhna, mert nem való arra a „pályára”...

Zöldecske, azaz az EP („FEAR” csomagom) összetétele

Mindenekelőtt, beteszek ide 3 fényképet erről a hátizsákomról, e képeket nem én készítettem hanem az Amazon megfelelő weboldaláról származnak, nem hiszem azonban hogy baj lenne e képek felhasználásából, szerintem az angol jog szerinti „fair use” fogalomba ez simán belefér, elvégre szabályosan megvettem a terméket, és ily módon reklámot is csinállok neki, pláne hogy kizárólag dicsérni fogom, mert nagyon meg vagyok elégedve vele - eleve, amiatt is vettem megint „Tasmanian Tiger” terméket mert az előző hátizsákkal, a BOB-bal is maximálisan elégedett vagyok! Tehát íme:

Na tehát, most bemutatom Olvasómnak, amikor efféle bagokat készít, hogyan kell eljárnia akkor, ha részletes leltárt akar készíteni róla, mi van a bagjában, s mit

hol talál meg! Márpedig efféle leltár készítése nagyonis ajánlott, mert ha egy ilyen bag igazán tisztességesen fel van szerelve, akkor rengeteg mindent tartalmaz, s idővel Olvasóm úgyis elfeledkezik róla, mi van benne és pontosan hol. Jó ha ilyenkor csak úgy elővehet egy efféle listát, s utánanézhet ennek-annak. Vagy akár épp csak amiatt olvasgatja majd a listát, hogy tűnődjön rajta, kell-e neki igazán az az X cucc ami a bagban benne van, nem tudná-e nélkülözni, vagy kicserélni egy jobb akármire, netán egy olyan példányra amit ő maga Olvasóm készít el, stb... ez egyrészt maga is szórakozás, másrészt az ilyen tűnődések nagyon hasznosak, mert segítik hogy a célunkra, a leendő muháságra koncentráljunk, meg motivációt ad hogy fejlesszük magunkat az ilyen „túléléses” meg „ősemberkedős” dolgokban, s elősegíti a bagunk fejlődését, tökéletesedését is, ráadásul anélkül, hogy feleslegesen kipakolgatnánk mindig. Mert minek, ha a lista a rendelkezésünkre áll! Így csak akkor pakoljuk ki a bagunkat, ha tényleg meg akarjuk változtatni a tartalmát!

Szóval, először is, el kell neveznünk a hátizsák különböző tárolórekeszeit, valami rövid kóddal. Íme a lista (jelmagyarázat):

(A): A hátizsák **A**ja, azaz a legalsó rekesze.

(M): „Main compartment”, azaz a hátizsák középső, legnagyobb rekesze.

(B): A **B**al oldali külső rekesz. Azt hogy jobb- vagy baloldali, úgy kell érteni, hogy amikor a vállunkon van a hátizsák, akkor melyik van bal vagy jobb oldalon.

(J): A **J**obb oldali külső rekesz.

(+): A hátizsák tetején, belül, van egy + jellel ellátott rekesz, jól is látható fentebb a képen, ez egy „dedikált” helye az egészségügyi felszereléseknek. Nem kötelező, de ajánlott ide tenni az efféle cuccokat.

(t): A hátizsák tetején, hátul egy kis cippzáras rekesz.

(b): A **(B)** rekesz alatt van egy hálós tároló, ivópalack számára. (Sajnos e hálós tárolóknak megvan az a hátrányuk, hogy ha ide egy legalább egy literes palackot teszünk, mint amilyen az én palackom, a „Triple Tree” márkájú is, akkor e palack teteje belelóg a felette levő **(B)** vagy **(J)** rekeszbe, így abba kevesebb minden pakolható).

(j): A **(J)** rekesz alatt is van egy hálós tároló, ivópalack számára.

(K): A hátizsák hátuljára, **K**özépre, ráerősítettem az ottani „Molle” rögzítőrendszer segítségével egy „Coyote” azaz barnás színű külső zsebet. E zsebért nem adtam ki pénzt, úgy találtam réges-rég, nagyon jó anyagból van, és úgy tűnik ez is valami katonai hátizsák tartozéka lehetett régen, bár nem Tasmanian Tigeré. Mindazonáltal kompatibilis volt a hátizsákom „Molle” rendszerével. S ha már volt ilyenem, miért is ne bővítettem volna ki vele a hátizsákomat, a színe ugyan nem passzol hozzá, de legalább szépen szimmetrikusan elfér ott középen... majd e fejezet későbbi részében képen is láthaja Olvasóm.

(P): Ez is a hátizsák alját jelenti, de nem rekeszt, hanem a legalsó, **(A)** rekesz alatt vannak **p**ántok amikkel oda lehet erősíteni valamit.

Ezenkívül ha külön jól elkülöníthető „tárolókat”, „konténereket” teszünk a hátizsákba amikben szintén vannak valamik - ilyen „konténerek” például a lábosok, egykori számítógéptokok, dobozok, jellegzetesebb zacskók, stb - akkor azoknak is kell kódot adnunk, hogy később röviden hivatkozhatunk rájuk. Íme:

- (k): Egy kis kék fém cukrosdoboz.
 (T): A két tepsim, amik egymásba pakolhatók, az előző könyvemben mutattam be képet róluk.
 (O): Egy piros fém cukorkásdoboz.
 (I): Egy kis bezárható fémdobozka.
 (S): Az APO-S túlélőkész tokjára ráerősített Ti-58-as bőrtok.
 (V): A varrókészletem.
 (Z): A „Patient First” zöld vászontáska.

S most íme, melyik rekeszben illetve konténerben mi van:

- (b): A „Triple Tree” márkájú 1 literes fém ivópalackom.
 (j): 1 pár 5 ujjas bőrkesztyű;
 (O): A „Silky PocketBoy” zsebfűrés; Egy kis tekercs citromsárga paracord; 2 másik kis tekercs vegyes színű paracord; Néhány cipőfűző; 2 „string stopper”; A cserélhetőpengés bicskám a pengékkel; Az üres sós zacskó; 1 fehér nejlonzacskó;
 (I): Néhány karabiner; 1 fél ceruza; 2 darab S alakú akasztóhorog; 1 kis fekete zsákocská;
 (k): Néhány biztosítótű; 1 pár hosszú sárga cipőfűző; 1 fém ceruzahegyszó;
 (T): (k); (I); A legóriásibb ferrocérium rudam; A kiskanalam, amiről külön írtam e könyvben; A ruszki konzervnyitó, amiről e fejezetben mutattam be képeket: A ruszki konzervnyitó; A Leatherman multitool; A hatszögletű ferorodom; 1 fél ácsceruza (például gyújtósna); Nemi fekete szigetelőszalag; 1 magnéziumrúd; 1 műanyag nagyító; 1 gitárpengető (gyújtósna); 1 fehér kukászsák; 1 kis tekercs narancsszínű paracord; 4 fél pár fekete és 1 fél pár rózsaszín cipőfűző helykitöltőnek; 1 kis tekercs világosbarna paracord; **Mindennek súlya összesen 1733 gramm.**
 (S): 1 Bayite ferrocérium rúd; A „Kershaw 3650cktst” típusú bicska; 1 Emergency Termal Blanket; 1 fekete kukászsák; Néhány sebtapas; 1 fehér szemeteszsák; Néhány vastag befőttesgumi; 1 szúnyogháló a fejre; 1 tekercsben sok kis fekete nejlonzacskó összegöngyölve; **Mindennek súlya összesen 963 gramm, a túlélőkészlettel együtt.**
 (V): 15 spulni különböző színű bőrvarró cérna; 1 fém vonalzó; 1 nagy fém csipesz; 1 közepes méretű olló; 1 viszonylag jókora darab mágnes, jó arra hogy letesztelek valami vashól van-e; A „Bébi”-nek elnevezett kis bicska amiről az előző könyvemben részletesen írtam; Egy egész sereg mindenféle bőrlukasztó szerszám; Egy NAGY körömvágó olló; 1 kis kerek műanyag nagyító; 2 téglalap alakú műanyag nagyító; 1 centiméter; 1 fanyelű ár; 1 fémdobozkában egy rakás NAGY biztosítótű, e dobozka egy fekete cippzáras zacskóban van; 1 ceruza-hegyszó; 1 műanyag nagyítócsík, centis és inches beosztással; Számos bőrvarrótű; Néhány horgolótű különböző méretben; 1 nagy körömcipesz; 1 kis műanyagdobozban számos KIS biztosítótű; 1 kis fekete multitool; 1 mini és egy picit hosszabb ferorod; 3 spulni közönséges cérna; 1 kis fémdobozban 3 cérnabefűző, 2 speciális fémalátét bőrlukasztáshoz, 2 gomb és 5 kis adag különböző színű közönséges cérna egy papírlapra tekercselve; 1 mikroferorod egy rózsaszín rúzs-tubusba téve; 1 tollkés; 1 üres fehér rúzsostubus; Tartalék éles pengék bőrvágáshoz; 2 bőr „gyűszű”; Egy bőrlukasztó és egy szegecselő kézi eszköz; **Mindennek súlya összesen 1953 gramm.** (Hát jól teli van a varrókészletem tokja, az biztos is!)

(A): (S); (T); (O); 1 tekercs zöld „Mason Line”; A palántázókanalam és az „Old Hickory” késem a tokjával, a háromszög alakú párnahuzatomba csomagolva; A legnagyobb szabóollóm és a reszelőm egy fehér, cippzáros párnahuzatba csomagolva; 1 pár késálló kesztyű; 1 pár zokni; 1 alsónadrág; 1 fekete kukászacskó;

(M): (V); 2 machete a tokjukkal együtt, 1 fekete melegítőnadrágba kötve; Az „Estwing” márkájú fémnyelű baltám; A „SilkyBigBoy” fűrész; 1 db 2XL-es zöldes hosszúujjú ing és 2 sapka egy „Mossy Oak” símaszkba csomagolva; 1 szürke hoodie; Rengeteg cipőfűző 1 kék, cippzáros zacskóba csomagolva; 1 XL-es fekete hosszúujjú ing; A Spyderco fenőkövem; A vastagabbik „Snare Wire Trap” drótsapdakészletem egy Ti-58-as tokban; 1 tartalék cipő (Igaz hogy csak sportcipő);

(K): A vékonyabbik „Snare Wire Trap” drótsapdakészletem egy Ti-58-as tokban; A „kanálgép”;

(B): 1 „Camillus Titanium” kés; 1 fém pohár az oldalához hajtható hosszú fülekkel;

(J): 1 „Camillus Titanium” kés; 1 „Emergency Thermal Blanket”; 1 „All Weather” Pocket Sleeping Bag”; 1 fekete kukászsák;

(Z): Egy nagyító olvasócsík; Egy kis műanyag nagyító; Az összecsukszó fém hátvakaró villám; A nagy fehér műanyag tömítőgyűrű a rozsdamentes acél palackomhoz (Ez egy kis fémdobozban hogy az alakja el ne torzuljon); 1 körömcsipesz; 1 sebészcipesz; 1 komplett bontatlan „Outdoor First Aid Kit”; 1 kis szappan; 1 tekercs Leukoplast; 1 „New Skin”; 1 Emergency Thermal Blanket; Extra ragtapaszok egy nejlonzacskóban; Szemüvegtörő kendő; 2 tekercs fásli; 1 nagy fehér nejlonzacskó; Néhány - sebesült ujra való - műanyag védőgumi; Néhány befőttesgumi (a fémdobozban); 1 manikűrcsipesz (a külső kis rekeszben); Egy fém tükör;

(+): (Z);

(t): Egy „footprint” a sátramhoz; 1 pár fekete zokni;

(P): 2 nagy, zöld, „Heavy Duty” tarp, egy nagy, fehér, vastag, cippzáras párnahuzatba csomagolva, s a biztonság kedvéért átkötve egy cipőfűzővel, csontból készült kötél feszítővel meghúzva.

Ezenfelül az egyik cippzárjára, kívülre, ráerősítettem egy 1 inch hosszú, 2 helyen előre kifűrt mini ferrocérium rudacskát.

Egyelőre a hátizsák teljes súlya 23.2 kg. Hm, majdnem ugyanakkora a súlya mint amikor az első este amikor Zöldecské megérkezett hozzám, csak úgy gyorsan beledobáltam mindent... (Oké, 40 dekával kevesebb). Pedig istenbizony változtattam az összetételén! Például kiszedtem belőle a tűzhelyemet... Most egyáltalán nincs tűzhelyem benne. Hát ez szomorú... de kénytelen voltam belátni, hogy az is luxus, ráadásul elég könnyen tudom nélkülözni. Nyilván, a muh élethez hatalmas luxust képes hozzáadni. De ismétlem, most nem arról van szó, hanem egy igazán klasszikus „Bug-Out-Bag”-ról, amit nem a muh életre készítünk össze, hanem egy igen kemény SHTF túlélésére... Szóval tűzhely, az nincs benne. Lábos sem. Mégis ekkora a súlya... Nos igen, például akkor este nem tettem bele cipőt, most meg már van benne... Igen, túlléptem a saját magam által is tanácsolt súlyhatárt, nemhogy a 15 kilót de a 20-at is. És még ehhez hozzávehetjük hogy ha útnak indulok, minden bizonnyal megnő majd a súlya

legalább 1 kilóval, a víz miatt amit a palackba teszek, sőt ahogy magamat ismerem, idővel úgyis belepakolok még majd legalább néhány zoknit, mert a zoknik a mániám... és még van viszonylag sok hely a hátizsákban! Na nem annyi hogy bármi igazán komoly dolog beleférjen, de két-három pár zokninak azért még futja ott hely. Szerencsére azok már nem nyomnak olyan sokat... Akárhogyis, 23 kiló, vagy akár 24 is, az azért mégse 36! Jelentős a különbség, e súly csak kb kétharmada a 36 kilónak... Igaz, a mindenféle ajánlások szerint egy Bug-Out-Bag mérete akkor jó, ha nem haladja meg a testsúlyunk ötödét azaz 20 százalékát. Eszerint az én bagom mérete körülbelül 17 kiló szabadna csak legyen. Oké. De akkor is jelentősen leredukáltam a 36 kilóról... Esküszöm, messze sokkal kényelmesebb ezt vinni a hátamon! És vegyük azért figyelembe hogy a létező legprofesszionálisabb hordozórendszerek egyikével van felszerelve a hátizsákom, ami azért nagyon nem mindegy, mert így ez a súly nem kizárólag a vállamat nyomja, hanem elsősorban a csípőmre lokalizálódik, aminek messze sokkal nagyobb a „cipelési kapacitása”! Ez az előnye annak, ha nem sajnáljuk a pénzt egy igazán PROFESSZIONÁLIS hátizsákra! És ez különben is olyasmi, hogy ki tudja mi minden változik még benne — ahogy idővel nő a tudásom és változnak az elképzeléseim, akár még csökkenhet is a súlya.

Kicsit meg is „modoltam” Zöldecskét, azaz rendeltem rá egy tépőzáras „névjegyet”, a kedvenc 3 soros szöveggel:

Carnivore Caveman
The raw-meat eater
I eat bugs, too

Ami magyarul annyit tesz, hogy:

Ragadozó Ősember
A nyershús-evő
Bogarakat is eszem

Íme a kép a teletömött Zöldecskéről, amint a sarokban áll, jól látni rajta az említett névjegyet, jobboldalt egy kicsit belóg a képbe a BOB széle, mert az is ott található arrafelé, Zöldecske mellett (látható Zöldecske közepén az a Coyote színű extra külső zseb, amit úgy találtam, s amiről már tétetett említés e fejezetben):

Igen, tudom, nagyon randa hogy az a sok hosszú szíjvég csak úgy lóg ide-oda! Nyilván, mielőtt elindulok vele valahová, ezeket illik valahogy feltekercselni, betűrni valahová, stb. Egyelőre azonban nem foglalkozom vele mert minek, így könnyebb Zöldecskét kinyitni ha változtatni akarok ezt-azt a tartalmán... Ja: az a nagy fehér izé az aljára kötve, az egy cippzáros és meglepően vastag párnahuzat, amibe két nagy „Heavy Duty” tarp van betéve.

A nyakpárnám

A nyakpárna, talán ismerik az ilyesmit Olvasóim, egy olyan, nagyjából patkó alakú, hengeres keresztmetszetű puha valami, amit az ember hátul a nyaka köré tesz, hogy amikor ül valahol - például az ágyon, vagy az autó ülésén - akkor a nyakát e párna kényelmesen megtámassza.

Na most úgy esett, hogy épp ma, 2024.02.08-án találtam egy ilyet... mert pénzt soha ki nem adtam volna érte, az nem méltó egy minimalista-hoz! De ha már ingyen összefutottam vele... akkor... nos akkor elgondolkodtam rajta, kell-e nekem egy ilyen akár ingyen is! Mert bár kétségkívül kényelmes tud lenni alkalmanként, de az is biztos hogy nem létszükséglet, és minek is őrizgessem ha nem tudom majd magammal vinni a muhságba, így is már túl sok a cuccom, a dolgaim számának csökkentésére és nem a szaporításukra kéne törekednem...

Igenám, de e nyakpárnát jobban megvizsgálva rájöttem, hogy a közepén egy cippzár van! Ami még működött is... Kinyitottam... láttam hogy mindenféle olyan hogyismondjákos izével van kitömve, talán cirokkal vagy tudomisen... S erre azonnal eszembe jutott, hogy hiszen végeredményben ez is csak egy párnahuzat, legfeljebb furcsa alakú! A párnahuzatok sokoldalú használhatóságáról pedig sokat írtam már előző könyvemben is!

Tehát, mindenekelőtt kiszedtem belőle a tömőanyagot, hogy majd valamikor valami mással tömöm meg. E művelet után így nézett ki (felül a színes csiricsaré félhold alakú izé a párna huzata, jól látható a nyitott cippzáros rész is, alul a sok szürke izé pedig a kiszedett tömés):

Ezután kimostam (csak a huzatot, a tömést kidobtam), majd mosás után detektáltam csak, miért dobták ki szegénykét eredetileg: mert új korában mindkét végén volt egy-egy fülecske, amin egy patentos zárómechanizmus megfelelő része csücsült, hogy ezzel tartósan lehessen rögzíteni a nyakunkhoz, de az egyik fele ennek leszakadt! Na de ez nem vette el a kedvemet, a megmaradt fülecskének is levágtam a felét, hogy a már használhatatlan patent fél műanyagrésztől megszabaduljak, majd ide is, meg a másik végére is a nyakpárnának varrtam egy-egy erős fémkarikát, tulajdonképpen egy kulcstartó gyűrűt, erős bőrvarró fonállal. Az nem szakad el könnyen... Majd egy szál de nagyon hosszú zöld cipőfűzőt kettévágtam (mert még úgy is elég hosszú maradt) és erősen odakötöttem

mindkét fél szál cipőfűzőt egy-egy ilyen fémgyűrűhöz. Végül pedig ráhúztam e cipőfűzőkre egy olyan izét aminek nem tudom a magyar nevét, angolul „cord stopper”. Nem kellett belőle kettő, egy elég volt, azon átbújtattam mindkét cipőfűzőszálat mert a cord stopperen 2 lyuk volt. Persze a cord stopperért se adam ki pénzt, még régen találtam egy nagyon ócska, koszos, használhatatlan kabátot, arról „operáltam le” e remekül használható kis alkatrészeket. Szóval ez is „ingyenbe” vött”... Ez műtétek, átalakítások után így néz ki a kicsike:

Remélem világos, miért tettem rá a zöld cipőfűző-darabokat és a cord stoppert, miként akarom tartósan a nyakam köré erősíteni - az elv lényegében hasonló, mint amit a horgászkalapoknál használnak!

Most már csak azt kell kitalálnom, mivel tömöm majd meg. Például egy rakás cipőfűzővel, az kellően puha, igazodnának könnyen e nyakpárna formájához... De szóba jöhet e célra olyasmi is hogy alsónadrág, zokni, sapka, kesztyű... Csak a fantázia szab határt neki! Ezeket úgyis tárolnom kéne valamiben, akkor meg már miért ne itt, miért is ne legyen egy nyakpárnám is, ha közben e tárolóhely” feladatát is ellátja?!

Ebbe most betömtem tehát egy egész rakás cipőfűzőt (amik még külön is be lettek csomagolva belül egy kis cippzáras kék vászonzacskóba); 1 „coyote” színű hosszúujjú inget; 1 símaszkoz, 1 barna sapát; és 1 pár zoknit.

Be is teszek ide 2 újabb képet róla (azaz egyet-egyet mindegyik oldaláról), miként néz ki kitömve:

Fegyvernek nem minősülő, de önvédelemre alkalmas eszközök

Egy korábbi fejezetben már hosszasan elmélkedtem arról, hogy létezik az a hülye törvény, hogy ha te bármi tárgyról is amit magaddal hordasz, elismered hogy alkalmas önvédelemre, akkor az fegyvernek minősül, s emiatt adott esetben megbüntethetnek téged. Nyilvánvaló tehát, semmiféle esetben se szabad elismerned, hogy bármi cucc is ami nálad van, alkalmas önvédelemre... Ettől azonban még tény marad, hogy ha el nem is ismered de igenis alkalmas néhány tárgy önvédelemre, olyan tárgy amit nem fegyver céljára gyártottak, s amit te teljesen legálisan magaddal vihetsz bárhová, mint törvénytisztelő állampolgár! Épp csak nem szabad elismerned hogy ez önvédelemre is jó... de attól meg igenis jó!

Nyilván nem annyira, mint valami igazi fegyver... de határozottan többet ér mint a semmi!

Lássuk tehát, miféle cuccokról is lehet szó!

Hosszú lanyard

Erre már mutattam példát e fejezetben: A kötélszíne, avagy a „lanyard”. Az ott bemutatott azon lanyard amit a képen látható kulcsra tettem rá, KIVÁLÓ fegyver! Már akkor is meglepően fájdalmas ha valakinek csak az alkarjára csapsz rá vele, vagy a fenekére, annyira fájdalmas hogy igazán nem szeretném kipróbálni, milyen érzés ha az arcomat találja valaki telibe vele... És ahhoz képest nem is hosszú, me az egész lanyard a kulcs nélkül csak 15 centi! Ellenben mert fonott, s így vastag, jókora erővel lehet megsuhintani, hiszen van tömege... És akármikor lehet azt mondani ha egy zsaru nagyon kötekedne veled, hogy te egyszerűen azért hordod magaddal, hogy jobban észrevedd ha valahová lerakod a kulcsot. Pláne hihető lesz e magyarázat ha élénk színű zsinórból (vagy cipőfűzőből, ahogy én tettem...) fonod. És 15 centis hossz még nem akkora hogy nagyon zavaró legyen a zsebedben. Ebben halálbiztos lehetsz, mert én is naponta ott hordom, hónapok óta, emiatt tapasztalatból írom...

Elemlámpa

Az elemlámpa, pláne ha fémből készült, igen-igen hasznos önvédelmi „fegyver” lehet adott esetben. Kezdjük azzal, ha sötét van, elvakíthatod a fényével a támadót, s amíg az pislog a szemét ért „fotontámadás” miatt, te jól tökön rúgod őt és elmenekülhetsz... De másra is jó. Elvégre rúd alakú, s így jól kézbe lehet fogni. Ezután meg azzal a résszel ahol a fény kijönne belőle, s ami egyes típusok esetén ráadásul csipkés szélű is mert úgy díszesebb, jól megütöd a fickó arcát... de ha csak a karját találod telibe úgy, már azzal is komoly fájdalmat tudsz okozni. És elemlámpa is lehet nálad teljesen legálisan, de pláne ha épp éjjel mész valahová, ezen igazán senki nem csodálkozhat!

Golyóstoll

A golyóstoll nyilvánvalóan jó szúrószerszám, különösen akkor, ha „bekattintjuk” a hegyét is. Hogy milyen hasznos a golyóstoll önvédelmi célra, azt személyesen is módomban állt kipróbálni ezelőtt majdnem negyven évvel. Tudniillik akkor, amikor a sorkatonai szolgálatomat (ami másfél év volt) töltöttem Magyarországon.

Az első fél évet ezen időből egy vidéki laktanyában töltöttem, de azután átvezényeltek Budapestre, a Zrínyi Miklós katonai akadémiára, az úgynevezett „őr- és kiszolgáló századba”. Na és amikor ott az első nap bementem a körletbe mint „új fiú”, akkor elélem állt az egyik ottani katona, egy körlettárs, aki amúgy ugyanúgy a sorkatonai szolgálatának a második harmadát töltötte mint én, tehát még az se volt mondható róla hogy „öregkatona” lett volna, valamiféle értelemben „rangidősebb” nálam, és megkérdezte tőlem a nevemet, meg hogy mióta vagyok katona. Mondtam neki hogy ezésez vagyok, stb. Erre ő, hogy miután én most érkeztem ide, én itt újoncnak számítok, soha nem is leszek öregkatona, azaz ugyanaz lesz a dolgom mint az úgynevezett „kopaszoknak”, azaz a most bevonult újoncoknak, beleértve ebbe a körlet rendbentartását is, sőt, ki is kell szolgálnom mindenkit aki itt van, mert mindenki régebbóta van itt mint én, hiszen én új vagyok itt...

Azaz, „csicskáztatni” akart. És nyilvánvalóan sokkal erősebb volt mint én...

Na de én már akkor is olyan makacs voltam mint egy öszvér, és kisiskolás korom óta az volt az elvem hogy inkább a testem törjön mint a büszkeségem, méltóságom... így aztán azt válaszoltam neki, hogy „Idefigyelj pajtás, úgy látom nem szart még le téged a veréb, szóval szerintem semmi dolgunk egymással, nincs jogod dirigálni nekem”.

A „nem szart le a veréb” arra utalt az akkori katonai szlengben, hogy nincsenek csillagok a vállapján, azaz nincs magasabb rangja mint bárki közönséges sorkatonának.

Erre nekem jött, azaz verekedés lett a dologból... és mert tényleg erősebb volt nálam, pillanatokon belül alulra kerültem, ő meg ráült a hátamra, s onnan kényelmes pozícióból ütötte a fejemet, a tarkómat vagy oldalról az arcomat ahogy neki tetszett, és röhögött.

A szituáció nemcsak fájdalmas volt de tagadhatatlanul megalázó is, pláne mert a körlet minden tagja nézte, ők is röhögtek (rajtam) és senkinek nem jutott eszébe közbelépni. Tudtam ha ezt eltűröm annak nem csak az lesz a következménye hogy MOST meg leszek verve, hanem hogy ezentúl a teljes katonaidőm alatt tényleg én leszek a mindenki csicskája.

Na de én már akkor is olyan íróféle ember voltam, még ugyan nem sok mindent írtam, de mindig volt nálam egy kis jegyzetfüzet meg egy golyóstoll hogy gyűjtögessem az ötleteimet a későbbi kidolgozáshoz... a golyóstoll pedig ott volt a katonai ingem bal felső zsebecskéjében, mint rendesen. Most nagy nehezen odanyúltam a jobb kezemmel, kihúztam a golyóstollat, bekattintottam a hegyét, majd a bal kezemmel sikerült elkapnom a támadóm bal kezét amikor az épp az arcomat ütötte meg... a csuklóját fogtam meg. Persze minthogy erősebb volt mint én, s jobb pozícióban is volt, pillanatok alatt kiszabadíthatta volna a mancsát a szorításomból, s így is tett, de nekem elég volt az a pár másodperc is - mert teljes erőből belevágtam a golyóstollat a kézfejebe, a csontok közé!

Na abban a pillanatban megszűnt röhögni, inkább ordított mintha nyúznák - bár azt hiszem nem annyira a fájdalomtól, mint inkább az ijedtségtől. Mert

azonnal le is ugrott rólam, s amikor felálltam, láttam hogy valami nagyon jó helyen találhattam el, a tollam elszakíthatott valami kisebb ütőeret neki a kézfejen mert csurom véres lett az én ingem is a véretől, ő meg ott állt velem szemben, a toll még ott áll ki a kezéből, s a fickó ezt kiabálta:

—Te örült, megnyomorítottál, ez nem tisztességes küzdelem...

—De hiszen látom hogy nem vagy nyomorék, mert még mozognak az ujjaid... hanem a tollamat add vissza, mert az az enyém! - azzal odaléptem mellé, és kirántottam a kezéből a golyóstollat. Erre felkiáltott (felüvöltött...) és kirohant.

Később kiderült hogy a „gyengélkedőbe” ment, azaz az orvosi ügyeletre. S amikor visszatért onnan, be volt kötve a keze és elmondta hogy tetanusz injekciót is kapott.

Nekem semmi bajom se lett az esetből, még csak ki se hallgattak miatta a feletteseim. Vélhetően a srác nem mondta el az orvosi ügyeleten, hogyan esett a „balesete”, nyilván mert akkor azt is be kellett volna vallania hogy ő kezdte az egészet amikor csicskáztatni akart engem. És micsoda szégyen is lett volna neki hogy ő kezdte az egészet, aztán a végén mégis ő járt rosszul! Az biztos, hogy ezek után soha nem kötött belém, de mindenki más is óvakodott attól, hogy annyira összevesszen velem hogy az fizikai atrocitásokig fajuljon. Gúnyolódást kaptam néha, elneveztek például „örültnek”, meg „mogorvának” is, mert nem szerettem részt venni a mindenféle közös ivászatokon meg más „bulikon”, de olyan többé elő nem fordult hogy valaki meg akart volna verni, vagy hogy csicskáztatni próbáltak volna! Látták, hogy ha támadás ér akkor nem a bepánikolás lesz rá a reakcióm, továbbá nem riadok vissza a „nem szokványos” védekezési stratégiáktól se, és ezt illetően ötletekben sem szűkölködöm...

Ezt a sorkatonai élményemet különben, kissé átírva, de felhasználtam a „Lidércgyermekek” című regényemben is. Az a mű a Magyar Elektronikus Könyvtár ezen oldalán olvasható el, jogtisztán, ingyen:

<https://mek.oszk.hu/10200/10270/10270.htm>

Szóval a golyóstoll igenis nagyon hasznos önvédelmi fegyver lehet alkalomadtán, s igazán bárhol és bármikor magunknál tarthatjuk, nem kell hozzá fegyverviselési engedély!

Mi változott az életemben a minimalizmusról szóló könyvem megírása óta?

Valaki megkérdezte tőlem, mi változott az életemben azóta, hogy megírtam a Magyar Elektronikus Könyvtárban elérhetővé tettem a minimalizmusról szóló könyvemet (ezt: <https://mek.oszk.hu/23200/23257/23257.htm>). Nos, a főbb változások a következők:

- Bár még mindig a régi, 14 négyzetméteres szobácskában élek (ebbe a területbe bele van számolva a fürdőszoba is) de mégis több lett a helyem, mert megszabadultam a mikrosütőtől. Úgyis alig használtam... Igaz, ki nem dobhattam mert a bérlemény része volt, de mondtam a háziúrnak hogy nekem az nem kell, ugyan vigye már el! Nagyon örült a javaslatomnak, mert egy másik bérlőjének valahol máshol épp kellett volna mikrosütő, de így nem kell hogy vegyen neki egy újabbat...

- Megvettem Zöldecskét, az e könyvben már említett másik katonai hátizsákot ami kisebb mint a BOB. Ez sokat segített engem abban, hogy még jobban ráhangolódjak a minimalizmusra, azaz sokkal kevésbé kínoznak az olyan gondolatok hogy jaj nekem még ez is meg az is kéne, milyen hatalmas kár hogy nem fér bele több minden a BOB-ba...

- Megszabadultam 2 multitooltól, mert rájöttem hogy úgysem használok őket semmire se, és egy SHTF esemény esetén is valószínűtlen hogy hasznukat venném, mert rég eldöntöttem hogy olyankor én nem a város(rom)okban akarok túléléssel próbálkozni hanem elmegyek valami igazi vadonba. Vagy legalábbis annyira vad vadonba amilyent csak találok elérhető közelségben. Egyetlen multitoolum így is maradt, a Leatherman márkájú, az a legjobb is, és az az egy úgyis elég nekem.

- Bár a 14 négyzetméteres szobácskám a kicsisége miatt zsúfoltnak tűnik, de egyrészt messze nem annyira mint korábban, mert egy rakás polcot mind kiszórtam belőle, megszabadulva egy csomó holmitól, másrészt, azon cuccaim amik nem férnek be a BOB-ba és Zöldecskébe, azok túlnyomó többsége csak olyasmi ami ahhoz kell hogy a mindenféle bushcraft skilleket azaz a túléléshez szükséges trükköket gyakoroljam.

- A minimalizmusról írt könyvemben említettem hogy van egy rakás pulóverem. Nos, MÁR NINCS. Egyetlen darab se! Rájöttem ugyanis hogy a hoodie-k, azaz a kapucnis anorákok nekem sokkal jobban megfelelnek egyrészt a jelenlegi munkámhoz, másrészt a vadonban túléléshez is, mert sokkal tartósabbak. (és alkalmi párnát is lehet belőlük hajtogatni amint azt e könyvben be is mutattam. És az eső ellen is jobban védik a fejemet. Legalábbis ha nem esik nagyon. És a szél ellen is védik a kobakomat). Szóval a pulóvereket megkapta a Goodwill jótékonyági egyesület (2 darab kivételével amiket sikerült eladnom olcsóért), s vettem helyettük pár hoodiet, de nem annyit mint amennyi pulóverem korábban volt.

- Az a „késkanál”-nak elnevezett gyártmányom amiről még fényképet is bemutattam a világiremeteségről szóló előző könyvemben, amit egy törött késpengéből és egy törött bicskából kioperált kiskanálból készítettem egy őzike lábszárcsontjába belefoglalva, az úgy megtetszett valakinek hogy megvette tőlem kereken 20 dollárért! Igen, kedves Olvasóm, tudom hogy döbbenetes. Én is

majdnem lepetéztem amikor láttam, mennyire belelkisedett érte a srác, hogy ez milyen „kúl”, és jópofa meg minden, és hogy még meg is veszi... Még csak nem is alkudott a mondott árból! Hm, úgy látszik igazi művész vagyok, és nem csak az írás terén, ha ilyen kelendő dolgokat tudok készíteni „fizikai értelemben” is, azaz „kézművestermékeket”...

- Nincs már egyetlen porcelán poharam se. Minek? Kizárólag olyan van aminek az oldalához hajtható a füle, az sokkal praktikusabb.

- Már nincs egyetlen igazi párnám se, CSAK olyan, amit én csináltam oly módon hogy párnahuzatba valami puha akármiket tömködtem, például zoknikat vagy alsónadrágokat.

- A főnökasszonyom is selejtezni kezdett ezt-azt (teli volt mennyezetig mindenféle lommal a hatalmas pincéje...) s itt leltem 2 olyan rozsdamentes acélból készült négyszögletes fém izét, amit korábban szerintem fagylaltospultokban használtak. Vagy talán ipari konyhákban, sütődékekben, mittudomén, szóval efféle „nagyüzemi” helyeken. Egyforma a méretük, 26 szor 32 centi, csak a magasságuk különbözik, és a laposabbik majdnem teljesen beletehető a magasabbikba. A laposabbik magassága ugyanis 10 cm, a nagyobbiké 14, s ha egymásba teszem őket akkor a kettőnek együtt 18 cm. Felcsillant a szemem, elkértem, nekem adta... mert ezek lesznek ezentúl a lábosaim, hiszen írtam, hogy egy muh szíve a szegletes dolgokért rajong! S ennek öröme azonnal meg is szabadultam 2 (kerek) lábosomtól.

- Régebben még volt egyetlen szék a szobácskámban, nem mintha én azt használni szoktam volna, én a padlón szeretek ülni törökülésben, fél-lótusz ülésben vagy valami hasonló pózban. De ott volt a szék, mert hátha vendég érkezik valamikor hozzám... persze sosem jött vendég. Nos, kidobtam a széket is mert minek, hiszen felesleges... Pontosabban nem dobtam ki „igazán”, hanem kitettem a bejárati ajtó elé, arra azért jó, hogy néha ott ücsörögjek rajta, relaxálva, a madarak csicsergését hallgatva... Ha meg netán elviszi valaki, akkor egészségére neki, annyi baj legyen!

- A minimalizmusról szóló könyvemben írtam, hogy a rezsóm az utolsókat rúgja. Nos, szegénykém tényleg kimúlt... s így most már az ott szintén említett, talált másik rezsót használom. Már amikor főzök néha vagy tükörtojást készítek, de ezek tényleg rém ritka alkalmak, hiszen alapvetően nyers húson és nyers belsőségeken élek.

- Épp ma e sorok írásakor megszabadultam az előző könyvemben bemutatott „kanálgéptől”, azaz a magyar honvédségi evőeszközkészlettől. Mert mégse igazán praktikus... a kés ugyan alkalmas arra, hogy szétaraboljunk vele valami főtt húst vagy zöldséget, de nem kényelmes a fogása arra, hogy mondjuk fát farigcsáljak vele vagy más bushcraftozós munkára használjam. Emellett a konzervnyitójáról kiderült, hogy nem minden fajta konzerv kinyitására alkalmas, amiatt, mert az a kis pöcök ami be kéne akadjon a konzerv peremébe hogy a pengének támaszt (forgáspontot) biztosítson, az nem minden konzerv esetén képes betölteni e feladatot. Lehet hogy csak azért nem, mert itt az USA-ban ahol élek, másfajta konzervek vannak mint Magyarországon. Lehet az is, hogy amióta kitalálták a „kanálgépet”, a konzervek is (vissza)„fejlődtek” ilyen téren. Mindegy is: a lényeg hogy e téren nem megbízható a kanálgép! Megpróbáltam eladni, de nem sikerült, így elajándékoztam.

Már hetekkel korábban eldöntöttem, hogy a kanálgéptől meg kell válnom, de eredetileg természetesen eladni próbáltam. Nem sikerült... Pedig sokszor

próbálkoztam vele. Na és e sorokat amiatt írom, hogy itt a kanálgép példáján bemutatva kihangsúlyozzam, amikor te mint minimalista úgy döntesz hogy valami cuccra többé nincs szükséged, akkor NEM ÉRDEMES sokáig próbálkoznod az eladásával! A minimalizmusról írt könyvemben említett 1 hónapos időtartam igenis BŐVEN elegendő erre, sőt, még magasan sok is. Valójában nagyonis kérdéses, 1 hétnél azaz nem hónapnál de HÉTNÉL több időt érdemes-e rászánni a cucc eladására! Főleg, ha a cucc nem is olyan extrém módon drága. Itt az USA-i viszonylatokban gondolkodva, szerintem ha a cucc eredeti ára 100 dollár alatt volt, akkor biztos nem érdemes 1 hétnél több időt próbálkozni azzal, hogy eladjuk. Valószínűleg úgysem fog sikerülni eladnod később se, ha 1 hét alatt nem sikerült. Ellenben minél tovább tartogatod, annál több „agyi energiát” szív le belőled, azaz stresszel téged hogy újra meg újra újabb és újabb módszereket, helyeket, piactereket, reménybeli kuncsaftokat próbálsz keresni az eladáshoz, és minden alkalommal amikor megpróbálsz eladni de nem sikerül, az újabb kudarcélményként ér téged. Azaz minél tovább tartogatod, annál több bosszúság ér téged miatta, kudarc, időveszteség is amíg eladni próbálsz, de az is időveszteség amikor csak gondolsz az eladására... plusz természetesen addig is helyet foglal (pocsékol) a házádban. És újra meg újra büntudattal tölt el téged a látványa, mert arra gondolsz, jaj mennyi pénzt pocsékolnál el rá feleslegesen.

Ennek semmi értelme. Ha el tudod adni GYORSAN, nagyon gyorsan, akkor persze add el; ha azonban ez nem sikerül pár napon belül, mondjuk az első egy-két próbálkozásra, akkor igenis ajándékozd el, vagy ha az se sikerül, dobd ki a szemébe!

Tudom, ezt nem szívesen teszed, mert bosszant téged majd hogy mennyi pénzt kiadtál érte, s annak kis részét se tudtad visszaszerezni, hiszen nem sikerült eladnod. Igen, ez bosszúság, nem tagadható, de ebben az esetben csak EGYSZER bosszankodol, míg ha hónapokig őrizgeted a cuccot, akkor újra meg újra bosszankodol amikor nem sikerül eladnod, vagy amikor az jár az eszedben, hogy „ugyan hol próbálhatnám meg megint eladni és kinek, hiszen MUSZÁJ pénzt kapnom érte mert OLYAN SOKBA került nekem annak idején!”

Szóval szerintem ennek véget kell vetni, gyorsan. Mondom, ha eszedbe jut hogy az X cuccra nincs szükséged, akkor ha lehet, próbáld meg eladni - a környezetekben levő emberek közül azoknak, akik esetén van némi esély hogy hátha vevők lesznek rá. Ha azonban ez nem jön össze, akkor gyorsan szabadulj meg tőle, add oda valakinek ajándékba, nyomd a kezébe, vagy csak úgy dobd ki és kész! Az 1 hónapos határidő a LEGISLEGVÉGSŐ határidő, valójában sokkal de sokkal jobb ezt a határidőt mindössze 1 hétbe maximalizálnod! Mert úgy pénzt ugyan nem kapsz a cuccért (ha addig nem sikerült eladnod), de legalább megszabadulsz egy rakás bosszúságtól, stressztől!

